

กลยุทธ์การตลาดสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวอินเดียของโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต
Hotel Marketing Strategies for Indian Market in Phuket

มิรันตี เพียร์ชเทอเลอ
Miruntee Pirstl

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Business Administration in Hospitality and Tourism Management
Prince of Songkla University
2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ การรับรู้ความเสี่งของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่
ผู้เขียน นางมีรันตี เพียรชเทอเลอ
สาขาวิชา การจัดการการบริการและการท่องเที่ยว

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ภา ธิรสตยาพิทักษ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ มนต์พานทอง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ภา ธิรสตยาพิทักษ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชยานนท์ ภูเจริญ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการบริการและ
การท่องเที่ยว

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ดำรงศักดิ์ ฟ้ารุ่งแสง)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ภา ภิรตยาพิทักษ์)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลงชื่อ
(นางมรินทร์ เพ็ชรชเทอเลอ)
นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ

(นางมีรัตน์ เพ็ชรชเทอเลอ)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่
 ผู้เขียน นางมีรันตี เพียร์ชเทอเลอ
 สาขาวิชา การบริการและการท่องเที่ยว
 ปีการศึกษา 2563

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ (2) วิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ และ (3) วิเคราะห์พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำนวน 170 คน การศึกษานี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยทฤษฎีความน่าจะเป็นและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการศึกษาวิจัย พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่ติดตามข่าวสารเกี่ยวกับความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัย จากการวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล และความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่า ในภาพรวมนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อการจัดการความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการเป็นอันดับแรกและมีการให้ความสำคัญของการจัดการความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเลเป็นอันดับสุดท้าย

จากการศึกษาปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ ด้านอันตรายจากการจัดการ ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว และด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า ในภาพรวมนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ดังกล่าวมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์อยู่ในระดับปานกลาง โดย ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์มากที่สุด

นอกจากนี้การศึกษาพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวระหว่างการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวระหว่างการทัวร์ในบางปัจจัยอยู่ในระดับสูง เช่น การปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ มีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และ มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

คำสำคัญ : การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว, ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเล

Thesis Title Risk perception of tourists towards Sea-based excursion in Krabi Province
Author Mrs.Miruntee Pirstl
Major Program Business Administration Hospitality & Tourism
Academic Year 2020

ABSTRACT

The research aimed to (1) analyze risk perception of tourists towards sea-based excursion in Krabi Province, (2) analyze risk factors affecting the image of Sea based excursion in Krabi Province and (3) analyze the risk prevention behavior of tourists towards Sea based excursion in Krabi Province. The sample group was 170 Thai and international tourists who ever took sea- based excursions in Krabi Province. The study employed a non-probability sampling method and collected the data by using questionnaires.

The study results revealed that most tourists did not follow the news about risks of sea-based excursion in Krabi Province. From an analysis of risk perceptions towards sea-based excursion which were divided in four types, namely risks of vehicle used, risks of sea-based tour management hazards, risks of marine environment, and risks of attractions and tour activities, the study found that in overall the tourists considered risks of sea-based tour management hazards as the first rank of importance and risks of marine environment as the final rank.

Regarding the effects of risks of vehicle used, risks of sea-based tour management hazards, risks of marine environment, and risks of attractions and tour activities on an image of sea-based excursion in Krabi Province, the study revealed that in overall tourists considered that these risks affected an image of sea-based excursion at a moderate level. Among all variables, the risks of vehicle used affected the image of tour at the highest level.

In addition, the study about risk protection of tourists during sea-based excursion in Krabi Province found that tourists' risk protection towards some factors were in a high level. Examples were, such as, following strictly suggestions from the staff, for example; properly wearing life jacket or changing the vehicles; reporting to the staff clearly about tourists' congenital disease, understanding of regulations and prohibition enforced by attractions, and being ready to take care of themselves in case of unforeseen circumstances during the tours.

Keywords: Risk perception of tourists, Risks towards Sea based excursion

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีย์ญา ธิรสติยาพิทักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่งจนการศึกษาวิจัย สำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจจริงและความทุ่มเทของอาจารย์ และขอกราบ ขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณาธิญา วีระกิจ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กุลดา เพ็ชรวรุณ และอาจารย์ ดร. ประทีป เวทย์ประสิทธิ์ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความ อนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย รวมถึงขอขอบพระคุณผู้อำนวยการท่าอากาศยาน นานาชาติจังหวัดกระบี่ และคุณฉัตรพนธ์ หิรัญ ผู้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือในการประสานงานท่า อากาศยานนานาชาติจังหวัดกระบี่ในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณ บิดามารดา และเพื่อนๆของผู้วิจัยที่ให้การสนับสนุนและ เป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา และผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะประโยชน์ต่อ ผู้ที่สนใจศึกษาหรือเป็นข้อมูลประกอบการศึกษาในอนาคตต่อไป

มิรันตี เพียร์ชเทอเลอ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(5)
Abstract.....	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
สารบัญตาราง.....	(12)
สารบัญภาพ.....	(15)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	6
1.3 ขอบเขตการศึกษา.....	6
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.6 กรอบแนวคิด.....	8
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางทะเล.....	9
2.1.1 แนวคิดการท่องเที่ยวทางทะเล.....	9
2.1.2 รูปแบบและองค์ประกอบการท่องเที่ยว.....	10
2.1.3 มาตรฐานเรื่อนำเที่ยว.....	12
2.2 แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยงนักท่องเที่ยว.....	13
2.2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....	13
2.2.2 กระบวนการในการรับรู้.....	14
2.2.3 ประเภทของการรับรู้.....	15
2.2.5 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว.....	16
2.2.6 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของนักท่องเที่ยว.....	16
2.2.7 ประเภทของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว.....	17
2.2.8 ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว.....	18
2.3 แนวคิดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเล.....	21
2.3.1 แนวคิดภาพลักษณ์การท่องเที่ยว (Destination Image).....	21
2.3.2 ความสำคัญของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว.....	22
2.3.3 องค์ประกอบของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว.....	23
2.3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยว.....	25
2.3.5 ประเภทของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว.....	26

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.6 การวัดภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยว.....	27
2.4 แนวคิดการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวทางทะเล.....	30
2.4.1 แนวคิดการป้องกันความเสี่ยง.....	30
2.4.2 ความสำคัญในการป้องกันความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว.....	30
2.4.3 แนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การจัดการความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว.....	31
2.4.4 มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ.....	31
2.4.5 มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน.....	32
2.4.6 มาตรการเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว.....	33
2.4.7 กฎการป้องกันความปลอดภัยในการท่องเที่ยวทางทะเล.....	34
2.4.8 การเตรียมความพร้อมในการเดินทางท่องเที่ยว.....	35
2.4.9 แนวคิดการจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล.....	37
3 วิธีการวิจัย.....	39
3.1 วิธีการศึกษา.....	39
3.2. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
3.2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	39
3.2.2 กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง.....	40
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	40
3.4 วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและแปรผลการวิจัย.....	42
4 ผลการวิจัย.....	44
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่..	45
4.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ ทางทะเลจังหวัดกระบี่.....	49
4.2.1 ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงนักท่องเที่ยวด้านอันตรายจากยานพาหนะ.....	49
4.2.2 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ	50
4.2.3 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม ทางทะเล.....	51
4.2.4 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจาก แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว.....	52
4.3 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่.....	54

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่.....	55
4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) เพื่อทดสอบ ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรศาสตร์ (T-Test).....	56
4.5.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านการรับรู้ความเสี่ยง ของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ.....	56
4.5.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยง ที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนก ตามเพศ.....	60
4.5.3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวใน การท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ.....	61
4.6 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากร (One Way ANOVA).....	64
4.6.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อการ รับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามอายุ.....	64
4.6.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อปัจจัย ความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และภูมิสำเนา.....	85
4.6.3 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อพฤติกรรม การป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และภูมิสำเนา.....	93
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	104
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	104
5.1.1 ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์.....	104
5.1.2 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อ การท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่.....	104
5.1.3 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่.....	106
5.1.4 ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของ นักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่.....	106
5.1.5 ผลการศึกษาข้อมูลโดยการทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรศาสตร์(T-test)..	106

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.1.6 ผลการศึกษาข้อมูล 2 กลุ่ม ประชากรโดยใช้สถิติของการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA).....	107
5.1.7 ผลการทดสอบสมมติฐาน.....	115
5.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	118
5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	121
5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	122
บรรณานุกรม.....	123
ภาคผนวก.....	130
ประวัติผู้เขียน.....	137

สารบัญตาราง

	หน้า
4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ.....	45
4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	46
4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ.....	46
4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิลำเนาเดิม.....	46
4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา.....	47
4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	47
4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกจากการรับรู้และติดตามข่าวสารของ นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัย.....	48
4.8 แสดงจำนวนและร้อยละโดยรวมของช่องทางในการรับรู้ข่าวสารของนักท่องเที่ยว เกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยว.....	48
4.9 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงนักท่องเที่ยวด้านอันตราย จากยานพาหนะ.....	49
4.10 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ.....	50
4.11 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม ทางทะเล.....	51
4.12 ความคิดเห็นนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว.....	52
4.13 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ในภาพรวม.....	53
4.14 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่.....	54
4.15 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่.....	55
4.16 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ด้านอันตรายจากยานพาหนะ โดยจำแนกตามเพศ.....	56
4.17 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ด้านอันตรายจากการจัดการ โดยจำแนกตามเพศ.....	57
4.18 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมโดยจำแนกตามเพศ.....	58
4.19 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยจำแนกตามเพศ.....	59
4.20 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยด้านความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ.....	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
4.21 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวทางทะเลใน จังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามเพศ.....	62
4.22 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่โดยรวม จำแนกตามอายุ.....	64
4.23 ค่าเฉลี่ยการจัดการความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดย จำแนกตามอายุ (รายข้อ).....	65
4.24 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเล จังหวัดกระบี่ จำแนกตามอายุโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	72
4.25 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนก ตามภูมิลำเนา (รายข้อ).....	74
4.26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อของนักท่องเที่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการ ท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเล จังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิลำเนาโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่....	83
4.27 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัด กระบี่โดยรวมจำแนกตามอายุ.....	86
4.28 ค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ (รายข้อ).....	87
4.29 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำแนกตามอายุโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	88
4.30 ค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยรวมจำแนกตามภูมิลำเนา.....	89
4.31 ค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา (รายข้อ).....	90
4.32 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อของนักท่องเที่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผล กระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิลำเนาโดย เปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	93
4.33 ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล จังหวัดกระบี่ โดยรวมจำแนกตามอายุ.....	94
4.34 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัด กระบี่ โดยจำแนกตามอายุ (รายข้อ).....	95
4.35 ค่าเฉลี่ยต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัด กระบี่ โดยรวมจำแนกตามภูมิลำเนา.....	98

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
4.36 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัด กระบี่ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา (รายชื่อ).....	99
4.37 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิลำเนาโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	102

สารบัญญรูปภาพ

หน้า

1.1 กรอบแนวคิด.....	8
---------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของหลายประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย รัฐบาลของทุกประเทศจึงให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อครองส่วนแบ่งทางตลาดนักท่องเที่ยวทั่วโลกให้ได้มากที่สุด โดยทั้งนี้เมื่อพิจารณาประเทศในทวีปเอเชีย จำนวน 49 ประเทศ และกลุ่มสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน จำนวน 10 ประเทศ ซึ่งต่างให้ความสำคัญต่อการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาด เพื่อต้องการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศตนเพิ่มมากขึ้น โดยสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก หรือ world Travel & Tourism Council (WTCC) ระบุว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจโลกในปี 2560 ซึ่งเป็นมูลค่าถึง 272 ล้านบาท หรือมากกว่า 10.4% จากดัชนีจีดีพีโลก ซึ่งประเทศไทยมีมูลค่าของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 3.2 ล้านล้านบาท หรือ 21.2% ของจีดีพี ในปี 2561 คาดการณ์ว่าจะเติบโตเพิ่มขึ้นถึง 7.4% จากรายได้ทางการท่องเที่ยวที่แต่ละประเทศได้รับและแนวโน้มการเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวที่มีอย่างต่อเนื่องนั้น แต่ละประเทศจึงให้ความสำคัญโดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการระบุแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งเพื่อช่วยขับเคลื่อนและการสร้างรายได้แก่ประเทศและพัฒนาเศรษฐกิจโดยภาพรวม ควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศในมิติต่างๆ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2561)

ทั้งนี้หากประเทศใดมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่ชัดเจน และมีความพร้อมของเศรษฐกิจภายในประเทศที่เข้มแข็ง รวมทั้งระบบสาธารณสุขปลอดภัยและโครงสร้างพื้นฐานที่เพียงพอ ประกอบกับทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์และบุคลากรทางการท่องเที่ยวมีศักยภาพด้วยแล้ว ประเทศเหล่านั้นจะมีข้อได้เปรียบในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตนให้เติบโตได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2561)

อีกทั้งการตื่นตัวของประเทศทางเอเชียและอาเซียนซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาและบางประเทศที่พัฒนาแล้ว พบว่าการพัฒนาประเทศโดยใช้กลไกทางการท่องเที่ยวเข้ามาช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการสร้างรายได้และความเป็นอยู่ของประเทศนั้นๆ ส่งผลต่อเศรษฐกิจในประเทศต่างๆ ด้วย ซึ่งในปี 2560 จำนวนนักท่องเที่ยวในกลุ่มอาเซียนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และสร้างรายได้กว่าหกหมื่นล้านบาท ซึ่งขยายตัวร้อยละ 0.09 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา อีกทั้งในปี 2560 กลุ่มประเทศอาเซียนได้มีการประชุมการท่องเที่ยวอาเซียนเพื่อกระตุ้นฐานเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวอาเซียน โดยมีการประชุมรัฐมนตรีการท่องเที่ยวอาเซียนครั้งที่ 20 จัดรวมกับการประชุมใหญ่ ASEAN Tourism Forum (ATF) ครั้งที่ 36 ซึ่งเป็นการประชุม ร่วมกันระหว่างรัฐมนตรีและผู้บริหารองค์กรด้านการท่องเที่ยว ของอาเซียน สายการบินของประเทศในอาเซียนโดยดำเนินงานภายใต้แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มประเทศอาเซียนมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุล และยั่งยืนโดยมีการประเมินศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวในอาเซียนให้มีความพร้อมใน

ทุกๆด้านและความเชื่อมโยงระหว่างกัน ระดับความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวอาเซียนเพื่อสนับสนุนความเป็นอยู่ที่ดีทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

สำหรับประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ทรัพยากรต่างๆเหล่านี้เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวอย่างมาก ดังนั้นรายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศมีการพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น โดยเฉพาะการนำเงินตราในต่างประเทศเข้ามาใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งส่งเสริมให้ประชากรในท้องถิ่นมีรายได้ ได้รับการจ้างงานเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมระหว่างนักท่องเที่ยวและประชากรในท้องถิ่นนั้นๆด้วย

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาระบุว่า การท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เติบโตเพิ่มขึ้นอย่างมากในหลายปีที่ผ่านมา รายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติในปี2562เพิ่มขึ้นจากปี2561ร้อยละ3.0เป็นมูลค่ากว่า 1.93ล้านล้านบาท และรายได้ที่เกิดจากนักท่องเที่ยวไทยในปี2562 มีมูลค่า1.08ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 1.18 และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อมองภาพรวมแล้วพบว่า การท่องเที่ยวไทยมีการขยายตัวที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 9.70 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าร้อยละ7.23 และเติบโตอย่างต่อเนื่องตลอดปี 2562 คาดการณ์ว่าจะเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ 4.2 โดยนักท่องเที่ยวจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีจำนวนมากที่สุด 7.10ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 2.20 โดยตลาดหลักที่มีส่วนแบ่งทางการตลาดรวมกันมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวจีนมีจำนวนสูงที่สุดที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย จำนวน 2.87 ล้านคน รองลงมา คือ มาเลเซีย อินเดีย เกาหลี ลาว ญี่ปุ่น รัสเซีย สหรัฐอเมริกา ลีคิโปรและเวียดนาม ตามลำดับ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562)

การท่องเที่ยวภายในประเทศไทยในปีพ.ศ.2560ได้รับผลกระทบทางบวกจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ จากการส่งเสริมการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนอย่างต่อเนื่อง เช่น แคมเปญของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(ททท.)เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรอง การท่องเที่ยววิถีไทย (Thainess) และนโยบายภาครัฐที่สนับสนุนวันหยุดยาวที่ช่วยกระตุ้นให้การท่องเที่ยวไทยเป็นที่สนใจแก่คนในประเทศ ประกอบกับละครอิงแนวประวัติศาสตร์ที่เป็นกระแสรักชาติ หรือ การประชาสัมพันธ์ที่ทำให้คนไทยเห็นคุณค่าความเป็นไทย (Thainess) ช่วยให้นักท่องเที่ยวของคนในประเทศเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเช่นกัน โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาคาดการณ์ว่าจะมีนักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศขยายตัวร้อยละ3.14 เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมาและสร้างรายได้ขยายตัวร้อยละ7.48 คิดเป็นมูลค่า 0.93ล้านล้านบาทจากปี พ.ศ.2559 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560) สำหรับการเดินทางมาของนักท่องเที่ยวในแต่ละประเทศนั้น จะกระจายไปทุกภูมิภาคของไทย ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวเอเชียโดยส่วนใหญ่จะท่องเที่ยวโบราณสถาน วัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติในภาคกลาง กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ส่วนนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกจะเดินทางไปทุกภูมิภาค โดยจะเดินทางไปยังชายหาดหมู่เกาะต่างๆทางภาคใต้ และภาคเหนือจะเป็นพื้นที่หลักในการเดินป่าและศึกษาวิถีชีวิตหมู่บ้านชาวเขา ส่วนภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือนักท่องเที่ยวจะเดินทางไปน้อยที่สุด (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

สำหรับการท่องเที่ยวทางทะเล ประเทศไทยได้รับการยอมรับจากนักท่องเที่ยวต่างชาติว่าเป็นประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีชื่อเสียง และมีความสวยงามติดอันดับโลก ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากทั่วทุกมุมโลกให้ความสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดทางภาคใต้ และภาคตะวันออกของประเทศไทยเป็นจำนวนมาก โดยรูปแบบการเดินทางที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติคือ การเดินทางทางเรือไปยังเกาะต่างๆโดยมีเส้นทางเดินเรือตลอดแนวชายฝั่งทะเลอันดามันและอ่าวไทย ซึ่งมีจุดประสงค์หลักของการเดินทางคือการพักผ่อนตามชายหาดชมธรรมชาติชายฝั่งทะเล ดำน้ำดูปะการัง หรือทำกิจกรรมทางน้ำต่างๆ เช่น การตกปลา ตกปลาหมึก เป็นต้น โดยจังหวัดที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือ ภูเก็ต ชลบุรี สุราษฎร์ธานี กระบี่ พังงาและสงขลา (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2561)

ทั้งนี้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนจึงตระหนักในความสำคัญทางการท่องเที่ยวทางทะเลมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการท่องเที่ยวภาคใต้ฝั่งอันดามัน (ภูเก็ต กระบี่ พังงา ระนอง ตรัง สตูล) จากศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยวทางทะเลของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน การพัฒนาจึงมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลในระดับโลกและให้ความสำคัญแก่การรักษาแก่นักท่องเที่ยวเดิมโดยรักษามาตรฐานของศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล ให้สร้างรายได้อย่างยั่งยืน อีกทั้งสนับสนุนแก้ไขปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากธุรกิจการท่องเที่ยวให้อยู่บนพื้นฐานของความยั่งยืน (กรมการท่องเที่ยว, 2561)

จากสถิติที่ผ่านมาในปี พ.ศ. 2560 พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีรายได้จากการท่องเที่ยว 551,660 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 75.90 เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา ร้อยละ 12.84 ของรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งหมดของภาคใต้ เห็นได้ว่าจากข้อมูลสถิติการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวทางทะเลของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีอัตราการเติบโตในทิศทางที่ต่อเนื่อง ซึ่งจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีความพร้อมทางการท่องเที่ยวมากที่สุดในกลุ่ม โดยมีรายได้จากการท่องเที่ยวคิดเป็นร้อยละ 71.04 ของรายได้ทั้งหมดของกลุ่ม ทั้งนี้ จังหวัดกระบี่ พังงา ตรัง ระนองและสตูลก็มีแนวโน้มการท่องเที่ยวทางทะเลเพิ่มขึ้นในทุกๆปี (กลุ่มงานบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน, 2560)

จังหวัดกระบี่เป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่ได้รับความนิยมทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามน่าประทับใจ โดยเฉพาะชายหาดและเกาะของจังหวัดกระบี่ที่มีความงามมากมาย และยังมีแหล่งดำน้ำดูปะการังที่สวยงามดึงดูดให้นักท่องเที่ยวหลงใหลมาเยือนจังหวัดกระบี่ปีละหลายล้านคน โดยกระบี่เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 46 ของประเทศ มีเนื้อที่ประมาณ 4,708 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ที่ดอน ที่ราบ และหมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 130 เกาะ สถานการณ์การท่องเที่ยวในกระบี่มีแนวโน้มพัฒนาในทิศทางที่ดีขึ้นมาโดยตลอด โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางทะเลของกระบี่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังติดอันดับโลก เช่น การพายเรือคายัคลัดเลาะไปตามอ่าว เลียบป่าชายเลน อีกทั้งยังมีแหล่งดำน้ำตื้นและแหล่งดำน้ำลึกให้เลือก เช่น บริเวณรอบเกาะปอดะ เกาะพีพี เกาะรอก เป็นต้น (สำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่, 2562)

อีกทั้งจังหวัดกระบี่สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี จึงทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติให้ความสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่อย่างต่อเนื่อง รวมถึงกิจกรรมที่ผู้ประกอบการนำเที่ยวในจังหวัดกระบี่ได้จัดทำโปรแกรมนำเที่ยวไว้สำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลมีหลากหลาย เช่น โปรแกรมทัวร์ดำน้ำไปกลับเกาะพีพี โปรแกรมทัวร์หมู่เกาะห้อง โปรแกรมทัวร์4เกาะ (ทะเลแหวก เกาะไก่ เกาะปอดะ) โปรแกรมดูพระอาทิตย์ตกดินที่เกาะปอดะ และ โปรแกรมพายเรือคายัคที่อ่าวท่าเลน เป็นต้น ประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเลของจังหวัดกระบี่โดยภาครัฐและเอกชนมีแผนพัฒนาเพื่อให้การท่องเที่ยวของจังหวัดสู่ความยั่งยืนโดยมีเป้าหมายเพื่อให้จังหวัดกระบี่เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีคุณภาพในระดับนานาชาติ และกำหนดจุดยืนของพื้นที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ตามศักยภาพและความโดดเด่นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวนั้นให้ถูกทิศทาง เช่น ให้อ่าวนางเป็นแบบอย่างในการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ หมู่เกาะพีพีและอ่าวไร่เลย์ กำหนดให้เป็นสุดยอดของแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่เงียบสงบ และเกาะลันตา วางเป้าหมายให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลอันดามันเชิงนิเวศ วิถีชีวิตและวัฒนธรรม (สำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่, 2562)

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดกระบี่ระบุว่า กระบี่มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 9.7% จากปี พ.ศ.2559โดยมีรายได้จากการท่องเที่ยว 96,973 ล้านบาท มีจำนวนนักท่องเที่ยว 6,057,377คน โดยเพิ่มขึ้น 4.4%จากปี พ.ศ. 2559 อีกทั้งในปี พ.ศ. 2559 กระบี่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ผ่านท่าอากาศยานนานาชาติกระบี่ เป็นชาวจีนมากที่สุด 601,594 คน รองลงมาคือ มาเลเซีย 107,295 คน และสิงคโปร์ 39,707 คน ตามลำดับ เห็นได้ว่าแนวโน้มของการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่เติบโตอย่างต่อเนื่อง มีอัตราการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวอย่างเห็นได้ชัด จึงทำให้หน่วยงานต่างๆทั้งภาครัฐและเอกชนตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรทางการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ให้มีศักยภาพและความพร้อมที่เพียงพอเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานสถิติจังหวัดกระบี่, 2560)

แม้ว่าการท่องเที่ยวทางทะเลจะมีแนวโน้มเติบโตขึ้นทุกปี แต่ผลกระทบทางลบและปัจจัยความเสี่ยงต่างๆก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อทัศนใจมาท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่ของนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน เช่น การเกิดอุบัติเหตุสายน้ำมันเชื้อเพลิงเรือสปีดโบ๊ท รั่วกลางทะเล ณ บริเวณเกาะพีพี จังหวัดกระบี่ ในวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2561 ทำให้เกิดระเบิดขึ้น มีนักท่องเที่ยวชาวจีนได้รับบาดเจ็บสาหัส จำนวน 6 คนจากนักท่องเที่ยวที่บาดเจ็บ 11 คน (workpoint news, 2018) เหตุการณ์ เรือดำน้ำพานักท่องเที่ยวดำน้ำเกิดลมนบริเวณถ้ำไวกิ้งเกาะพีพี ในวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2560 เพราะคลื่นลมแรง สามารถช่วยชีวิตได้ทั้งหมด 12 คน และ เหตุการณ์เรือสปีดโบ๊ทชนนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส ในวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2559 ในขณะที่ดำน้ำบริเวณเกาะปอดะ ตำบล อ่าวนาง จังหวัดกระบี่ ทำให้นักท่องเที่ยวรายดังกล่าวเสียชีวิต (Thai PBS news, 2018) แม้กระทั่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากภัยธรรมชาติเองหรือมาจากสัตว์ทะเล เช่น ในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2560 กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลงพื้นที่พบแมงกะพรุนกล่องมีพิษร้ายแรง บริเวณหาดคลองดาว อำเภอลันตา จังหวัดกระบี่ จึงได้ประกาศแจ้งเตือนระวังในการท่องเที่ยว หรือทำกิจกรรมทางทะเลบริเวณดังกล่าว (Thairath, 2017) รวมไปถึงเหตุการณ์เรือฟีนิกซ์ล่มที่จังหวัดภูเก็ต ในวันที่ 19

กรกฎาคม 2561ซึ่งทำให้มีนักท่องเที่ยวชาวจีนเสียชีวิต 47 คน ก็ส่งผลกระทบต่อทัวร์ทางทะเลในกลุ่มจังหวัดอันดามัน รวมถึงผลกระทบต่อภาพลักษณ์และเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยวทางทะเลอันดามันด้วย เนื่องจากข้อมูลข่าวสารที่เผยแพร่ออกไปยังสื่อนานาชาติทำให้ภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือของการท่องเที่ยวทางทะเลลดลง นักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะ นักท่องเที่ยวจีนมองว่าการเดินทางมาท่องเที่ยวทางทะเลอันดามันของไทยอันตรายอย่างมากและยังให้ความเห็นว่าไม่ควรมาท่องเที่ยวเนื่องจากเกิดความไม่ปลอดภัยเป็นอย่างมาก (BBC, 2018) เป็นต้น จากเหตุการณ์ดังกล่าวเห็นได้ว่าความเสี่ยงเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวและส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวเชิงลบ อีกทั้งเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่อีกด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรมของผู้วิจัย เบื้องต้น พบว่าที่ผ่านมาการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว เช่น การศึกษาการประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรปราการ (จันทร์เพ็ญ มินคร, 2555) การศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย (วารานัย ยูวะนะเตมีย์, 2559) การจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง (วุฒิพันธ์ สันติมิตร, 2557)การศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยง ขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ (พิมพ์มาดา วิชาศิลป์, 2555)

ผลงานวิจัยภายในประเทศพบว่า มีการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงต่อการท่องเที่ยวทางทะเล เช่น การท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งจังหวัดชุมพร สถานะ ปัญหาและแนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์ และคณะ, 2557) โครงการศึกษาเหตุผลการเลือกชายหาดท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวบริเวณชายฝั่งอ่าวไทย (คณะเทคโนโลยีทางทะเล มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี, 2553) สถานภาพการท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวบริเวณเกาะเสม็ดสาร จังหวัดชลบุรี (เศรษฐพงษ์ ปุจฉาการ และคณะ, 2556) การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติสึนามิ (อิทธิรัฐ สีนาร์ักษ์, 2548)

อย่างไรก็ตามยังไม่พบงานวิจัยใดที่ทำการศึกษารับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่เพื่อที่ผลการศึกษาจะได้เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวทางทะเลของจังหวัดกระบี่ รวมถึงหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ในการวางแผนจัดการและรับมือกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นต่อการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลอันมีผลต่อนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาเพื่อท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่ด้วย

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
3. เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลกรณีศึกษาจังหวัดกระบี่ โดยมีการกำหนดขอบเขตการศึกษาดังนี้

- 1) ขอบเขตด้านเนื้อหา
เนื้อหาการวิจัยจะมุ่งศึกษาเฉพาะการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
- 2) ขอบเขตด้านประชากร
ประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการศึกษา คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ โดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการประกอบอาชีพ หรือ หารายได้ ในช่วงเดือน กุมภาพันธ์ - เมษายน พ.ศ. 2563
- 3) ขอบเขตด้านพื้นที่
สถานที่เก็บข้อมูลสำหรับการศึกษา คือ ห้องพักผู้โดยสารขาออก สนามบินนานาชาติ จังหวัดกระบี่
- 4) ขอบเขตด้านเวลา
การวิจัยครั้งนี้จะเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน พ.ศ. 2563

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
2. ทราบถึงปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
3. ทราบถึงพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การทัวร์ทางทะเล หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น โดยเป็นการเดินทางท่องเที่ยวจากเกาะหนึ่งไปยังเกาะหนึ่ง เพื่อได้รับประสบการณ์ที่แปลก

ใหม่ และมีกิจกรรมระหว่างเดินทางท่องเที่ยว เช่น การดำน้ำ ดูปะการัง การพักผ่อนบริเวณชายหาด และเป็นการเดินทางท่องเที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับ

ความเสี่ยง หมายถึง โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาด ความเสียหาย หรือ เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน ซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคตและมีผลกระทบระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวไม่ตรงตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของนักท่องเที่ยว

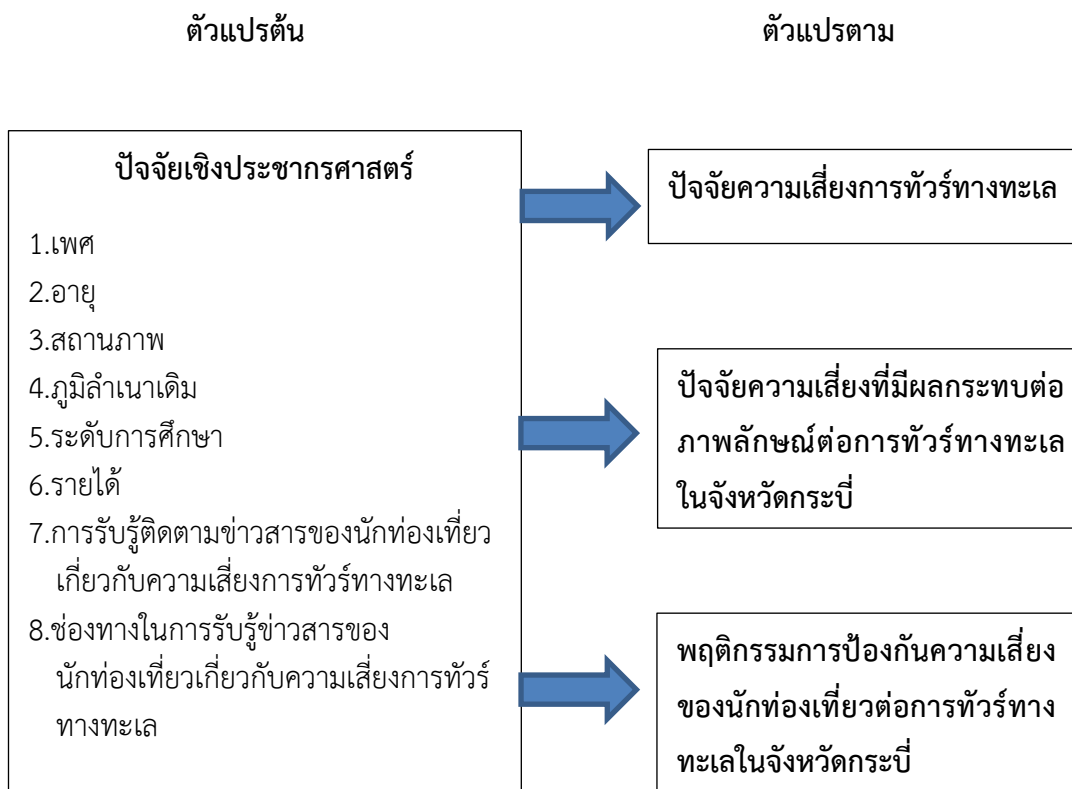
การรับรู้ความเสี่ยง หมายถึง ความสามารถในการประเมินค่าความเสี่ยงที่นักท่องเที่ยวต้องเผชิญในการตัดสินใจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว นั้น ซึ่งความสามารถในการประเมินค่าความเสี่ยงที่แตกต่างกันของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบทำให้พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวแตกต่างกันออกไป

ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล หมายถึง มุมมองและความประทับใจของนักท่องเที่ยวต่อแหล่งท่องเที่ยว เป็นเอกลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางภูมิศาสตร์ เช่น เกาะแก่ง หาดทราย หรือ สภาพอากาศ วิถีชีวิต รวมไปถึงกิจกรรมระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว เช่น การดำน้ำ ดูปะการัง หรือว่ายน้ำเล่น ตลอดจนความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งในกรณีศึกษา นี้ ได้แก่ ด้านภาพลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเล ด้านความปลอดภัย ด้านการเดินทาง เป็นต้น

การป้องกันความเสี่ยง หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการความเสี่ยงเพื่อลดโอกาสที่จะเกิดข้อผิดพลาด ความเสียหาย หรือ เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ให้ระดับความเสียหายและขนาดของความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ควบคุมและประเมินได้ โดยคำนึงถึงเป้าหมายขององค์กรและนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ซึ่งในกรณีศึกษา นี้ ได้แก่ การป้องกันความเสี่ยงที่เกิดจากอุบัติเหตุทางทะเล ภัยอันตรายจากการท่องเที่ยว เป็นต้น

1.6 กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิด

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล จังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดและกรอบการวิจัยในการศึกษา ดังนี้

- 1.แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางทะเล
- 2.แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยงนักท่องเที่ยว
- 3.แนวคิดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเล
- 4.แนวคิดการป้องกันความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว
- 5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางทะเล

2.1.1 แนวคิดการท่องเที่ยวทางทะเล

เบญจรัตน์ อติชาตนาพันธ์ (2548) กล่าวว่า การท่องเที่ยวทางทะเลเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอีกประเภทหนึ่ง โดยมีกิจกรรมที่สำคัญในการท่องเที่ยวประเภทนี้ เช่น การดำน้ำดูปะการังใต้ท้องทะเล การว่ายน้ำ การล่องเรือเพื่อชมความงามของท้องทะเล หรือแม้กระทั่งนั่งชมความสวยงามบริเวณชายฝั่ง

วาริษฐ์ มัธยมบุรุษ (2554)กล่าวว่า การท่องเที่ยวทางทะเล (Marine ecotourism) เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องเนื่องกับทางทะเล โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

ภราเดช พยัฒวิเชียร (2537) ให้ความหมายการท่องเที่ยวทางทะเลว่า เป็นการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศทางทะเลน้อยที่สุด ในขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดผลของความรู้ ความเข้าใจร่วมกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรมและธรรมชาติกับชุมชนท้องถิ่น

พงศธร เกษสำลี (2530) ให้ความหมายไว้ว่าเป็นการนำเอาการท่องเที่ยวมาประสานเข้ากับความรู้ความเข้าใจในหลักวิชานิเวศวิทยา เพื่อมุ่งที่จะศึกษาสภาพแวดล้อมของทรัพยากรทางทะเลควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวเพื่อความเพลิดเพลิน

Elizabeth Boo (1991) ได้ให้คำนิยามการท่องเที่ยวทางทะเลไว้ว่า เป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เอื้อประโยชน์ต่อการอนุรักษ์และสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม

Clare A Gunn (1994) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวทางทะเลเป็นรูปแบบของการพัฒนาการท่องเที่ยวของสถานที่ท่องเที่ยว ชายหาด หมู่เกาะต่างๆ โดยไม่ไปทำลายสิ่งแวดล้อมหรือระบบนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวนั้น

กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา (2562) ได้ให้คำนิยามการท่องเที่ยวทางทะเลไว้ว่า การทำกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีบรรยากาศท่องเที่ยวทะเลไม่ว่าจะบริเวณชายฝั่ง หรือในทะเลและสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ การท่องเที่ยวชายฝั่ง เป็นการท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมอยู่บนชายฝั่งซึ่งเป็นพื้นที่ใกล้ชายหาด และ การท่องเที่ยวทางทะเล เป็นการท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมที่ทำบนท้องทะเลหรือใต้ทะเล

จุดหมายปลายทางที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในลักษณะเป็นทะเล เกาะ หรือชายหาด กล่าวได้ว่าเป็นการท่องเที่ยวทางทะเล กรมการท่องเที่ยว (2560) โดยกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปนั้นมีลักษณะเป็นกิจกรรมที่ทำในบรรยากาศทางทะเลและชายหาด เช่น การดำน้ำตื้น การว่ายน้ำเล่น การอาบแดด และการดำน้ำลึก เป็นต้น กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา (2560)

สถาบันวิจัยสภาพแวดล้อม (2547) กล่าวว่า เกาะคือ ส่วนของแผ่นดิน ผืนดินที่มีน้ำล้อมรอบตลอดเวลา โดยตัวเกาะต้องมีแผ่นดินที่พื้นสูงกว่าระดับน้ำ ทั้งนี้เกาะอาจอยู่ในทะเล แม่น้ำ หรือที่ลุ่มน้ำขัง เช่น ทะเลสาบหรือบึงก็ได้ เกาะหมายถึงส่วนของแผ่นดินที่มีน้ำล้อมรอบ มีขนาดเล็กกว่าทวีป อาจอยู่ในมหาสมุทร ทะเลสาบ ทะเล หรือแม่น้ำ หรือพื้นที่ที่มีต้นไม้ขึ้นแน่นหนากลางทุ่งก็เรียกว่าเกาะ สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2555) สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยวโดยมีเกาะที่เป็นทรัพยากรทางธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจมีกิจกรรมเพื่อเรียนรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ ได้แก่ การดำน้ำ ดูปะการังและสัตว์ทะเล การเล่นน้ำ การเที่ยวชมชายหาด เป็นต้น สำนักพัฒนาบริการการท่องเที่ยวกรมการท่องเที่ยว (2557)

United Nations Convention on the Law Of the Sea (1982) เกาะ คือ บริเวณที่ดิน หิน หรือทรายที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และล้อมรอบด้วยน้ำ ซึ่งจะไหลผ่านน้ำขณะน้ำลดจะจมน้ำขณะน้ำขึ้น

เกาะจะไหลผ่านน้ำตลอดเวลา และไม่จำกัดว่าจะมีประชาชนอยู่อาศัย ไม่จำกัดขนาดของพื้นที่ ไม่คำนึงถึงระยะห่างจากชายฝั่งทะเล เป็นบริเวณที่ดิน หิน หรือทรายเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ทั้งนี้เกาะอาจอยู่ในทะเล แม่น้ำ บึง ทะเลสาบก็ได้ กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง (2556)

ดังนั้นการท่องเที่ยวทางทะเลไม่ได้มีความหมายเพียงเป็นแค่การท่องเที่ยวทางธรรมชาติแต่หมายรวมถึงการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวในบริเวณชายฝั่งหรือในท้องทะเลหรือพื้นที่ที่ใกล้ชายหาด เช่น การดำน้ำ การว่ายน้ำเล่น การล่องเรือ เป็นต้น

2.1.2 รูปแบบและองค์ประกอบการท่องเที่ยว

วรวิฑูร์ ชินทรเดชา (2555) กล่าวว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สมบูรณ์ครบถ้วนอีกหนึ่งประเทศในภูมิภาคเอเชีย ประกอบด้วยทะเลฝั่งอ่าวไทยและทะเลอันดามันโดยสามารถจำแนกการท่องเที่ยวทางทะเลของประเทศไทยได้ 2 รูปแบบหลักคือ

1. การท่องเที่ยวในรูปแบบของการชมทัศนียภาพและความสวยงามของท้องทะเลและผืนน้ำ ตลอดจนวิวัฒนาการทัศนียภาพและหมู่เกาะต่างๆ

2. การท่องเที่ยวในรูปแบบของการดำน้ำ ทั้งการดำน้ำตื้นและการดำน้ำลึก

สำหรับแหล่งน้ำที่น้ำสนใจของประเทศไทย อาจแบ่งประเภทตามลักษณะความลึกและทรัพยากรธรรมชาติได้น้ำได้ดังนี้

2.1 แหล่งน้ำขั้นต้น เป็นแหล่งน้ำอยู่ในแนวน้ำตื้นใกล้ฝั่ง ได้รับอิทธิพลลมภาระบนฝั่งค่อนข้างมาก น้ำทะเลไม่ค่อยใส ความลึกของน้ำทะเลตั้งแต่ผิวหน้าไม้ไปจนถึงพื้นดินไม่เกิน 100 ฟุต มีความลาดชันน้อย แหล่งน้ำประเภทนี้ได้แก่ แหล่งน้ำในทะเลตะวันออก เช่น พัทยา เกาะช้าง เป็นต้น

2.2 แหล่งน้ำระดับกลาง เป็นแหล่งน้ำที่อยู่ในแนวน้ำที่ลึกขึ้น ห่างจากฝั่งมากขึ้น อิทธิพลของชายฝั่งน้อยกว่า ความขุ่นใสของน้ำไม่คงที่ ความลึกไม่เกิน 150 ฟุต ความลาดชันไม่มาก แหล่งน้ำประเภทนี้ เช่น กระบี่ หมู่เกาะพีพี เป็นต้น

2.3 แหล่งน้ำน่านานาชาติ เป็นแหล่งน้ำอยู่ในแนวน้ำลึก พื้นดินมีความลาดชันสูง ถัดจากจุดดำน้ำไปไม่มากจะเป็นทะเลลึก โดยมีความลึกมากกว่า 200 ฟุตขึ้นไป น้ำทะเลค่อนข้างใส แหล่งน้ำในลักษณะนี้ได้แก่ หมู่เกาะสิมิลัน เกาะตาชัย เป็นต้น

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2560) ประเทศไทยมีกิจกรรมทางทะเลที่ได้รับความนิยมอยู่หลายประเภท เช่น การเล่นกีฬาทางน้ำ การตก การเล่นเรือ การพักผ่อนริมชายหาด การชมหมู่บ้านชาวประมงและชาวเล การดำน้ำดูปะการัง เป็น แต่กิจกรรมที่มีความโดดเด่นมากที่สุด มี 3 กิจกรรม คือ

1. กิจกรรมดำน้ำ วัตถุประสงค์หลักของการดำน้ำคือ การลงไปสัมผัสชีวิตใต้ท้องทะเลที่แตกต่างจากการท่องเที่ยวบนบก โดยเฉพาะการดำน้ำเพื่อชมความสวยงามของ ปลา และปะการัง ซึ่งแหล่งน้ำที่สำคัญของไทยมักอยู่ในภาคตะวันออกและภาคใต้

2. การเล่นเรือและเรือยอร์ช เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ การเล่นเรือใบและการท่องเที่ยวทางทะเลด้วยเรือยอร์ชเป็นการท่องเที่ยวเพื่อชมวิวยุติวิทัศน์ บรรยากาศที่สวยงามของทะเลไทย

3. การท่องเที่ยวชายหาด เป็นกิจกรรมทางทะเลที่ได้รับความนิยมอย่างสูง เนื่องจากภูมิประเทศของไทยมีพื้นที่ติดชายฝั่งทะเลครอบคลุมหลายภาคและหลายจังหวัด โดยเฉพาะในภาคใต้ อย่างไรก็ตามบางพื้นที่ก็เป็นที่ยอมรับเฉพาะคนไทยเท่านั้น อีกทั้งบางพื้นที่ก็เป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเลจึงให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ กิจกรรมชายหาดมีหลายลักษณะแต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การเล่นกีฬาริมชายหาด การเล่นน้ำทะเลบริเวณชายฝั่ง และการรับประทานอาหารทะเลสด เป็นต้น

กรมการท่องเที่ยว (2557) ได้กำหนดองค์ประกอบมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวประเภทเกาะ ไว้ 3 ด้าน ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 คุณค่าด้านการท่องเที่ยวและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย หมายถึงการให้ความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวประเภทเกาะที่สามารถเกิดขึ้นได้จากปัจจัยต่างๆที่อยู่รอบๆธรรมชาติของเกาะที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ รวมไปถึงความเสี่ยงต่อการถูกทำลายของแหล่งท่องเที่ยว อาจจะมาจากร้ายธรรมชาติที่ไม่คาดคิด หรือมาจากการกระทำของมนุษย์ที่ตั้งใจหรือเพราะความไม่รู้ก็ตาม ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านลบต่อแหล่ง

ท่องเที่ยว เช่นภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดการทำลายสภาพของเกาะ กิจกรรมที่ทำให้เกิดการทำลายสภาพธรรมชาติ เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 2 ศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว องค์ประกอบต่างๆ ที่ช่วยในการส่งเสริมให้แหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสมแก่การเดินทางมาท่องเที่ยว เช่น ความสะดวกสบายในการเดินทางเข้าถึงเกาะ มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย การดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว และความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐ เอกชนและคนในท้องถิ่น

องค์ประกอบที่ 3 การบริหารจัดการ หมายถึง ความสามารถในการควบคุมดูแลการทำงาน การจัดแหล่งท่องเที่ยวให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน เช่น การสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบให้กับผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่ที่ดูแล คนในท้องถิ่นให้เห็นคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติรอบๆ แหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการกระจายรายได้และผลประโยชน์ให้แก่คนในท้องถิ่น เปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการคิด พิจารณาหรือตัดสินใจการดำเนินและรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ ที่จะเกิดผลกระทบร่วมกัน เช่น การจัดการด้านภูมิทัศน์และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่ มาตรฐานด้านความปลอดภัย ระบบเตือนภัย การให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน เป็นต้น

2.1.3 มาตรฐานเรือนำเที่ยว

การท่องเที่ยวทางเรือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมในรายการนำเที่ยวที่เป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ ด้วยจุดเด่นทางทัศนียภาพที่สวยงาม วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น รวมถึงรูปแบบการท่องเที่ยวและเส้นทางการท่องเที่ยวที่มีการพัฒนาอย่างหลากหลาย แต่ก็มีอุปสรรคในการพัฒนาขีดความสามารถของไทย คือ ปัญหาเรื่องการลดราคาและคุณภาพเป็นเครื่องมือสำคัญ เนื่องจากการขาดการกำหนดมาตรฐานของสินค้าและบริการ อีกทั้งยังขาดระบบควบคุมและติดตามให้ผู้ประกอบการรักษามาตรฐานของสินค้าและบริการที่กำหนดไว้ กรมการท่องเที่ยวจึงได้กำหนดมาตรฐานเรือรับจ้างนำเที่ยว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บริการที่มีคุณภาพและมีระดับมาตรฐานเพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อไป สำนักพัฒนาบริการการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2554) โดยคุณภาพมาตรฐานเรือนำเที่ยวประกอบไปด้วย 8 องค์ประกอบดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 สภาพทางกายภาพ ประกอบด้วย ตัวเรือ จะต้องมิใช่อนุญาตในการให้ใช้เรือที่ออกโดยกรมเจ้าท่า มีป้ายบอกชื่อ และเลขทะเบียนเรือ จำนวนผู้โดยสาร มีเครื่องหมายกำหนดแนวบรรทุก พื้นที่เก็บสัมภาระ มีป้ายแนะนำการปฏิบัติขณะโดยสารและหากเกิดเหตุฉุกเฉินไว้อย่างชัดเจน มีการจัดเก็บเชื้อเพลิง อุปกรณ์สื่อสารและติดตั้งโคมไฟเดินเรือตามที่กฎหมายกำหนดในลักษณะที่ปลอดภัยและใช้งานได้ และ อุปกรณ์ช่วยชีวิต มีพวงชูชีพ เสื้อชูชีพ ที่สามารถใช้งานได้จริงโดยเขียนชื่อเรือหรือเลขทะเบียนเรือที่อุปกรณ์ช่วยชีวิตทุกชิ้น มียาสามัญประจำบ้าน ชุดปฐมพยาบาลที่มีคุณภาพจัดเตรียมไว้ในที่ที่เหมาะสมและต้องไม่หมดอายุ และมีน้ำดื่มที่สำรองไว้ไม่น้อยกว่า 1 ลิตร ต่อผู้โดยสาร 1 คน เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 2 บุคลากร ประกอบด้วย คนขับ (ผู้ควบคุมเรือ หรือนายท้ายเรือ) และช่างเครื่อง มีความรู้ความสามารถและมีใบประกาศนียบัตรที่ไม่หมดอายุตามขนาดประเภท

และเขตการเดินเรือพร้อมกับบัตรประจำตัวที่ออกโดยหน่วยงานราชการ ในกรณีที่คนขับเรือและช่างเครื่องเป็นคนเดียวกันต้องมีใบอนุญาตทั้ง2ประเภท มีการจดทะเบียนที่กจำนวนผู้โดยสารให้ครบถ้วนและไม่บรรทุกเกินทะเบียนเรือ สามารถว่ายน้ำและปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ผู้โดยสารได้ เจ้าของเรือและผู้ประกอบการ มีการจดทะเบียนเรือและใบอนุญาตใช้เรืออย่างถูกต้องและใบอนุญาตใช้เรือต้องไม่หมดอายุ ตรวจสอบสภาพเรือและอุปกรณ์ตามกำหนดทุกปี ทำประกันภัยสำหรับผู้โดยสารตามจำนวนที่อนุญาตให้บรรทุกได้ โดยไม่ต่ำกว่าวงเงินประกันที่ระบุไว้ใน พ.ร.บ ประกันภัยบุคคลที่3 (ทุกปี)

องค์ประกอบที่ 3 คุณภาพการให้บริการของพนักงาน ประกอบด้วย ด้านบุคลิกภาพ แต่งกายสุภาพ สะอาด มีสัญลักษณ์แสดงความเป็นพนักงานที่สามารถสังเกตเห็นได้ ปฏิบัติตนอย่างสุภาพและเป็นมิตรต่อผู้โดยสาร ด้านทักษะ มีความรับผิดชอบและ มีความรู้เกี่ยวกับสถานที่เส้นทาง ของสถานที่ที่นำเที่ยวอย่างเหมาะสมตามลักษณะของงาน

องค์ประกอบที่ 4 ความเป็นธรรมในการให้บริการของผู้ประกอบการและพนักงาน โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ และการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด มีการยืดหยุ่นในการบริการในกรณีผู้โดยสารร้องขอโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย

องค์ประกอบที่ 5 สิทธิมนุษยชน โดยผู้ประกอบการต้องมีแนวปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน การจ้างงาน สวัสดิการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นหลัก

องค์ประกอบที่ 6 มาตรฐานเกี่ยวกับเรือ ประกอบไปด้วย การใช้ทรัพยากร และรักษาสิ่งแวดล้อม โดยลดผลิตภัณฑ์ที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น พลาสติก มีการจัดการขยะ น้ำเสีย และของเสียอย่างถูกต้องทั้งบนเรือและแหล่งท่องเที่ยว มีการป้องกันเขม่าควัน น้ำมันจากเรือไม่ให้ปนเปื้อนอันตรายกับสิ่งแวดล้อมและนักท่องเที่ยว มีการป้องกันเสียงดังจากเครื่องยนต์และกิจกรรมนันทนาการให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม การควบคุมเรือต้องระมัดระวังไม่ให้ทำลายสภาพแวดล้อมทางทะเล เช่น ไม่จอดเรือในแนวปะการัง พืชพรรณ หรือรบกวนสัตว์น้ำ เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 7 มาตรฐานที่เกี่ยวกับแผนและกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยจัดโปรแกรมหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับฤดูกาลที่สามารถท่องเที่ยวได้ และไม่สนับสนุนให้ทำลายระบบนิเวศทางทะเล เช่น การให้อาหารปลา การเก็บปะการัง เปลือกหอย และปลาสวยงาม เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 8 มาตรฐานเกี่ยวกับกิจกรรม โดยสร้างความเข้าใจและให้ความร่วมมือกับชุมชน เช่นการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว รวมไปถึงการจัดอบรมบุคลากรทางการท่องเที่ยว เป็นต้น

2.2 แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ความเสี่ยงนักท่องเที่ยว

2.2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

แสงเดือน ทวีสิน (2545) การรับรู้ (Perception) หมายถึง การรับรู้ของแต่ละบุคคลเกิดจากพฤติกรรมในการตอบสนองสิ่งต่างๆรอบตัว โดยมีตัวรับสัมผัสสิ่งต่างๆ ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และกาย จากนั้นส่งการไปที่สมองเพื่อทำการแปรผลที่ได้รับสัมผัสทำให้บุคคลนั้นมีการตอบสนองสิ่งเร้าแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมต่างของมนุษย์

วีระรัตน์ กิจเลิศไพโรจน์ (2547) การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลนั้นเลือกสรร และตีความสิ่งเหล่านั้นออกมาเป็นความหมายของบุคคล หากคนแม้จะอยู่ในสถานการณ์เดียวหรือในเวลาเดียวกันอาจตีความหรือแปลความหมายออกมาแตกต่างกันตามความรู้สึกนึกคิดของบุคคลนั้นๆ

ลักขณา สริวัฒน์ (2558) กล่าวว่า การเกิดการรับรู้ทุกครั้งจะต้องมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เพื่อทำหน้าที่แปลความหมายโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า

รัจรี นพเกตุ (2548) การประมวลผลต่อสิ่งที่มากระตุ้น แล้วนำไปตีความหรือแปลความหมายข้อมูลที่ได้จากสิ่งรอบๆตัวเราแล้วเกิดเป็นความรู้สึก

สุปาณี สนธิรัตน์ (2545) บุคคลที่ตระหนักและมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้ารอบข้างที่พบเจอ แล้วนำไปแปลความหมายต่อสิ่งที่รู้สึกต่อไป

Bernstein (1999) การรับรู้เกิดจาก สิ่งกระตุ้นความรู้สึกและถูกตีความเป็นสิ่งที่มีความหมาย เกิดจากประสบการณ์และความเข้าใจในของบุคคล

Hargie (1986) ความประทับใจของตัวบุคคลที่มีต่อบุคคลอื่นส่งผลไปยังความรู้สึกนึกคิดกับพฤติกรรมของบุคคลนั้น

Cohen (1972) การรับรู้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของตัวบุคคล และขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการคาดหวังซึ่งถูกกำหนดด้วยวัฒนธรรม อีกในหนึ่งคือ ค่านิยมในตัวบุคคลส่งผลต่อการรับรู้ในตัวบุคคลด้วยเช่นกัน

Kotler (2003) การรับรู้เกิดจากการแปลข้อมูลข่าวสารออกมาของตัวบุคคลที่พบเจอเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆ ทั้งนี้การรับรู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้นทางกายภาพเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้นที่อยู่รอบๆและเงื่อนไขของบุคคลนั้น

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การรับรู้เกิดจากสิ่งเร้าที่แต่ละบุคคลได้สัมผัสหรือรับมาและนำมาตีความหรือแปลความหมายตามความเข้าใจหรือตามประสบการณ์ของ และจากการคาดหวังของละบุคคลที่ได้รับมา

2.2.2 กระบวนการในการรับรู้

ลักขณา สริวัฒน์ (2558) การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลตีความหมายจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวของบุคคลนั้น หรือมาจากประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับรู้หรือพบเจอมา ซึ่งกระบวนการรับรู้ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1.การเลือก (Selection) เป็นขั้นแรกของกระบวนการรับรู้ บุคคลจะเลือกใส่ใจกับสิ่งเร้าที่ตนให้ความสำคัญ โดยจะเลือกผ่านการได้ยิน มองเห็น หรือสิ่งที่ได้รับรู้มา เช่น นักท่องเที่ยวบางคนสนใจการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลแต่ในขณะเดียวกันนักท่องเที่ยวอีกคนอาจสนใจการท่องเที่ยวบนภูเขา

2.การจัดระเบียบ (Organization) ในขั้นนี้บุคคลจะนำข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่เลือกแล้วมาแปลความหมายและทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ได้รับรู้มา เช่น นักท่องเที่ยวที่จะไปเที่ยวทะเลศึกษาหาข้อมูล เส้นทาง หรือการเตรียมความพร้อมของสถานที่ที่ตนเองสนใจจะเดินทางไป

3.การตีความหมายหรือการแปลความหมาย (Interpretation) บุคคลจะแปลความหมายของสิ่งที่ได้สัมผัส ซึ่งการแปลความหมายหรือการตีความของบุคคลมักมี ความคลาด

เคลื่อน ผิดพลาด หรือมีความล่าเอียงทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการ คุณค่า ประสบการณ์หรือปัจจัยอื่นๆ ที่บุคคลได้รับ เช่น นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในประเทศไทยจะรู้สึกปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่นักท่องเที่ยวได้พบเจอระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

4.การจัดเก็บข้อมูล (Store) เมื่อบุคคลตีความหรือแปลความหมายเรียบร้อยแล้วก็จะจดจำและเก็บบรรทัดไว้ในสมองเพื่อบุคคลนั้นจะได้นำออกมาใช้ประโยชน์ในการอ้างอิงในภายหลังได้อย่างรวดเร็ว เช่น ประสบการณ์ในอดีตที่นักท่องเที่ยวได้พบเจอระหว่างท่องเที่ยวจะถูกถ่ายทอดออกไปเมื่อมีบุคคลอื่นต้องการรับรู้สิ่งที่เขาไปพบเจอมา

ความสำคัญของการรับรู้ในเชิงบวกและเชิงลบ

McLelland และ Foushee (1983) การรับรู้อาจเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการตัดสินใจที่แตกต่างกันออกไปทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขบวนการรับรู้ที่ได้สัมผัสมา แต่สิ่งที่ควรสร้างให้เกิดขึ้นคือ การรับรู้ในด้านบวกของนักท่องเที่ยว การรับรู้ในด้านบวกของนักท่องเที่ยวจะเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจที่จะเลือกจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวแห่งนั้น (Robinson และ Nemeta, 1988) แต่หากเกิดการรับรู้ทางด้านลบระหว่างกัน หรือ ความแตกต่างทางค่านิยมที่ทำให้การแปลความหมายต่างๆไม่ตรงกันส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดเกิดขึ้นและเมื่อเกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงได้ยาก เช่น หากนักท่องเที่ยวมีการรับรู้ว่าการเดินทางมาท่องเที่ยวทางภาคใต้ของไทยไม่มีความปลอดภัย เช่น การเกิดภัยพิบัติบ่อยครั้ง หรือแม้กระทั่งอุบัติเหตุในรูปแบบต่างๆ ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการรับรู้ของนักท่องเที่ยวทำให้นักท่องเที่ยวไม่เลือกที่จะเดินทางมายังจุดหมายปลายทางนี้ แต่ในทางกลับกันถึงแม้นักท่องเที่ยวจะรับรู้ว่าการเกิดภัยพิบัติบ่อยครั้ง รวมทั้งเกิดอุบัติเหตุในรูปแบบต่างๆด้วยแต่หากนักท่องเที่ยวได้รับรู้ถึงการจัดการและการเตรียมความพร้อมที่จะรับมือและมีการช่วยเหลือที่มากพอ ปัจจัยเหล่านี้ก็จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวรู้สึกถึงความปลอดภัยในการเดินทางมายังจุดหมายปลายทางนี้ได้เช่นกัน

2.2.3 ประเภทของการรับรู้

Hargie (1986) กล่าวว่า การรับรู้ที่เหมือนกันระหว่างนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้านจะเป็นตัวกำหนดในการยอมรับซึ่งกันและกัน หรืออาจเป็นตัวกำหนดความร่วมมือระหว่างกัน การปฏิบัติที่ดีต่อกัน และจะนำมาซึ่งความพึงพอใจในปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เลิศพร ภาระสกุล (2556) ซึ่งการรับรู้มีบทบาทสำคัญต่อการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มี3ประเภท ดังนี้

1.การรับรู้ที่มีต่อบุคคลอื่น เช่น การรับรู้ของเจ้าบ้านที่มีต่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศของตน และการรับรู้ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อเจ้าบ้าน

2.การรับรู้ที่มีต่อตนเอง เช่น การที่เจ้าบ้าน หรือนักท่องเที่ยวรู้ตัวตนเองว่าเป็นคนอย่างไร

3.การรับรู้ที่มีต่อการรับรู้ของคนอื่น คือ การที่บุคคลรับรู้ว่าตนเองถูกมองอย่างไร เช่น นักท่องเที่ยวที่ชอบชีวิตสังคม ชอบชีวิตยามราตรี ชอบไปเที่ยวคลับบาร์ตอนกลางคืนส่วนใหญ่เป็นเพศชายวัยหนุ่ม

2.2.5 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว

พิมพรรณ ศิลปะสุวรรณ (2548) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงเป็นความเข้าใจของตัวบุคคลในเรื่องของโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ อันตรายที่จะได้รับผ่านกระบวนการแปรความจากประสาทสัมผัสและประสบการณ์ของตนเอง

ศุภร เสรีรัตน์ (2544) ความเสี่ยงในการรับรู้ ไม่ได้หมายถึงแค่การสูญเสียเงินทอง แต่รวมถึงการสูญเสียผลประโยชน์ของผู้บริโภคด้วย และความเสี่ยงที่รับรู้ได้นั้นอาจเป็นเรื่องไม่สะดวกของผู้บริโภค อาจมีผลต่อสถานภาพทางสังคมของผู้บริโภคด้วย

Greenberg และ Cranner (1991) กล่าวว่า ความเสี่ยงคือเหตุการณ์ความน่าจะเป็นที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต และความรุนแรงของผลที่จะเกิดขึ้นมาจากเหตุการณ์ดังกล่าว

Tsaur, Tzeng และ Wang (1997) กล่าวว่า ในบริบทของการท่องเที่ยวการรับรู้ความเสี่ยง และประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวเคยได้รับเป็นตัวกำหนดให้นักท่องเที่ยวเลือกใช้บริการการท่องเที่ยว

Lepp และ Gibson (2003) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของจุดหมายปลายทางนั้น ซึ่งปัจจัยเสี่ยง เช่น ความไม่ปลอดภัย การเมือง และวัฒนธรรมทางสังคม จะมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความเข้าใจที่ตื้นเขินเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจุดหมายปลายทางและความตั้งใจที่จะเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางนั้น

Coshall (2003) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพิจารณาการเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางนั้น และความปลอดภัยเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นในการดึงดูดนักท่องเที่ยวไปยังจุดหมายปลายทางนั้น

Slovic (2002) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงของบุคคลมีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับ การประเมินสถานการณ์ ทักษะคิด ความเชื่อ และความรู้สึกของแต่ละบุคคล หากบุคคลนั้นพบเจอกับสถานการณ์นั้นบ่อยครั้ง หรือไม่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงนั้น อาจจะประเมินสถานการณ์นั้นต่ำกว่าความเป็นจริง แต่หากบุคคลนั้นประเมินความเสี่ยงอยู่ในระดับสูงก็จะตอบสนองหรือเตรียมตัวเผชิญความเสี่ยงนั้นมากกว่า

Sonmez และ Graefe (1998) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงได้รับผลกระทบจากลักษณะเฉพาะของบุคคลที่มาจากบทบาท ประสบการณ์การเดินทางครั้งก่อน บุคลิกภาพ หรือแม้กระทั่ง อายุ เพศ สัญชาติก็ส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของผู้คน

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ความเสี่ยงคือความสามารถในการประเมินค่าความน่าจะเป็นของความเสี่ยงที่เราต้องเผชิญทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้นของนักท่องเที่ยวหรือเกิดจากการรับรู้ข้อมูล หรือสิ่งเร้าต่างๆที่ตนได้รับ

2.2.6 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของนักท่องเที่ยว

สถิตย์ วงศ์สุวรรณค์ (2525) ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ สามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ลักษณะของผู้รับรู้ ลักษณะด้านกายภาพของผู้รับรู้ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และภูมิฐานะ มีผลต่อการรับรู้ ทำให้การรับรู้แตกต่างกันออกไป และยังรวมถึงอวัยวะสัมผัสต่างๆมีความปกติหรือไม่ หากผิดปกติก็จะทำให้มีการรับรู้ที่ผิดไป เช่น สายตาสั้น ยาว

เอียง หูติง หรือ ไม่สบาย และด้านจิตวิทยา เช่น ค่านิยม ความพร้อม วัฒนธรรม สติปัญญา ทักษะคิด จะมีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้

2. ลักษณะของสิ่งเร้า เป็นคุณสมบัติภายนอกที่ทำให้บุคคลสนใจที่จะรับรู้ หรือ ทำให้การรับรู้ของบุคคลบิดเบือนไปจากความเป็นจริง ได้แก่ ภาพลวงหน้า สภาพพื้นฐานการรับรู้ ความใกล้ชิดหรือความคลาดคลึงของสิ่งเร้า การด่วนสรุปหรือด่วนตัดสินใจ เป็นต้น

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของนักท่องเที่ยว สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของบุคคลมีความแตกต่างกันตามลักษณะด้านกายภาพของตัวบุคคลนั้น ดังนั้น การเรียนรู้ พฤติกรรม ประสบการณ์และการปฏิบัติของบุคคลนั้น จะส่งผลสำคัญในการรับรู้ในแต่ละบุคคล ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดเหล่านี้มาประยุกต์ใช้เพื่อกำหนดเป็นปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

2.2.7 ประเภทของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว

Roehl และ Fesenmaier (1992) อธิบายว่าการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวว่า พฤติกรรมในการรับรู้ความเสี่ยงอาจมีได้หลายประเภทและปัจจัยในการรับรู้สิ่งนี้ถูกนำมาใช้เพื่อตรวจสอบการตัดสินใจต่อการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวที่นั้น ซึ่งการรับรู้ความเสี่ยงทั้งหมดมีด้วยกัน 7 ประเภท ดังนี้

1. การรับรู้ความเสี่ยงจากอุปกรณ์หรือแหล่งท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบรวมของแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด หากไม่เป็นไปตามที่คาดหวังเอาไว้ เช่น แหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงยาก ไม่มีความสะอาด

2. การรับรู้ความเสี่ยงทางการเงิน เป็นการรับรู้ในเรื่องของความคุ้มค่าต่อเงินที่เสียไป เช่น ซื้อแพคเกจทัวร์ดำน้ำ แต่เมื่อเดินทางไปท่องเที่ยวกับไม่เป็นไปตามที่รับรู้มา

3. การรับรู้ความเสี่ยงทางกายภาพ เป็นการรับรู้เรื่องของการเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดอันตรายต่อร่างกาย การบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยในขณะที่เดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่นั้น เช่น การเดินทางมาท่องเที่ยวในช่วงฤดูฝน นักท่องเที่ยวที่รู้ว่าอาจจะเกิดฝนตกหนัก หรือ เกิดพายุหากมาท่องเที่ยวในช่วงเวลานั้น

4. การรับรู้ความเสี่ยงทางจิตใจ เป็นความรู้สึกที่มีต่อมนุษย์สัมพันธ์ของบุคคล เช่น การที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยและอาจถูกทำร้ายระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

5. การรับรู้ความเสี่ยงด้านความพึงพอใจ เป็นการรับรู้การเป็นไปได้อาจจะไม่พอใจกับสิ่งที่ได้รับมา เช่น นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่นั้นแต่มีไปถึงแหล่งท่องเที่ยวที่นั้นไม่ได้มีความสวยงามเหมือนที่นักท่องเที่ยวได้คิดไว้

6. การรับรู้ความเสี่ยงทางสังคม เป็นการรับรู้ความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นความรู้สึกในการยอมรับของคนทั่วไป เช่น การที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปเที่ยวทะเลและเก็บเปลือกหอย หรือปะการังกับมาด้วยอาจส่งผลกระทบต่อคนบางกลุ่มที่ไม่ชอบในการกระทำของนักท่องเที่ยว เป็นต้น

7. การรับรู้ความเสี่ยงทางด้านเวลา เป็นความรู้สึกที่มีต่อเวลา เช่น ประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับจากการมาท่องเที่ยวในแต่ละครั้งจะส่งผลต่อความรู้สึกและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในครั้งต่อไปด้วย

จากการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงนี้ เห็นได้ว่าความสามารถในการรับรู้ความเสี่ยงในแต่ละด้านของนักท่องเที่ยวในแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันออกไป และการให้ความสำคัญของนักท่องเที่ยวต่อการรับรู้ความเสี่ยงในปัจจัยเหล่านี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ และส่งผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวด้วย

สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุทางการท่องเที่ยวทางทะเล

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (2557) ได้อธิบายการเกิดอุบัติเหตุ มี 3 สาเหตุหลักดังนี้

1. สาเหตุจากตัวบุคคล ซึ่งเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ โดยมีสาเหตุมาจาก สภาพร่างกาย จิตใจ ไม่พร้อม ขาดประสบการณ์ความชำนาญ ขาดความรอบคอบ มีความเชื่อในทางที่ผิด ใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ผิดประเภทของงาน และไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ

2. สาเหตุจากตัวยานพาหนะหรือเครื่องมือ เกิดจาก เครื่องมือชำรุดขาดการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซม ไม่มีการทดลองใช้หรือตรวจสอบก่อนนำมาใช้งาน สภาพความพร้อมใช้งานของเรือ

3. สาเหตุจากสภาพแวดล้อม เกิดจากสภาพอากาศไม่ดี สภาพการของทางในการสัญจรที่ไม่ดีหรือจากสภาพแวดล้อมอื่นที่ไม่ดีเป็นต้น

2.2.8 ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งย่อมที่จะเกิดภัยอันตรายขึ้นได้ โดยเฉพาะต่อสุขภาพร่างกายของบุคคล ดังนั้น คลินิกเวชศาสตร์ท่องเที่ยวและการเดินทาง (2017) จึงได้กำหนดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวขณะเดินทางท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. อุบัติเหตุจากยานพาหนะหรือแหล่งท่องเที่ยว เป็นความเสี่ยงที่อันตรายที่สุดและพบบ่อยที่สุดในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว รวมไปถึงการทำกิจกรรมขณะท่องเที่ยวก็เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการที่ทำให้นักท่องเที่ยวประสบอุบัติเหตุ เช่น การล่องเรือ ปีนผา ดำน้ำ ท่องทะเล เป็นต้น ดังนั้น เมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้นนักท่องเที่ยวต้องมีการเตรียมพร้อม ปฏิบัติตามคำแนะนำ หรือศึกษาข้อมูลก่อนการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อลดอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้

2. อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ความเสี่ยงนี้อาจเกิดขึ้นจากความประมาทของนักท่องเที่ยวเองที่ไม่ระมัดระวังตนเองขณะท่องเที่ยว หรืออาจเกิดขึ้นได้จากความไม่พร้อมในการจัดการของหน่วยงาน หรือแหล่งท่องเที่ยวที่มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ

3. โรคร้ายไข้เจ็บต่างๆ ก่อนการเดินทางควรมั่นใจว่าสุขภาพของเราจะพร้อมที่จะออกเดินทางท่องเที่ยว นอกจากนี้นักท่องเที่ยวอาจจำเป็นต้องศึกษาข้อมูลเรื่องสถานพยาบาลในนั้นๆ เพื่อเหตุการณ์ฉุกเฉินที่อาจจะไม่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้

4. อันตรายจากสิ่งแวดล้อม สภาพอากาศหรือสัตว์ต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่นักท่องเที่ยวควรตระหนักถึง เช่น หาก

นักท่องเที่ยวเดินทางไปแหล่งท่องเที่ยวที่มีอากาศหนาว นักท่องเที่ยวต้องเตรียมอุปกรณ์กันหนาวที่มีความเหมาะสมกับสภาพอากาศที่นักท่องเที่ยวจะได้พบเจอ หรือ หากนักท่องเที่ยวเดินทางไปเที่ยวทะเลทรายต้องต้มน้ำให้มากพอ เพราะสิ่งเหล่านี้จะช่วยป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวระหว่างเดินทางท่องเที่ยวได้เป็นต้น

จากการศึกษาสรุปได้ว่าการรับรู้ความเสี่ยงมีอิทธิพลอย่างมากในการตัดสินใจเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแต่สิ่งสำคัญนั้นกระบวนการจัดการความเสี่ยงเป็นสิ่งจำเป็นที่หน่วยงานทุกภาคส่วนต้องตระหนัก และ รับมือให้ได้หากเกิดสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด บริบทของการท่องเที่ยวรวมถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวก็ส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้วย

วารานัย ยูวณะเตมีย์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย และเพื่อศึกษาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ดำเนินการโดยใช้แบบสอบถามให้นักท่องเที่ยวทำการตอบจำนวน 400 คน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง อายุระหว่าง 19-29 ปี มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีรายได้ ต่อเดือน 50,001-100,000 บาท มีสัญชาติยุโรป และมีสถานภาพโสด การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1. การรับรู้ความเสี่ยงด้าน อุบัติเหตุของยานพาหนะ อยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง 2. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและ ทรัพย์สิน อยู่ในระดับเสี่ยงน้อย 3. การรับรู้ความเสี่ยงด้านการติดโรคร้ายไข้เจ็บ อยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง 4. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับเสี่ยงน้อยที่สุด ส่วนความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ การท่องเที่ยวในประเทศไทย อยู่ในระดับดีมากที่สุด และภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยในประเทศไทย อยู่ใน ระดับดีมาก จากการศึกษาปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย คือ 1.การรับรู้ความเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ มีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด 2. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากธรรมชาติ มีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นอันดับสอง 3. การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน มีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย เป็นอันดับสาม และ 4.การรับรู้ความเสี่ยงด้านโรคร้ายไข้เจ็บมีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยน้อยที่สุด

วุฒพันธ์ สันติมิตร (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อศึกษาข้อมูลอุบัติเหตุด้านการท่องเที่ยว สาเหตุ การเกิดอุบัติเหตุและ ปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จำแนกตาม อายุระดับการศึกษา การรับรู้ข่าวสาร ช่องทางการรับรู้ข่าวสารประสบการณ์ด้านการมีส่วนร่วมในความเสี่ยง และเพื่อศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะจากนักท่องเที่ยวในการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง โดยมีประชากรที่ใช้เป็นกลุ่ม

ตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 21 ปี-30 ปี มีสถานภาพโสด มีศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 10,000-20,000 บาท นักท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่มีการรับรู้และติดตามข่าวสารการท่องเที่ยวทุกวัน และมีการติดตามและรับรู้ข่าวสารผ่านหลายช่องทาง ประสบการณ์การมีส่วนร่วมในความเสี่ยง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่พบเห็นหรือเกิดอุบัติเหตุ

ภาพรวมการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด มีการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับค่อนข้างดีและมีการให้ความสำคัญเรื่องการจัดการความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับ 1 และการจัดการความเสี่ยงจากโรคภัยไข้เจ็บมีการจัดการความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลางมีการให้ความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย และจากการศึกษาข้อมูลการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวเกาะช้างจังหวัดตราดจำแนก ตามอายุ ระดับการศึกษา การรับรู้ข่าวสาร ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร และประสบการณ์ด้านการมีส่วนร่วมในความเสี่ยง พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ และระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการความเสี่ยง ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 นักท่องเที่ยวที่มีการรับรู้ข่าวสาร ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร และประสบการณ์ด้านการมีส่วนร่วมในความเสี่ยงมีความคิดเห็นต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด ไม่แตกต่างกัน

ณัฐิกา ขวัญแก้ว (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้ความเสี่ยงและแผนการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในอำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงและแผนการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในอำเภอเวียงสระจังหวัดสุราษฎร์ธานี เก็บรวบรวมโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 300 คนและคัดเลือก 30 คนเพื่อสัมภาษณ์เชิงลึก การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจากโทรทัศน์ รองลงมา คือ เพื่อนบ้าน และญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 17.33, 11.67 และ 11.33 ตามลำดับ ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่ดีที่สุด ส่วนใหญ่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 37.70 มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 45.70 จากรายงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 -2557 มีภัยพิบัติเกิดขึ้น 111 ครั้ง เมื่อประเมินความเสี่ยงเพื่อจัดลำดับความรุนแรงจากการเกิดภัยพิบัติ พบว่า วาตภัยเป็นภัยพิบัติที่มีความเสี่ยงระดับสูง อุทกภัยมีความเสี่ยงระดับปานกลาง ภัยแล้งและไฟป่ามีความเสี่ยงอยู่ในระดับต่ำและพบว่า ตำบลบ้านส้องมีความเสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติมากที่สุด รองลงมาคือ ตำบลเวียงสระ ตำบลคลองฉนวน ตำบลทุ่งหลวง และตำบลเขานิพันธ์ ตามลำดับ ทำให้ส่งผลกระทบต่อด้านต่างๆดังนี้ ด้านเศรษฐกิจทำให้รายได้ลดลง เนื่องจากส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก คิดเป็นร้อยละ 68.00 ด้านการเกษตร ทำให้มีพัฒนาการผิดปกติเกิดโรคระบาด ผลผลิตลดลงและเกิดการเสียหาย เกิดความไม่มั่นคงทางอาหาร ด้านสาธารณสุขและสุขภาพ ทำให้น้ำขาดแคลน ไม่มีคุณภาพ เจ็บป่วยด้วยโรคอุจจาระร่วง ใช้เลือดออก ไข้มาลาเลีย เกิดภาวะเครียด ด้านคมนาคม ทำให้ถนนชำรุดเสียหาย ด้านสิ่งแวดล้อม ทำให้หน้าดินถูกชะล้าง

ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและประวัติศาสตร์ถูกเสื่อมโทรม ดังนั้นจึงมีการวางแผนเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการเกิดภัยพิบัติ

นเรศเรษฐ์ คำสี (2560) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการรับรู้เรื่องความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวผานสื่อสังคมออนไลน์ที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ในประเทศไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักท่องเที่ยว ความแตกต่างของการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว โดยจำแนกตามลักษณะประชากร ศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและ การตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวหลังจากได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อสังคมออนไลน์ ศึกษาอิทธิพลของพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ และศึกษาอิทธิพลของการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้แบบสอบถามในการศึกษาจากนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน200คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 200 คน ผลการศึกษาพบว่า 1. นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2. นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์และการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และ 4. ความถี่และระยะเวลาในการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติและปัจจัยด้านการเกิดอุบัติเหตุมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 แนวคิดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเล

2.3.1 แนวคิดภาพลักษณ์การท่องเที่ยว (Destination Image)

พงษ์เทพ วรกิจโกคาทร (2537) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจเป็นความประทับใจ หรือความทรงจำทั้งด้านลบและด้านบวกของสิ่งนั้นๆที่ได้รับมาจากการถ่ายทอด การพัฒนา การปรับเปลี่ยนที่เป็นไปตามประสบการณ์ที่ได้พบเห็นหรือไปมีส่วนร่วม

มานิตย์ รัตนสุวรรณ (2527) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ คือ ชื่อเสียงที่เกิดจากความประทับใจในสิ่งที่เรารู้สึกจากคนใดคนหนึ่ง ที่ใดที่หนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือองค์การใดองค์การหนึ่ง

เสรี วงษ์มณฑา (2541) อธิบายว่า ภาพลักษณ์เป็นข้อเท็จจริงบวกกับการประเมินจากความรู้สึกนึกคิดของตัวบุคคล และยากที่จะเปลี่ยนแปลงไปจากความรู้สึกที่ได้รับมา ซึ่งต่างจากสภาพความเป็นจริงเพราะ ภาพลักษณ์ไม่ได้เป็นเรื่องของข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวแต่เป็นเรื่องของการรับรู้ส่วนตัวของตัวบุคคลนั้นด้วย

Kotler (1994) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ หมายถึง ผลรวมของความคิดเห็น ความรู้สึก ความคาดหวัง และความประทับใจของบุคคลที่มีต่อสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง

Gensch (1978) ซึ่งได้จำกัดความคำว่า ภาพลักษณ์ ว่า เป็นแนวคิดที่เป็นนามธรรมประกอบไปด้วยทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อต่างๆของการส่งเสริมการขายในอดีต ความมีชื่อเสียง และผลจากการประเมินตัวเลือกต่างๆมาพร้อมความคาดหวังของบุคคลในระดับเดียวกัน

Calantone, Di Benetto, Hakam และ Bojanic (1989) กล่าวว่า ภาพลักษณ์เป็นกระบวนการสร้างการรับรู้ที่ดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ทักษะ ทักษะ ความประทับใจต่อสถานที่หรือวัตถุใดวัตถุหนึ่งที่บุคคลได้รับ

Woodside และ Lysonski (1989) กล่าวว่า จุดหมายปลายทางดีมีภาพลักษณ์ชัดเจน มีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อการเลือกพิจารณาในกระบวนการตัดสินใจในการเดินทาง

Schmoll (1977) กล่าวว่า ภาพลักษณ์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวรวมทั้งเป็นบทบาทสำคัญในการตัดสินใจเดินทางในรูปแบบต่างๆ

Chon (1990) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวจะมองว่าภาพลักษณ์ดีหรือไม่ดีก็ต่อเมื่อเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางนั้นแล้วนำมาเปรียบเทียบกับการรับรู้ก่อนการเดินทางและประสบการณ์หลังจากได้เดินทางไปยังจุดหมายนั้น

Reynolds (1965) ได้อธิบายว่า การก่อตัวของภาพลักษณ์ต่อจุดหมายปลายทางหรือแหล่งท่องเที่ยวขึ้น เกิดจากการแสดงผลทางจิตต่อบุคคลที่อาจจะได้รับจากคนรอบข้าง ครอบครัว เพื่อน ข่าวสาร สื่อโทรทัศน์ อิทธิพลของแหล่งข้อมูลเหล่านี้จะส่งผลทางความรู้สึกในเชิงบวกหรือเชิงลบเมื่อนักท่องเที่ยวได้เดินทางไปถึง

Baloglu และ McCary (1999) อธิบายว่า ภาพลักษณ์ของสถานที่เกิดจากการรับรู้ความรู้สึกหรือทัศนคติและภาพลักษณ์ที่มีต่อสถานที่โดยรวม เป็นการรับรู้ที่เกิดจากการได้ยินได้เห็นจากสื่อต่างๆรวมถึงจากการรับรู้ที่ตนเองได้ไปเห็นหรือมีประสบการณ์จากแหล่งท่องเที่ยวต่างๆซึ่งที่รับรู้มานี้ทำให้เกิดความเชื่อ ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งความเชื่อ ความรู้ที่ได้รับข้อมูลต่างๆมานั้นส่งผลให้เกิดแรงจูงใจที่การกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวอยากรู้ อยากเห็นและอยากที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวใหม่ที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนกับแหล่งท่องเที่ยวขึ้น

จากความหมายข้างต้นกล่าวได้ว่า ภาพลักษณ์ เป็นความรู้สึก ความประทับใจ ที่เกิดจากทัศนคติ หรือประสบการณ์ต่อสถานที่หรือแหล่งท่องเที่ยวต่างๆของตัวบุคคล โดยคนแต่ละคนจะเกิดความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีได้นั้นขึ้นอยู่กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆหรือจากประสบการณ์โดยตรงที่บุคคลนั้นเคยได้รับ

2.3.2 ความสำคัญของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว

ภาพลักษณ์มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกที่จะมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ และมีบทบาทสำคัญในการประเมินพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ดังนั้นการเลือกจุดหมายปลายทางหรือแหล่งท่องเที่ยวถูกกำหนดด้วยปัจจัยทั้งทางด้านส่วนบุคคลและปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม หน่วยงานและองค์กรต่างๆมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจถึงทัศนคติของนักท่องเที่ยวในทุกๆกลุ่มที่มีเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวขึ้นด้วย โดยเฉพาะภาพลักษณ์การรับรู้ของแหล่งท่องเที่ยวขึ้นที่นักท่องเที่ยวในแต่ละกลุ่มหรือในแต่ละบุคคลมีเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเลิศพร ภาระสกุล (2556) การตัดสินใจที่จะเลือกเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ไหนขึ้นขึ้นอยู่กับคุณสมบัติในด้านภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวและความสามารถในการตอบสนองความต้องการต่างๆของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด หากแหล่งท่องเที่ยวขึ้นมีภาพลักษณ์ในด้านที่ดีมากที่สุดก็จะเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะไปเยือน (Maya และ Jarvis, 1981) ทั้งนี้การวัด

ความพึงพอใจเกิดขึ้นจากผลรวมของประสบการณ์จากการท่องเที่ยวกับความคาดหวังและความรู้สึกที่นักท่องเที่ยวได้รับ หากนักท่องเที่ยวพึงพอใจจากการไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นอกจากจะกลับไปเที่ยวซ้ำแล้ว นักท่องเที่ยวจะช่วยบอกต่อให้คนอื่นมาเที่ยวอีกด้วย แต่ถ้าหากนักท่องเที่ยวเกิดความทรงจำที่ไม่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นก็จะไม่เดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นอีก (Pizam, Neumann, และ Reichel, 1981) โดยผลการประเมินภาพลักษณ์ภายหลังการเดินทางจะออกมาเป็นภาพลักษณ์ที่ได้รับการปรับแล้ว 4 อย่าง คือ 1. ความแตกต่างเชิงบวก (Positive incongruity) เกิดขึ้นจากตอนที่นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ภาพลักษณ์ในเชิงลบแต่เมื่อเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวแล้วรู้สึกมีความประทับใจ มีความรู้สึกที่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นทำให้มีภาพลักษณ์ที่แตกต่างไปจากเดิม มองแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นในมุมที่ดีขึ้นและพอใจมากขึ้น 2. ความสอดคล้องเชิงบวก (Positive congruity) เกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับว่าดีแต่ยังดีไม่พอเท่ากับที่นักท่องเที่ยวหวังไว้ซึ่งหมายความว่า นักท่องเที่ยวมีความพอใจกับแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นอยู่ในระดับปานกลางแต่ยังไม่ใช่ความพึงพอใจที่ดีที่สุด 3. ความสอดคล้องเชิงลบ (Negative Congruity) เกิดขึ้นจากภาพลักษณ์ที่นักท่องเที่ยวรับรู้ในทางที่ไม่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยวและภายหลังก็ได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นอีก และ 4. ความไม่สอดคล้องเชิงลบ (Negative incongruity) เกิดขึ้นเมื่อแหล่งท่องเที่ยวมีความแตกต่างจากความคาดหวังที่นักท่องเที่ยวได้รับรู้หรือได้ข้อมูลมาอย่างมาก แต่ภายหลังการท่องเที่ยวเที่ยวกับได้ประสบการณ์ที่ไม่ดีกลับไปทำให้มีความรู้สึกไม่พอใจมากกว่าภาพลักษณ์ที่ตนได้รับรู้มาก่อนหน้า (Chon, 1990)

กล่าวได้ว่า ภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นตัวกำหนดการประเมินหรือเปรียบเทียบภาพลักษณ์ที่มีอยู่เดิมว่าแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวได้มาเยือนแล้วนี้ นักท่องเที่ยวจะกลับมาเที่ยวใหม่ในอนาคตหรือจะแนะนำให้คนอื่นเดินทางมาท่องเที่ยวหรือไม่

2.3.3 องค์ประกอบของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวกลายเป็นบทบาทสำคัญที่สุดของเศรษฐกิจโลก ดังนั้นการให้ความสำคัญของการศึกษาและการประเมินภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวจึงมีบทบาทสำคัญในธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างมาก องค์ประกอบที่สำคัญของภาพลักษณ์การท่องเที่ยวมีดังต่อไปนี้

1. การสร้างแบรนด์สถานที่ (Destination Branding) ภาพลักษณ์ที่น่าจดจำหรือความเป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานที่นั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเลือกของนักท่องเที่ยว (Aaker, 1991) เป็นการสร้างผลทางจิตใจ อารมณ์ และความรู้สึกของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างกันในแต่ละแห่ง (Costa, 1987) นอกจากนี้ (Allan, 2004) แนะนำว่าการสร้างแบรนด์ให้กับสถานที่นั้น ควรจะเน้นให้นักท่องเที่ยวมีทัศนคติและความทรงจำที่ดีต่อสถานที่ ความน่าสนใจของสถานที่ ความเป็นเอกลักษณ์ต่อสถานที่ แสดงคุณภาพของสถานที่ให้มีแบรนด์ความยั่งยืน รวมถึงการสร้างแบรนด์ให้เป็นที่ยอมรับ (Blain, 2005) ให้ความคิดเห็นว่าการสร้างแบรนด์สถานที่ควรมีกระบวนการต่อไปนี้ การสร้างชื่อ รูปภาพ โลโก้ที่โดดเด่นของสถานที่ การนำเสนอรูปแบบการท่องเที่ยวตามที่สัญญาไว้แก่นักท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความทรงจำที่ดี และกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจและสามารถจดจำสถานที่นั้นได้

2. ภาพลักษณ์ของสถานที่ (destination image) เป็นการรับรู้ของสถานที่หนึ่งๆ เป็นภาพลักษณ์ที่นักท่องเที่ยวประเมินจากสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว เป็นการ

แสดงออกทางความรู้สึกที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้น (awson และ Baud Bovy, 1977) รวมถึงประสบการณ์โดยตรงที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางไปยังสถานที่นั้นและส่งผลสำคัญต่อความรู้ความเข้าใจมุมมองทางอารมณ์ที่มีต่อสถานที่นั้นๆ (Beerli และ Martín, 2004) และภาพลักษณ์ของสถานที่นั้นจะมีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวด้วย เช่น สถานที่ที่มีชื่อเสียง มีความสะดวกสบายหรือมีความปลอดภัย เป็นต้น

Gun (1972) ได้เสนอว่า แหล่งกำเนิดภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยว สามารถแบ่งได้เป็น 2 แหล่งใหญ่ คือภาพลักษณ์ที่เกิดจากข้อมูลการส่งเสริมการตลาด (Induced Image) เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจากผลของข้อมูลขององค์กรที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น การโฆษณาจากสื่อต่างๆ นิตยสาร สื่อออนไลน์ หรือมาจากข้อมูลจากตัวแทนของบริษัทนำเที่ยว และ ภาพลักษณ์ที่เกิดจากข้อมูลที่ไม่ได้มาจากการส่งเสริมทางการตลาด (Organic Image) โดยเป็นภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นทางอ้อม อาจจะมาจากการแนะนำของครอบครัว ญาติ เพื่อน หรือ ข้อมูลข่าวสารผ่านทางเอกสารหรือรายงาน เป็นต้น

Hosany (2005) ได้จำแนกภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความรู้สึก ผู้คนในแหล่งท่องเที่ยวมีความยินดีและเป็นมิตรต่อการต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวยังสถานที่ท่องเที่ยวของตน รวมถึงความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวไปเยือนทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกตื่นเต้นและเป็นไปตามที่คาดหวังไว้

2. ด้านบรรยากาศทางกายภาพ แหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวเลือกเดินทางมีความสงบ สวยงาม ไม้วุ่นวาย

3. ด้านการรับรู้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวไปเยือน สร้างความสะดวกสบายแก่การเดินทางท่องเที่ยวและมีความปลอดภัย

ศลิษา ธีรานนท์ และ เจริญชัย เอกไพศาล (2559) อธิบายว่า องค์ประกอบของภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวสามารถจำแนกได้ 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพการเมืองที่มีความเสถียรภาพ มีความสะอาดและมีความปลอดภัย

2. ด้านกิจกรรมและแหล่งท่องเที่ยว มีวัฒนธรรมที่โดดเด่น มีความน่าตื่นเต้น และมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย

3. ด้านการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ความเป็นเอกลักษณ์ มีสถาบันบันเทิงมากมาย มีประสบการณ์ที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว และมีความสะดวกสบายในการเดินทาง

4. ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวมีมลพิษน้อย มีความเป็นธรรมชาติที่สมบูรณ์และสวยงามแก่การเดินทางท่องเที่ยว

5. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีระบบสาธารณูปโภคที่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และมีการให้ข้อมูลข่าวสารที่ชัดเจนและถูกต้องในแหล่งท่องเที่ยว

อรจันทร์ ศิริโชติ (2555) จำแนก องค์ประกอบของภาพลักษณ์การท่องเที่ยวได้ 5 องค์ประกอบดังนี้

1. ด้านแบรนด์ ตราสัญลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว มีความเป็นเอกลักษณ์และมีชื่อเสียง มีจุดเด่นที่น่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยว

- 2.ด้านการยอมรับอย่างเป็นมิตร มีความเหมาะสมด้านราคาและการบริการที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว
- 3.ด้านธรรมชาติ มีทัศนียภาพที่สวยงามและมีบรรยากาศที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว
- 4.ด้านการคมนาคม มีการเดินทางที่สะดวก รวดเร็วและมีความปลอดภัย รวมถึงระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานที่ครบถ้วน
- 5.ด้านความบันเทิง มีสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรี อาหารที่อร่อย มีแหล่งช้อปปิ้งและมีความแปลกใหม่ของแหล่งท่องเที่ยว

2.3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยว

ปัจจัยที่มีผลต่อการประเมินภาพลักษณ์ของสถานที่ อาจแบ่งเป็น 2 ปัจจัยใหญ่ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล และ ปัจจัยกระตุ้น โดยทั้ง 2 ปัจจัยนี้ ส่งผลต่อการรับรู้ ความรู้สึกที่มีต่อสถานที่ท่องเที่ยวเฉพาะส่วน และส่งผลต่อภาพลักษณ์ที่มีต่อสถานที่โดยรวม (Baloglu & McCleary, 1999) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการประเมินภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านจิตวิทยา (Psychological Factors) เป็นความต้องการที่เกิดจากจิตใจและส่งผลต่อภาพลักษณ์ของสถานที่ เป็นตัวแปรที่นักท่องเที่ยวตระหนักถึงคุณค่า (Value) ของสถานที่ท่องเที่ยวแสดงผลออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมการท่องเที่ยว เช่น คุณค่าจากการหาความสุขาส่งผลให้กับชีวิต การจูงใจนักท่องเที่ยว (Motivations) เป็นตัวผลักดันที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความต้องการที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่น การจูงใจในการเดินทางเพื่อผจญภัยหรือต้องการไปพักผ่อน บุคลิกภาพของนักท่องเที่ยว (Personality) สะท้อนถึงทัศนคติ รูปแบบพฤติกรรม และการรับข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกันของตัวบุคคล ส่งผลทำให้การเลือกรูปแบบและสถานที่ท่องเที่ยวแตกต่างกันออกไป ปัจจัยด้านสังคม (Social Factors) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ความรู้สึกที่มีต่อภาพลักษณ์ ประกอบไปด้วย อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส หรือปัจจัยอื่นเช่น อาชีพและรายได้ ปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวแปรที่สำคัญในการสะท้อนภาพลักษณ์ที่มีของแหล่งท่องเที่ยวในมุมมองที่ต่างกัน เช่น นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันอาจจะมีมุมมองต่อภาพลักษณ์ในสถานที่เดียวกันแต่ไม่เหมือนกันก็ได้ หรือนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันอาจจะมีมุมมองการรับรู้คุณค่าของสถานที่ท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน เป็นต้น

2. ปัจจัยกระตุ้น (Stimulus Factors) เป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นตัวผลักดันที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทาง เช่น แหล่งข้อมูลข่าวสาร เป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เป็นผลทำให้เกิด การรับรู้และมีผลต่อการประเมินภาพลักษณ์ของสถานที่นั้น ประสบการณ์ที่ได้รับมาจะส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการกลับไปท่องเที่ยวอีกครั้ง และการกระจายข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวจะส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจอยากจะทำตามสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับข้อมูลข่าวสารมาเป็นต้น

Burns และ Novelli (2008) อธิบายว่า ปัจจัยที่เป็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กรการท่องเที่ยว ซึ่งเกิดขึ้นจากตัวองค์กรเอง อาทิ

1. ข่าวลือที่เป็นวิกฤตสำคัญสำหรับองค์กร เช่น ข่าวลือในเชิงทำลายที่เผยแพร่ ออกไปอย่างรวดเร็วคนที่ได้รับข่าวสารและส่งต่อข่าวสารนั้นก็มีความเข้าใจที่บิดเบือนกันออกไป ทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันและกลายเป็นผลเสียต่อภาพลักษณ์ที่ส่งไป เช่น ข่าวลือเกี่ยวกับการลวงระเมิดทางเพศต่อสตรีในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ หรือ ภัยอันตรายที่เป็นข่าวลือและอาจจะยังไม่เกิดขึ้นทำให้มีความหวาดระแวงที่จะเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยววันนั้นๆ

2. พฤติกรรมขององค์กรเชิงลบ เช่น การบริการที่ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีการเอาใจใส่ดูแลนักท่องเที่ยวเมื่อเข้ารับบริการ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของนักท่องเที่ยว หากองค์กรและหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องดังกล่าว ไม่ให้ความสำคัญหรือนำไปปรับปรุงแก้ไข ย่อมก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในสายตานักท่องเที่ยว

วุฒิชชาติ สุนทรสมัย (2551) กล่าวว่า ปัจจัยด้านภาพลักษณ์มีผลต่อการท่องเที่ยวจำแนก ได้ 8 ด้านดังนี้

1. ด้านประสบการณ์ การมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สร้างความประทับใจและได้รับความสุข ความสนุกสนานจากแหล่งท่องเที่ยววันนั้น

2. ด้านสิ่งดึงดูดใจ วัฒนธรรมรวมถึงธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นของแหล่งท่องเที่ยววันนั้น

3. ด้านราคาและสภาพแวดล้อม การจัดสถานที่ที่เหมาะสมกับธรรมชาติโดยรอบ และราคาที่พักที่เหมาะสม แหล่งท่องเที่ยวมีสภาพอากาศที่ดีไม่มีมลพิษ

4. ด้านการพักผ่อน สถานที่พักผ่อนไม่แออัด และไม่มีควมวุ่นวาย

5. ด้านการผจญภัย สถานที่ที่สามารถค้นพบและทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงผจญภัยได้ เช่น การดำน้ำ ปีนผา ล่องแก่ง

6. ด้านการเรียนรู้ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ สามารถเรียนรู้วิถีชีวิตและวัฒนธรรมใหม่ๆจากการเดินทางท่องเที่ยวได้

7. ด้านสังคม สภาพความเป็นอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวที่ตีรวมไปถึงความเป็นมิตรไมตรีของคนในท้องถิ่นที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางมาเยือนยังสถานที่ท่องเที่ยววันนั้น

8. ด้านชื่อเสียง ประสบการณ์และความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวสามารถนำมาบอกกล่าวต่อคนที่รู้จักได้

2.3.5 ประเภทของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้อธิบายว่า ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสามารถแบ่ง ได้ 5 ประเภทดังนี้

1. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับกายภาพ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางภูมิศาสตร์ เช่น แม่น้ำ ทะเล ภูเขา เกาะแก่ง ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ หาดทราย หรือสภาพอากาศ เป็นต้น

2. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหรือประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวที่มีความเป็นมาของคนหรือสภาพแวดล้อม และวัฒนธรรมในท้องถิ่นของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ

3. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ เป็นลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของคนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับฐานะ ความเป็นอยู่ อาชีพที่คนในท้องถิ่นใช้ดำรงชีวิต

4. ภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับสิ่งก่อสร้าง เป็นภาพลักษณ์ที่เป็นสิ่งก่อสร้างที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ศาสนา หรือเป็นสิ่งก่อสร้างที่หายากที่สุดและมีคุณค่าต่อการเรียนรู้

5. ภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับพืชพันธุ์และสัตว์ เป็นภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวที่ของพืชและสัตว์แปลก เด่น มีลักษณะเฉพาะพื้นที่จนเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป กลายเป็นเอกลักษณ์ที่สร้างภาพลักษณ์ให้สถานที่ท่องเที่ยวแหล่งนั้น

2.3.6 การวัดภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยว

การวัดภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวประกอบไปด้วยภาพลักษณ์โดยรวมที่เกิดจากความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ (Echther และ Ritchie, 2003) ได้อธิบายไว้ดังนี้

1. การวัดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวด้านหน้าที่ เป็นการประเมินลักษณะทางกายภาพของสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ภูเขา ทะเล สภาพอากาศ แหล่งประวัติศาสตร์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางความสะดวกทางการท่องเที่ยวเป็นต้น

2. การวัดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวด้านจิตวิทยา เป็นการวัดภาพลักษณ์ที่มีผลต่อความรู้สึกของนักท่องเที่ยว เช่น ความปลอดภัย การเพิ่มความรู้รวมถึงความเป็นมิตรของคนในท้องถิ่น

3. การวัดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวตามรายละเอียดต่างๆ การมีแหล่งบันเทิงที่หลากหลาย ความสวยงามต่างๆ ความเจริญของเมือง คุณภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นต้น

4. การวัดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในภาพรวม เป็นการวัดภาพลักษณ์โดยรวมของสถานที่ในจังหวัด หรือในประเทศโดยรวม เช่น ความรู้สึกต่อบรรยากาศในสถานที่ของจังหวัดในประเทศนั้นๆ

5. การวัดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวโดยทั่วไป เป็นการวัดภาพลักษณ์โดยทั่วไปตามความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวต่างๆของนักท่องเที่ยวแต่ละบุคคล

6. การวัดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวที่โดดเด่น เป็นการวัดภาพลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่น ประเทศไทยมีจุดเด่นที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ อย่างวัดต่างๆที่อยู่ชานและสุโขทัยเป็นต้น

Baloglu และ McCleary (1999) กล่าวว่า การวัดภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวจะประกอบไปด้วย

1. ภาพลักษณ์ที่เกิดจากการรับรู้ เป็นการรับรู้ที่เกิดจากการเห็นหรือได้ยินจากสื่อต่างๆ รวมไปถึงประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับรู้ด้วยตัวเองจากแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งภาพลักษณ์ที่เกิดจากการรับรู้นี้จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความเชื่อ เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว นั้น ได้แก่ ความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวจากวัฒนธรรมหรือประเพณีในแต่ละพื้นที่ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดความอยากรู้อยากเห็นที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว นั้น โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีประสบการณ์กับแหล่งท่องเที่ยว นั้นมาก่อน

2.ภาพลักษณ์ที่เกิดจากความรู้สึกหรือทัศนคติ เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจากความรู้สึกที่ถูกประเมินหลังจากที่นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลข่าวสารต่างๆที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ

3.ภาพลักษณ์ที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวโดยรวม เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและเกิดจากการประเมินความรู้สึกของนักท่องเที่ยวต่อคุณลักษณะต่างๆของแหล่งท่องเที่ยว เกิดเป็นภาพรวมสะท้อนถึงความรู้สึกนึกคิดของนักท่องเที่ยวที่มีต่อภาพลักษณ์ใหญ่ๆของสถานที่นั้นๆ กล่าวคือลักษณะต่างๆของแหล่งท่องเที่ยวเป็นปัจจัยส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์โดยรวมทั้งเชิงลบและเชิงบวกแก่นักท่องเที่ยว

กล่าวโดยสรุป ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมกรรับรู้และการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ดังนั้นหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบต่อสถานที่ท่องเที่ยวต้องพยายามสร้างภาพลักษณ์ที่โดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆเพื่อเป็นตัวเลือกในการพิจารณาสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจที่จะเดินทางมาท่องเที่ยว เห็นได้ว่า การรับรู้ข่าวสารต่างๆรวมไปถึงประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวเองจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อรับรู้ภาพลักษณ์ในเชิงบวกต่อสถานที่ท่องเที่ยวให้มีการกลับมาเที่ยวซ้ำหรือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวเคยมาเยือน

กุลวดี ตระการพูลทรัพย์ (2557) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทยความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก่อนและหลังการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวน 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านการขาดความมั่นคงทางการเมือง ด้านการก่อการร้าย ด้านความแตกต่างทางอาหาร ด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรม ด้านความเชื่อทางการเมืองและศาสนา และด้านอาชญากรรม ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัจจัยการรับรู้ ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาประเทศไทย และศึกษาความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยก่อนและหลังการเดินทางในสวน ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ความปลอดภัย การขนส่งมวลชน ความมีน้ำใจ โดยทำการแจกแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศไทยก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย โดย ด้านการก่อการร้ายอยู่ในระดับน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบก่อนกับหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านลดลงทุกด้าน ปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และระดับการรับรู้ ความเสี่ยง มีความสัมพันธ์กับปัจจัยการรับรู้ ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทาง และจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยวไทย และความตั้งใจจะเยือนซ้ำ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทาง ขณะที่ช่วงอายุสัมพันธ์ กับการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทาง ด้านความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ไทยก่อนและหลังเดินทาง พบว่า ก่อนเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับดีมาก ด้านขนส่งมวลชน และความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง หากหลังเดินทางภาพรวมและรายด้านเพิ่มขึ้นทุกด้าน

พิมพ์มาดา วิชาติศิลป์ (2555) ศึกษาเรื่องการรับรู้ด้านความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของประเทศไทยที่ออกไปทางสื่อออนไลน์โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่เป็น

ที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้และจากมุมมองของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ศึกษาระดับของการรับรู้ด้านความเสี่ยงและระดับการป้องกันความเสี่ยงในการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยรวมถึงความสัมพันธ์และปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว และศึกษานโยบายภาครัฐและเอกชนในเรื่องของการจัดการด้านการรับรู้ความเสี่ยงและป้องกันความเสี่ยงให้นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ โดยใช้การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย และการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านนโยบายจากการศึกษาเว็บไซต์ที่เป็นที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ พบว่าประเทศไทยมีภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวในเชิงบวกซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาจากการแจกแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ที่ยังเดินทางอยู่ในประเทศไทย ซึ่งนักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงในการมาท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อยและเป็นเหตุเป็นผลกันจากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงในการมาท่องเที่ยวในประเทศไทยพบว่า ในภาพรวมไม่มีปัจจัยใดส่งผลกระทบต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยง และนโยบายภาครัฐและเอกชนผลการศึกษาพบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ยืนยันว่าหน่วยงานของตนได้ให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือแก่นักท่องเที่ยวในเรื่องของการเดินทางในประเทศไทยอย่างปลอดภัยในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป

นิมิตร หงษ์ยิ้ม (2559) ศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อความไม่สงบในประเทศไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการพิจารณาความเสี่ยงการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาเยือนประเทศไทย และศึกษาผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศที่ผ่านมาเมื่อไม่เร็วนี้ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 401คน ผลการศึกษาในครั้งนี้มีความสำคัญต่อความเข้าใจถึงผลกระทบในภาพรวมที่ส่งผลกระทบต่อ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อความไม่สงบในประเทศไทยพบว่า แรงจูงใจด้านมิกิจกรรมการเที่ยวชมและการมีส่วนร่วม แรงจูงใจด้านค้นหาความแปลกใหม่และสถานที่โรแมนติก และประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีความเสี่ยงมีอิทธิพลต่อการรับรู้ความเสี่ยงต่อประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิวัฒน์ จันทร์กิ่งทอง (2555) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของปัจจัยภาพลักษณ์การท่องเที่ยวเกี่ยวกับความภักดีของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติทางทะเลในภาคใต้ของประเทศไทย พบว่าภาพลักษณ์การท่องเที่ยวส่งผลทางตรงต่อความภักดีของนักท่องเที่ยว ซึ่งหมายความว่าภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติทางทะเลในภาคใต้ของประเทศไทยส่งผลให้นักท่องเที่ยวเดินทางกลับมาเที่ยวซ้ำและมีการแนะนำและบอกต่อในทางบวก

วันทนี ศรีนวล (2560) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ ศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อปัจจัยด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์ และศึกษาปัจจัยด้านการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัด โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 400 คน พบว่า มีการรับรู้ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ด้านอารยธรรมขอมและด้านกีฬาอยู่ในระดับมากที่สุด

นักท่องเที่ยวให้ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์ในด้านกิจกรรมและด้านแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านการเดินทางและค่าใช้จ่ายด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านวัฒนธรรม ด้านความปลอดภัยและความสะอาด ให้ความสำคัญรองลงมาตามลำดับอยู่ในระดับมาก ส่วนผลการทดสอบสมมติฐาน ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรม และด้านกิจกรรมที่น่าสนใจส่งผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

2.4 แนวคิดการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวทางทะเล

2.4.1 แนวคิดการป้องกันความเสี่ยง

สมทิพย์ ด่านธีรวิชย์ (2551) ให้ความหมายของการจัดการความเสี่ยง คือ การลดความเสียหาย โอกาสของภัยอันตรายต่างๆที่จะเกิดขึ้นในองค์กร ควบคุมถึงส่วนของการดำเนินธุรกิจของบริษัท หน่วยงาน ชุมชนที่อาจจะได้รับอันตรายจากความเสียหาย หรือเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุ ความประมาท และความไม่คาดคิดของตัวบุคคลเอง ซึ่งกระบวนการจัดการความเสี่ยงที่ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการท่องเที่ยวเป็นการอธิบายภาพรวมของกระบวนการจัดการความเสี่ยง โดยขึ้นอยู่กับสองกิจกรรมการพัฒนา คือ การสื่อสาร ให้คำปรึกษา ดูแลและตรวจสอบซึ่งต้องดำเนินการร่วมกับทำกิจกรรมหลัก คือ การกำหนดบริบท วิเคราะห์ความเสี่ยง ระบุความเสี่ยง การประเมินและการรักษาความเสี่ยง (Robertson, 2006)

2.4.2 ความสำคัญในการป้องกันความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว

Iivari และ Niemisalo (2013) การจัดการและดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวมีความเกี่ยวข้องกับภาคส่วนหลายฝ่ายซึ่งอาจจะมีความแตกต่างกันออกไป จึงจำเป็นต้องประสานการทำงานร่วมกันโดยกำหนดหน้าที่และบทบาทในแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน ในการจัดการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว มีทั้งหมด 3 ระดับ คือ ระดับรัฐ เป็นการดูแลความปลอดภัยและความมั่นคงในระดับชาติ ฝ่ายที่ต้องดูแลและเป็นหน่วยงานทางทหารและตำรวจ ระดับกลุ่ม เป็นการดูแลความปลอดภัยของชุมชน ในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่รวมไปถึงความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ โดยมาจากความร่วมมือของสมาคมภาคต่างๆ และระดับปัจเจก ความปลอดภัยของตัวบุคคลไปถึงความปลอดภัยในการทำงาน หน่วยที่รับผิดชอบคือชุมชนในท้องถิ่นและองค์การปกครองท้องถิ่นหรือเทศบาลนั้นๆ การสร้างความปลอดภัย ความไว้วางใจในการท่องเที่ยวถือเป็นอีกมิติหนึ่งของการสร้างภาพลักษณ์หรือตราสินค้าทางการท่องเที่ยว (Anita Mendiratta, 2010) และในปัจจุบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวถูกมองว่าเป็นมากกว่าความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวแต่มันรวมไปถึงการให้ความสำคัญกับภัยคุกคามที่เกิดจากความไม่มั่นคงทางการเมืองและความขัดแย้งระหว่างประเทศที่จะกระทบมาถึงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวด้วย (Richter and Waugh, 1986) องค์ประกอบสำคัญของคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว ความสำเร็จของแหล่งท่องเที่ยวในการสร้างประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว ต้องมีรากฐานที่ดีจากการจัดการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว โดยบุคลากรในทุกภาคส่วนต้องให้ความร่วมมือในการป้องกันความปลอดภัยและความไม่มั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินที่จะเกิดขึ้นอย่างเต็มความสามารถ (World Tourism Organization, 1996) รูปแบบและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวและองค์ประกอบต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลจากการรับรู้ความปลอดภัยและการป้องกันภัยในชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่นั้นๆ (Hall, 2003) ดังนั้นการป้องกันความไม่

ปลอดภัยจึงเป็นบทบาทสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวที่จะต้องศึกษาถึงปัญหาในด้านนี้เพื่อลดผลกระทบที่จะเกิดจากความไม่ปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุด

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2561) จากการสำรวจมุมมองของประชาชนและนักท่องเที่ยวต่อมาตรการป้องกันอุบัติเหตุของไทยที่อยากให้มี พบว่ามาตรการการป้องกันอุบัติเหตุตามแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ต้องการให้มี สามารถสรุปได้ 6 มาตรการดังนี้

1. มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้การเอาตัวรอดเอประสบภัย
2. เพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยตามสถานที่ท่องเที่ยว
3. ติดป้ายเตือนอุบัติเหตุ อุบัติภัย
4. จัดทีมสำรวจศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติเพื่อเก็บข้อมูลอย่างละเอียด
5. จัดทำแผนที่เส้นทางท่องเที่ยว
6. จำกัดอายุนักท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ

2.4.3 แนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การจัดการความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว

แผนยุทธศาสตร์ในการจัดการความเสี่ยงและการจัดการคุณภาพความเชื่อมั่นต่อความเสี่ยงด้านอันตรายและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ซึ่งในแนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับการระบุประเภทของภัยที่จะเกิดขึ้น สาเหตุของการเกิดภัยนั้นๆรวมทั้งโอกาสและความน่าจะเป็นของการเกิดภัยอันตรายต่างๆ และผลกระทบที่จะเป็นไปได้หากเกิดความเสี่ยงอันตรายในด้านต่างๆ จึงนำหลักการของการจัดการความเสี่ยงมาประยุกต์ใช้เพื่อกำหนดแนวทางในการจัดการความปลอดภัยได้ โดยหลักการความเสี่ยงที่สำคัญคือ

1. การป้องกันหรือลดโอกาสที่เป็นสาเหตุให้เกิดภัย ทั้งสาเหตุปัจจัยที่ควบคุมได้และไม่สามารถควบคุมได้

2. การจัดการในขณะที่เกิดภัยเพื่อลดความสูญเสีย โดยมีแผนปฏิบัติการที่เป็นระบบ มีช่องทางการสื่อสารเพื่อแจ้งเหตุหรือขอความช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว และการลดอัตราการเกิดภัยที่สามารถควบคุมได้

3. การลดขนาดและโอกาสของผลกระทบจากภัยอันตรายผ่านการให้ความช่วยเหลือที่รวดเร็ว และเป็นธรรม รวมถึงการการสร้างความเชื่อมั่นผ่านการออกมาตรการหรือแนวทางการจัดการเพื่อป้องกันการเกิดภัยอันตรายดังกล่าวในอนาคต

ดังนั้นการจัดการความเสี่ยงจึงมุ่งเน้นที่การลดข้อบกพร่องของ การจัดการความปลอดภัยต้องมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการรับผิดชอบร่วมกัน มุ่งแก้ปัญหาที่เป็นข้อบกพร่องที่ต้นเหตุมากกว่าปลายเหตุ รวมถึงการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องผ่านกระบวนการเรียนรู้จากปัญหาที่เคยเกิดขึ้นในอดีต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2561)

2.4.4 มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

อุบัติเหตุทางน้ำที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวส่งผลให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตมากเป็นอันดับหนึ่ง สาเหตุมาจากการจมน้ำ เรือล่ม เรือนำเที่ยวชนกันเป็นต้น กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว (2558) มี มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำดังนี้

1. การจัดทำคู่มือการฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) โดยวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติด้านความปลอดภัยทางน้ำที่มีมาตรฐาน เป็นการสร้างภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยและเพิ่มความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติในการท่องเที่ยวทางทะเล ซึ่งคู่มือดังกล่าวจะประกอบไปด้วย หลักสูตรการฝึกอบรม วิธีการทดสอบทักษะไลฟ์การ์ด เป็นต้น

2. การจัดกิจกรรมการฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ความรู้แก่บุคลากรทางการท่องเที่ยว ในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล หากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. จัดทำกิจกรรมเพื่อสร้างเครือข่าย Life Guard แห่งประเทศไทย เพื่อให้อาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดต่างๆ ได้มาทำความรู้จักกัน แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และวิธีแก้ไขปัญหาในการทำงานระหว่างกัน

4. การจัดกิจกรรมโครงการ Australian Surf Life Savers to train in Phuket มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าหน้าที่ไลฟ์การ์ด และบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในการฝึกทักษะไลฟ์การ์ด ได้รับการฝึกทักษะไลฟ์การ์ดที่มีมาตรฐานในระดับสากล โดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านจากประเทศออสเตรเลีย ให้ความรู้เกี่ยวกับการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การทำ CPR และความรู้เกี่ยวกับทักษะการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล

2.4.5 มาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว (2558) ได้มีมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไว้ดังนี้

1. จัดทำโครงการประชาสัมพันธ์และเตือนภัยด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้ข้อมูลแนวทางป้องกันภัยและคำแนะนำในการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว โดยประชาสัมพันธ์ช่องทาง การ ร้องเรียน ร้องทุกข์และข้อมูลเกี่ยวกับการช่วยเหลือรวมทั้งการอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว ในเรื่องการเดินทางคดีเมื่อนักท่องเที่ยวต้องขึ้นศาล ทั้งนี้เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เป็นต้น

2. การจัดกิจกรรมพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว เป็นการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่บุคลากรทางการท่องเที่ยว โดยมีกลุ่มเป้าหมายได้แก่ ผู้ประกอบการ พนักงาน และเจ้าหน้าที่ที่มีความเกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ให้มีความรู้ การสังเกต การจำจำบุคคลต้องสงสัย รวมถึงการประเมินสถานการณ์ฉุกเฉิน รวมทั้งเป็นการสร้างเครือข่ายระหว่างภาครัฐและเอกชน

3. การจัดกิจกรรมฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว” เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและการช่วยฟื้นคืนชีพเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยวที่ประสบอุบัติเหตุ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพการบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศไทยในด้านความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

2.4.6 มาตรการเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว (2558) ได้มีมาตรการเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว มีดังนี้

1. การจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว (Tourist Assistance Center : TAC) โดยทำหน้าที่เพื่ออำนวยความสะดวก แนะนำให้ข้อมูล และการป้องกันภัยจากการท่องเที่ยว รวมถึงรับเรื่องร้องเรียน ร้องทุกข์จากนักท่องเที่ยวและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาให้กับนักท่องเที่ยว

2. จัดตั้งกองทุนช่วยเหลือเหยื่อวานักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เพื่อช่วยเหลือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยแล้วเกิดการสูญเสียหรือเสียหาย โดยไม่ได้เกิดจากความประมาท เจตนาหรือการทำให้ผิดกฎหมายของนักท่องเที่ยว เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยจะส่งผลต่อการสร้างรายได้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization, 1996) กล่าวว่า การกำหนดขอบเขตการวางแผนการจัดการความเสี่ยง เพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ควรพิจารณาสาเหตุหลัก 4 สาเหตุ ดังนี้

1. ความเสี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และหน่วยงานนอกภาคการท่องเที่ยว เกิดจากการกระทำผิดกฎหมายทั่วไป เช่น การหลอกลวงนักท่องเที่ยว การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย การก่ออาชญากรรมโดยการวางแผนไว้ล่วงหน้า การก่อการร้าย การบุกรุกสถานที่รัฐ สงครามความขัดแย้งทางสังคม รวมไปถึงความบกพร่องของระบบป้องกันภัยสาธารณะขององค์กรและบริการที่เกี่ยวข้อง

2. ความเสี่ยงจากภาคการท่องเที่ยวและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น ความบกพร่องของมาตรฐานความปลอดภัย ด้านสุขอนามัย ด้านสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืนในแหล่งท่องเที่ยว ขาดการป้องกันการกระทำผิดกฎหมายในแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นผลมาจากการละเลยของผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง

3. ความเสี่ยงจากผู้เดินทางแต่ละบุคคล (Individual Travelers) สาเหตุเหล่านี้เกิดจากพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่เสี่ยงอันตรายเกินไปของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมการท่องเที่ยวหรือจากแหล่งท่องเที่ยว เช่น การขับขี่โดยขาดความระมัดระวัง การรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์มากเกินไป การเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่ปลอดภัยหรืออันตราย การประมาทจนสูญเสียทรัพย์สินส่วนตัวระหว่างท่องเที่ยว

4. ความเสี่ยงที่เกิดจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ครอบคลุมทั้งภัยที่เกิดขึ้นเมื่อนักท่องเที่ยว ขาดความระมัดระวังตัวเอง หรือเกิดจากภัยธรรมชาติ เช่น นักท่องเที่ยวขาดความระมัดระวังกับสภาวะธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวโดยไม่ได้สนใจผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง โดยเฉพาะอันตรายจากพืชและสัตว์ประจำถิ่น หรือไม่สนใจคำเตือนภัยภายในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

Pizam และ Mansfeld (2006) แนวทางในการป้องกันความเสี่ยงของการท่องเที่ยวที่เหมาะสมควรพิจารณาประเด็นดังนี้ มีดังนี้

1. ถึงแม้ภาครัฐและเอกชนจะมีการป้องกันความเสี่ยงไม่ให้เกิดขึ้น แต่ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวก็มักจะเกิดขึ้นจากสาเหตุที่แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถควบคุมได้โดยตรง เช่น

การเกิดภัยธรรมชาติ หรืออันตรายจากสภาพที่มี ดังนั้นในการปฏิบัติเราไม่สามารถจัดการปัญหาที่เกี่ยวข้องกับภัยต่างๆได้ทั้งหมด

2. เหตุการณ์ความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นจากแหล่งท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ทางลบกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ

3. ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต้องเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการป้องกันและลดการเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวของตย ส่วนหน่วยงานภาครัฐในแหล่งท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบหลักในเรื่องการรักษาความมั่นใจในความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว

4. การป้องกันการเกิดเหตุการณ์ด้านความปลอดภัยและความมั่นคงในสถานที่ท่องเที่ยว คือ การร่วมมือ ระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ชุมชน รัฐบาล และนักท่องเที่ยว

5. ถึงแหล่งท่องเที่ยวจะได้รับผลกระทบรุนแรงจากเหตุการณ์ความไม่ปลอดภัยบางประเภท โดยปกติแหล่งท่องเที่ยวมักจะฟื้นกลับสู่สภาวะปกติได้อย่างรวดเร็ว ยกเว้นเหตุการณ์ที่อาจยืดเยื้อเป็นเวลานาน

6. ความสามารถในการฟื้นฟูผลกระทบจากความไม่ปลอดภัยขึ้นอยู่กับ การสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ ระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและระดับชาติ

7. การสื่อสารที่ดีเป็นการป้องกันความเสียหายและผลกระทบด้านความปลอดภัยที่อาจแพร่ไปสู่พื้นที่อื่นๆ

8. นักท่องเที่ยวต้องได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นในระหว่างเดินทางท่องเที่ยวรวมถึงวิธีการป้องกันและการหลีกเลี่ยงภัยต่างๆที่อาจขึ้นกับนักท่องเที่ยวด้วย

9. สื่อและการแนะนำด้านการท่องเที่ยวจากภาครัฐมีบทบาทสำคัญต่อภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว ภาครัฐในพื้นที่ท่องเที่ยวต้องมีแผนการป้องกันภัยในสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นและนำสถานการณ์ให้กลับสู่สภาวะปกติ

2.4.7 กฎการป้องกันความปลอดภัยในการท่องเที่ยวทางทะเล

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (2557) ได้อธิบายวิธีป้องกันความเสี่ยงหากเกิดอุบัติเหตุหรือเกิดภัยทางน้ำไว้ดังต่อไปนี้

การป้องกันความปลอดภัยทางทะเล โดยทั่วไป มีดังนี้

1. ไม่ว่ายน้ำคนเดียว ควรว่ายน้ำกับเพื่อนหรือเป็นกลุ่ม หรือ อย่างน้อยมีผู้อื่นรู้ว่าเรากำลังลงเล่นน้ำอยู่ที่ใด

2. ไม่ว่ายน้ำออกไปไกลจากฝั่ง ควรว่ายน้ำขนานฝั่ง และ ไม่ลงว่ายน้ำในเวลา กลางคืน

3. ลงเล่นน้ำหรือว่ายน้ำในบริเวณที่จัดไว้ให้หรือมี เจ้าหน้าที่ชีวิตพิทักษ์คอยดูแล

4. ไม่กระโดดลงน้ำในบริเวณน้ำตื้น น้ำขุ่น หรือไม่ทราบ สภาพใต้น้ำ

5. ไม่ควรลงเล่นน้ำหากดื่มสุรา เมายา อดนอน อ่อนเพลีย

6. ไม่ควรใส่กางเกงขายาวลงเล่นน้ำ

- อุปกรณ์ช่วยลอยน้ำ
7. ไม่ควรลงเล่นน้ำขณะมีฝนตก หรือฝนฟ้าคะนอง
 8. เด็กเล็กทั้งที่ว่ายน้ำเป็นหรือไม่เป็น ต้องมีคนคอยดูแล ตลอดเวลาแม้จะใช้
 9. เตรียมอุปกรณ์สำหรับช่วยชีวิตไว้เสมอ เช่น ห่วงชูชีพ เสื้อชูชีพ ฯลฯ
 10. ให้ขึ้นจากแหล่งน้ำทันทีที่เห็นน้ำขุ่นแดงไหลผ่าน
 11. ให้รีบวิ่งหนีขึ้นที่สูงทันทีเมื่อเห็นน้ำลดลงจากชายหาด อย่างรวดเร็วและไกล

การป้องกันความปลอดภัยในการเดินทางทะเล มีดังนี้

1. การสวมเสื้อชูชีพที่เหมาะสมกับขนาดน้ำหนักของตนเองทุกครั้งเดินทาง
2. ไม่ควรใส่เสื้อผ้าที่หนา หนัก หรืออึดน้ำ เช่น กางเกงยีน
3. มองหาอุปกรณ์สำหรับช่วยชีวิตอยู่เสมอเพื่อใช้ในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
4. เตรียมความพร้อมขณะที่โดยสารเรือ

การป้องกันความปลอดภัยจากสัตว์ทะเล มีดังนี้

- ป้องกัน
1. ศึกษาข้อมูลในพื้นที่เกี่ยวกับสัตว์ทะเลอันตราย และคำแนะนำในการ
 2. ไม่ไปรบกวนสัตว์หรือพืชทะเล และควรหลีกเลี่ยงในการสัมผัสสัตว์ทะเล
 3. หากมีแมงกะพรุนชุกชุมให้ว่ายน้ำโดยสวมใส่ชุดผ้ายัด ปกป้องคลุมทุกส่วน เช่นเดียวกับกับนักดำน้ำ
 4. สวมใส่รองเท้าที่เหมาะสมเมื่อเดินในบริเวณน้ำขึ้นลง หรือเดินลุยในแหล่งน้ำตื้นเพื่อป้องกันการเหยียบโดนปลาหิน ปะการัง หรือ เม่นทะเล

หลักการป้องกันเพื่อให้ความปลอดภัยทางทะเล มีดังนี้

1. แก๊ซที่ตัวการหรืออุปกรณ์ที่ทำให้เกิดอันตรายหรืออุบัติเหตุทางทะเล คือการออกแบบเครื่องมืออุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆให้มีความเหมาะสมกับลักษณะของการใช้งาน และทดสอบการใช้งานอยู่เสมอ
2. ให้ความสนใจกับบุคคลบางจำพวกที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ เช่น ผู้ที่ดื่มสุรา คนที่สายตาไม่ดี หรือคนที่ว่ายน้ำไม่เป็น ผู้ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเหล่านี้จำเป็นต้องหาทางป้องกันพิเศษ
3. ควบคุมแก๊ซสิ่งแวดล้อมที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น การจัดการจราจรทางน้ำที่ดี เป็นต้น

2.4.8 การเตรียมความพร้อมในการเดินทางท่องเที่ยว

การเตรียมตัวก่อนการเดินทางท่องเที่ยว

การเตรียมความพร้อมก่อนการเดินทางท่องเที่ยวถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่นักท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางท่องเที่ยวต้องตระหนัก และเตรียมความพร้อมก่อนการเดินทางทุกครั้ง แต่การเตรียมความพร้อมในด้านสุขภาพมักเป็นสิ่งที่ถูกมองและคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นอยู่เสมอ ในความเป็นจริงแล้วการเดินทางไปในสภาพแวดล้อมใหม่ๆทั้งในแง่ของภูมิประเทศและภูมิอากาศที่แตกต่างกันไปในั้นจำเป็นต่อการเรียนรู้และเตรียมความพร้อมเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากนักท่องเที่ยวและ

นักเดินทางอาจจะไม่คุ้นเคยกับแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานที่นั้นมาก่อน คลินิกนักท่องเที่ยวโรงพยาบาลเวชศาสตร์เขตร้อน (2560) จึงได้แนะนำหลักการเตรียมตัวก่อนการเดินทางท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. ไม่ควรเดินทางท่องเที่ยวหากเกิดการเจ็บป่วย
2. หาข้อมูลเรื่องสถานที่หรือประเทศที่เราเดินทางไป ว่ามีความเสี่ยงต่อสุขภาพในด้านใดบ้าง เพราะในแต่ละสถานที่ที่เราเดินทางไปมีความเสี่ยงที่แตกต่างกัน
3. ควรเตรียมยาประจำตัวและเอกสารทางการแพทย์ที่จำเป็นติดตัวไปด้วยเสมอ โดยเฉพาะผู้ที่มีโรคประจำตัว และควรปรึกษาแพทย์ก่อนเดินทางทุกครั้ง
4. นอกจากการป้องกันโรคติดต่อแล้ว ควรศึกษาพื้นที่ที่จะเดินทางไปว่าแหล่งท่องเที่ยวใดไม่ควรเดินทางเข้าไป และ สิ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ควรมองข้ามภัยอันตรายอื่นๆ เช่น อุบัติเหตุ และไม่ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เช่น ไม่ควรแต่งตัวประดับด้วยของมีค่า เพราะอาจเกิดอันตรายในการเดินทางท่องเที่ยวได้เช่น การปล้น การจี้ เป็นต้น

การเตรียมความพร้อมเมื่อเดินทางท่องเที่ยวทางทะเล

การเดินทางท่องเที่ยวทะเลหรือเกาะแก่งต่างๆ นักท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญและเตรียมตัวอยู่ทุกครั้งที่ในการทำกิจกรรมระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวทั้งความพร้อมที่มีต่อตนเอง สิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรทางทะเล (sportlifeonline, 2018) จึงได้แนะนำการเตรียมความพร้อมก่อนเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลไว้ดังนี้

1. รู้จักสถานที่ เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานที่ท่องเที่ยวนั้นเพื่อเตรียมรับมือกับสถานะฉุกเฉินที่ไม่คาดคิดไว้ล่วงหน้า
2. สิ่งสำคัญของการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีหากเดินทางมาท่องเที่ยวทางทะเล คือ การศึกษาและให้ความสำคัญของทรัพยากรทางทะเล โดยไม่ไปทำให้เสียหายหรือทำลายทรัพยากรทางทะเลทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ทำร้ายบ้านของสัตว์ทะเล เช่น เปลือกหอย หรือปะการัง หรือ ไม่จับปลาสวยงามกับมาควรปล่อยให้อยู่ในสถานที่ที่ควรอยู่ และไม่ทิ้งขยะหรือของเสียลงชายหาดหรือทะเล เป็นต้น
3. เตรียมเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับสถานที่ เช่น ไม่ใส่เสื้อผ้าที่หนาจนเกินไป และไม่ควรใส่กางเกงขายาวลงเล่นน้ำ
4. ในกิจกรรมดำน้ำ ไม่ยืนหรือเหยียบปะการัง หรือสัมผัสสิ่งมีชีวิตใต้ท้องทะเลเพราะอาจจะทำให้เกิดอันตรายและอาจได้รับบาดเจ็บได้
5. ปฏิบัติตามกฎหมายการรยาทอย่างเคร่งครัด เมื่อเดินทางไปท่องเที่ยวตามเกาะแก่งหรือทำกิจกรรมดำน้ำ และควรให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หรือพนักงานที่ดูแลขณะเดินทางท่องเที่ยวอย่างเต็มที่เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเอง เป็นต้น

การเตรียมความพร้อมในการดำน้ำตื้น

กรมการท่องเที่ยว (2559) ได้เสนอและวิธีปฏิบัติในการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเล ไว้ดังนี้

1. ควรปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่ที่เข้าไปดำน้ำทุกครั้ง เช่น ข้อห้ามต่างๆของอุทยานแห่งชาติทางทะเล เป็นต้น

2. ควรเรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับพืชและสัตว์มีพิษใต้ท้องทะเล รวมทั้งวิธีการป้องกันและปฐมพยาบาลเบื้องต้น
3. ควรมีอุปกรณ์ดำน้ำที่เหมาะสมกับการใช้งานแต่ละอย่าง เช่น การดำน้ำผิวน้ำก็ควรมีชูชีพ หน้ากากดำน้ำ และท่อหายใจ เป็นต้น
4. ศึกษาหาความรู้ในการดำน้ำที่ถูกต้องและปลอดภัยอยู่เสมอ เพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา
5. การขึ้นหรือลงเรือระหว่างท้องเที่ยวควรรอให้เรือจอดสนิท ขณะลงดำน้ำไม่กระโดดจากเรือเพราะอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้
6. ควรหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมของธรรมชาติที่ไม่เหมาะต่อการดำน้ำ เช่น มีคลื่นรุนแรง ฝนตกหนัก เป็นต้น
7. ไม่ควรดำน้ำหากร่างกายไม่มีความพร้อมที่เพียงพอ
8. ก่อนลงดำน้ำควรสวมเสื้อผ้าที่ปกปิดร่างกายมิดชิดและรัดกุมเสมอ เพื่อป้องกันพืชและสัตว์มีพิษใต้ท้องทะเล
9. ห้ามลงดำน้ำคนเดียว แต่ควรมีเพื่อนดำน้ำด้วยอย่างน้อย 1 คนเพื่อสามารถที่จะคอยช่วยเหลือกันได้หากเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด
10. ควรฟังคำแนะนำก่อนการดำน้ำให้เข้าใจจากผู้ควบคุมการดำน้ำให้เข้าใจ รวมทั้งเชื่อฟังต่อผู้ควบคุมขณะดำน้ำด้วย

2.4.9 แนวคิดการจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล

การจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล จัดตั้งขึ้นตามแนวคิดและการประชุมระดมความคิดเห็นของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เพื่อช่วยเหลือ ป้องกันอุบัติเหตุทางทะเลที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวและประชาชนทั่วไปที่สัญจรในทางทะเล รวมถึงการสร้างความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว และสร้างมาตรฐานและคุณภาพของการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเล เพื่อให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเกิดความเชื่อมั่นในความปลอดภัยขณะเดินทางมาท่องเที่ยว การดำเนินงานอยู่ภายใต้การประสานงานของศูนย์ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเขต 18 ภาค. โดยภารกิจหลักของศูนย์ที่จะทำขึ้น คือ รับแจ้งเหตุ ผู้ประสบภัยโดยระบบสารสนเทศ ช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล ทั้งนักท่องเที่ยว ประชาชน เรือท่องเที่ยว เรือโดยสารและเรือประมง ติดต่oprสานงานแจ้งเหตุให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควบคุมและบรรเทาภัยที่เกิดจากเรือทุกประเภทที่เดินทางเข้าออก เผื่อระวังตรวจสอบติดตามรวมทั้งเตือนภัย และรายงานผลให้แก่ผู้บังคับบัญชา โดยมีวิธีการดำเนินงานดังต่อไปนี้ หน่วยปฏิบัติการกู้ภัยทางทะเลมีฐานปฏิบัติการพร้อมเครื่องมือ อุปกรณ์ช่วยชีวิต อุปกรณ์อำนวยความสะดวกเช่น เครื่องมือสื่อสาร เรือตรวจการ เรือพยาบาล เรือดับเพลิง เป็นต้น จัดกำลังผลที่ใช้ในหน่วย โดยมาจากการบูรณาการของหน่วยงานต่างๆ เช่น กรมเจ้าท่า ตำรวจน้ำ ตำรวจท่องเที่ยว สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักงานป้องกันและบรรเทาภัย เป็นต้น รวมทั้งการจัดงบประมาณตามแผนปฏิบัติการประจำปีของกลุ่มจังหวัดและบูรณาการงบประมาณจากส่วนราชการในพื้นที่เป็นต้น กลุ่มงานบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (2561)

จากการศึกษาแนวคิดการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวทางทะเล พบว่าการจัดการความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงเป็นหัวใจสำคัญจะช่วยลดการเกิดภัยและการเกิดอุบัติเหตุในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆรวมทั้งเป็นการสร้างการรับรู้และภาพลักษณ์ที่ดีให้นักท่องเที่ยวที่เลือกที่จะเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆด้วย ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมควรตระหนักถึงแนวทางและวิธีการในการลดการภัย อันตรายที่จะเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว อีกทั้งให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันเพื่อแก้ไขปัญหาที่จะเกิดในอนาคตต่อไป

จันทร์เพ็ญ มินคร (2555) ศึกษาเรื่อง การประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภอมะปวยหา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาคุณลักษณะของทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อำเภอมะปวยหา จังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและอันตรายที่นักท่องเที่ยวได้รับในพื้นที่อำเภอมะปวยหา จังหวัดสมุทรสงคราม และเพื่อประเมินความเสี่ยงต่อความเสียหายของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวต่างๆและ อันตรายที่นักท่องเที่ยวอาจได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอมะปวยหา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มจาก 160 ให้เหลือ 100 คน ประกอบไปด้วยผู้นำชุมชน 23 คน หน่วยงานราชการ 19 คน องค์กรปกครองท้องถิ่น 11 คน ประชาชนในชุมชน 8 คน นักท่องเที่ยวชาวไทย 12 คน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ 27 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการทำการศึกษาคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวร้อยละ 50 ของนักท่องเที่ยวปฏิบัติตามคำแนะนำของอุทยาน กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวทำมากที่สุดคือ การชมวิวทิวทัศน์บริเวณตลาดน้ำอัมพวา อันตรายที่นักท่องเที่ยวได้รับสูงสุดคือ ถูกสัตว์ที่เป็นพาหนะนำโรคกัด/ตอย พื้นที่ที่นักท่องเที่ยวได้รับอันตรายสูงสุดคือ ป่าชายเลน จากการประเมินความเสี่ยงพบว่าพื้นที่ที่มีความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวสูง ได้แก่ ป่าชายเลน และพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยวสูงที่สุดคือ บริเวณป่าชายเลน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยได้จำแนกวิธีการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลทุติยภูมิโดยการรวบรวมและวิเคราะห์จากตำรา งานวิจัย และเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องโดยศึกษา แนวคิดการท่องเที่ยวทางทะเล แนวคิดการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว แนวคิดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเล แนวคิดการป้องกันความเสี่ยงและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การศึกษาข้อมูลปฐมภูมิโดยวิธีการวิจัยภาคสนาม ศึกษาจากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

3.1 วิธีการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยภาคสนาม โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) มุ่งเน้นการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการเสนอแนะแนวทางการวางแผนจัดการรับมือความเสี่ยงของการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยมีขั้นตอนการศึกษาดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำศึกษาข้อมูลทุติยภูมิโดยการรวบรวมและวิเคราะห์จากตำรา งานวิจัย และเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ข้อมูลมากำหนดกรอบการวิจัยและคำถามการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือการวิจัยเช่น แบบสอบถามโดยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในเครื่องมือการวิจัยโดยผู้ทรงคุณวุฒิโดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-objective Congruence : IOC) รวมถึงนำเครื่องมือการวิจัยไปทดลองใช้ (Pretest) กับกลุ่มประชากรที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 ชุด ก่อนนำเครื่องมือการวิจัยไปใช้จริง

ขั้นตอนที่ 3 ลงพื้นที่เก็บข้อมูลปฐมภูมิจากกลุ่มตัวอย่าง ณ สนามบินนานาชาติจังหวัดกระบี่ ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยทฤษฎีความน่าจะเป็นประกอบด้วยแบบสอบถามสำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ

ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิจัย

ขั้นตอนที่ 5 เขียนรายงานการวิจัย

3.2. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

วิธีการดำเนินงานวิจัยจะมุ่งประเด็นสำคัญเกี่ยวกับ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยใช้ระยะเวลาเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียว (Cross-sectional approach) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยว

ชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยเก็บข้อมูลที่สนามบินนานาชาติจังหวัดกระบี่

3.2.2 กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยทฤษฎีความน่าจะเป็น ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไปในช่วงเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563 – เดือน เมษายน พ.ศ. 2563 ซึ่งในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างการศึกษานี้ใช้สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ปี พ.ศ. 2561 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 6,057,377 คน เป็นข้อมูลอ้างอิง (สำนักงานสถิติจังหวัดกระบี่, 2561) โดยคำนวณจากสูตรของทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้สูตรในการคำนวณดังนี้

$$N = \frac{N}{1 + (Nxe^2)}$$

อธิบายสูตรได้ว่า n = จำนวนตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ค่าระดับความเชื่อมั่น (ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างไม่เกิน 0.05)

$$\begin{aligned} \text{วิธีทำ} \quad n &= \frac{6,057,377}{1 + 6,057,377 \times 0.05^2} \\ &= 398 \end{aligned}$$

การศึกษานี้ได้ปรับขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คนและใช้การสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยว แต่เนื่องด้วยสถานการณ์ที่เกิดไวรัสโคโรนา (Covid19) จึงทำให้การเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างยุติลง ผู้วิจัยจึงสามารถเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างได้เพียง 170 ชุดเท่านั้น จึงนำกลุ่มตัวอย่างทั้ง 170 ชุดนี้มาแปรผลในการวิจัยต่อไป

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยได้กรอบแนวคิดการวิจัยที่เกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยเป็นคำถามที่มีตัวเลือกให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกคำตอบตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ซึ่งโครงสร้างในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ มีดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว เช่น เพศ, อายุ, สถานภาพ, สัญชาติ, การศึกษา, รายได้, การรับรู้และติดตามข่าวสารของนักท่องเที่ยว และช่องทางในการรับรู้ข่าวสารของนักท่องเที่ยว ซึ่งลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ คำถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบ (Check list) โดยให้ผู้ตอบเลือกคำตอบได้เพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ มีความเสี่ยงด้านต่างๆดังต่อไปนี้ อุบัติเหตุของยานพาหนะ, อันตรายจากการจัดการ, อันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล, อันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น

คำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) โดยมีเกณฑ์การรับรู้ความเสี่ยงต่างๆ เป็น 5 ระดับ คือ 5 ความเสี่ยงสูงมาก 4 ความเสี่ยงสูง, 3 ความเสี่ยงปานกลาง, 2 ความเสี่ยงต่ำและ 1 ความเสี่ยงต่ำที่สุด ตามลำดับ โดยสามารถเลือกได้เพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ มีความเสี่ยงด้านต่างๆดังต่อไปนี้ ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล, ความเสี่ยงด้านกานจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล, ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว และ ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลเป็นต้น คำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) โดยมีเกณฑ์ความคิดเห็นต่างๆเกี่ยวกับความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ เป็น 5 ระดับ คือ 5 มากที่สุด, 4 มาก, 3 ปานกลาง, 2 น้อย และ 1 น้อยที่สุด โดยสามารถเลือกได้เพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ดังต่อไปนี้ นักท่องเที่ยวมีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทะเลจังหวัดกระบี่, นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี, นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด, นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว, นักท่องเที่ยวมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจนหากมีโรคประจำตัว คำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ 5 มากที่สุด, 4 มาก, 3 ปานกลาง, 2 น้อย และ 1 น้อยที่สุด ตามลำดับ โดยสามารถเลือกได้เพียงคำตอบเดียว

ระดับการให้คะแนนนักวิจัยได้นำมาแปลความเชิงคิดเห็น ตามแนวคิดของเบสท์ (John W.Best,1997) โดยค่าเฉลี่ยจะอยู่ระหว่าง 1-5 คะแนน ในการแบ่งระดับช่วงชั้นคะแนนสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงชั้นคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับการวัด}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

แบบสอบถามที่ใช้เป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า (Likert Rating Scale) มีคำตอบให้เลือก 5 คำตอบ โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนระดับความคิดเห็นในแต่ละคำตอบดังนี้

ระดับความคิดเห็น	การให้คะแนน
เสี่ยงมากที่สุด / มากที่สุด	4.21 – 5.00
เสี่ยงมาก / มาก	3.41 – 4.20
เสี่ยงปานกลาง / ปานกลาง	2.61 – 3.40
เสี่ยงน้อย / น้อย	1.81 – 2.60
เสี่ยงน้อยที่สุด / น้อยที่สุด	1.00 – 1.80

3.4 วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาชุดคำถามและเสนอผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยวเพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการศึกษา โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item objective Congruence : IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนในการตรวจสอบโดยให้เกณฑ์ในการตรวจพิจารณาข้อคำถาม ดังนี้

ให้ 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

หลังจากนั้นนำคะแนนของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องๆ โดยใช้สูตรของ โรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน มีสูตรการคำนวณ (Rovinelli and Hambleton, 1977)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่ IOC เป็นค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ เป็นผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N เป็นจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้องๆของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณจากสูตรที่จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 มีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป คัดเลือกข้อคำถามข้อนั้นไว้ใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุง หรือตัดทิ้ง เมื่อได้ผลการประเมินพร้อมข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้ง 3 ท่านแล้ว และได้ทำการปรับปรุงแก้ไขแล้ว จึงนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เป้าหมาย จำนวน 30 คน เพื่อนำไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา Cronbach alpha (กัลยา วานิชย์ปัญญา, 2546) โดยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาจะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม ค่าจะอยู่ระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นมาก การวิเคราะห์แบบสอบถามได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ 0.94 หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงให้เหมาะสมมากขึ้นก่อนนำมาใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง 170 คน

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและแปรผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาประมวลผลทางสถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสถิติคอมพิวเตอร์ทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1.วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแสดงค่าร้อยละ การแจกแจงความถี่ และค่าเฉลี่ยเพื่อสรุปขึ้นต้นจากแบบสอบถามที่เก็บได้

2.วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) ได้แก่ การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรศาสตร์ (T-Test) โดยใช้วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ วิเคราะห์ปัจจัย

ความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ และวิเคราะห์การป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศในการทดสอบ

3. วิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยมากกว่าสองกลุ่มประชากร (One Way ANOVA) โดยใช้ ในการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่, ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ และ การป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ สัญชาติ สถานภาพ การศึกษา และรายได้ ในการทดสอบ

4. นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ และพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาความเชื่อมั่นจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปเก็บข้อมูลแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ โดยเก็บกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนทั้งสิ้น 170 ชุด ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่

4.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ข้อใหญ่ดังต่อไปนี้

4.2.1 ด้านอันตรายจากยานพาหนะ

4.2.2 ด้านอันตรายจากการจัดการ

4.2.3 ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล

4.2.4 ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว

4.3 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่

4.4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) ได้แก่ การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรศาสตร์ (T-Test)

4.5.1 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศในการทดสอบ

4.5.2 วิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศในการทดสอบ

4.5.3 วิเคราะห์การป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศในการทดสอบ

4.6 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2กลุ่มประชากร (One Way ANOVA)

4.6.1 วิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามอายุ และ ภูมิภาค

4.6.2 วิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และ ภูมิภาค

4.6.3 วิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และ ภูมิภาค

ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อความหมายของผลการศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อในการอธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	คือ	กลุ่มตัวอย่าง
M	คือ	ค่าเฉลี่ย
SD	คือ	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	คือ	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (t-distribution)
F	คือ	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F-distribution)
P-value	คือ	ค่าความน่าจะเป็น
*	คือ	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่

ข้อมูลต่อไปนี้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ, อายุ, สถานภาพ, ภูมิภาคเดิม, การศึกษา, รายได้, การรับรู้และการติดตามข่าวสารของนักท่องเที่ยว และช่องทางในการรับรู้ข่าวสารของนักท่องเที่ยว โดยแจกแจงความถี่และร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	74	43.5
1.2 หญิง	96	56.5
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.1 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 และเป็นผู้ชายจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2. อายุ		
2.1 20-30ปี	86	50.6
2.2 31-40ปี	52	30.6
2.3 41-50ปี	22	12.9
2.4 51ปีขึ้นไป	10	5.9
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 20-30ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 50.6 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 31-40 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 30.6 ช่วงอายุ 41-50 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 และ ช่วงอายุ 51ปีขึ้นไป จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. สถานภาพ		
3.1 โสด	104	61.2
3.2 สมรส	47	27.6
3.3 หย่าร้าง	14	8.2
3.4 แยกกันอยู่	5	2.9
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.3 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพ โสด จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 รองลงมาคือ สมรส จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 อันดับ 3 หย่าร้าง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 และ แยกกันอยู่ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิลำเนาเดิม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ภูมิลำเนาเดิม		
4.1 ยุโรป	63	37.1
4.2 อเมริกา	15	8.8
4.3 ออสเตรเลีย	12	7.1
4.5 เอเชีย	78	45.9
4.6 แอฟริกา	2	1.2
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.4 ผลการศึกษาพบว่า ภูมิสำเนาของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ คือ เอเชีย จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 45.9 รองลงมา คือ ยุโรป จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 37.1 อันดับที่ 3 คือ อเมริกา จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 อันดับที่ 4 คือ ออสเตรเลีย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 และ อันดับสุดท้าย คือ แอฟริกา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5.ระดับการศึกษา		
5.1. ประถมศึกษา	10	5.9
5.2.มัธยมศึกษา	63	37.1
5.3.ปริญญาตรี	71	41.8
5.4.สูงกว่าปริญญาตรี	23	13.5
5.5. อื่นๆ	3	1.8
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.5 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จบการศึกษาในระดับ ปริญญาตรี จำนวน 71คน คิดเป็นร้อยละ41.8 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ37.1 อันดับที่3 คือ สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ13.5 อันดับที่4 คือ ระดับประถมศึกษา จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ5.9 และอื่นๆอีกจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ1.8

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6.รายได้ต่อเดือน		
6.1. น้อยกว่า30,000บาท	64	37.6
6.2. 30,001-60,000บาท	59	34.7
6.3. มากกว่า60,000บาท	47	27.6
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.6 ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 30,000บาท จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ37.6 รองลงมามีรายได้ 30,001-60,000 บาท จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ34.7 และมีรายได้มากกว่า60,000บาท จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ27.6

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกจากการรับรู้และติดตามข่าวสารของ

นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัย

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
7. การรับรู้และติดตามข่าวสารของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัย		
7.1. ไม่ติดตามข่าวสาร	111	65.3
7.2. ติดตามทุกวัน	23	13.5
7.3. ติดตามทุกสัปดาห์	25	14.7
7.4. ติดตามทุกเดือน	11	6.5
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.7 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการรับรู้และติดตามข่าวสารของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัย โดยส่วนใหญ่ ไม่ติดตามข่าวสาร จำนวน 111คน คิดเป็นร้อยละ65.3 รองลงมา คือ ติดตามทุกสัปดาห์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ14.7 อันดับที่3 ติดตามทุกวัน จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ13.5 และติดตามทุกเดือน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ6.5

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละโดยรวมของช่องทางในการรับรู้ข่าวสารของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัยในการท่องเที่ยว

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
8.ช่องทางในการรับรู้ข่าวสาร		
8.1 ทางวิทยุ/โทรทัศน์	18	10.6
8.2 สื่อออนไลน์	56	32.9
8.3 หนังสือพิมพ์	14	8.2
8.4 แผ่นพับ	8	4.7
8.5 บริษัททัวร์	6	3.5
8.6 การบอกต่อจากคนรู้จัก	10	5.9
รวม	170	100

จากตารางที่ 4.8 ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการติดตามข่าวสารและรับรู้ข่าวสารผ่านหลายช่องทาง อาทิ รับรู้จากสื่อออนไลน์มากที่สุด คิดเป็น ร้อยละ32.9 รองลงมา คือ ทางวิทยุและโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 10.6 ลำดับที่สาม คือ หนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 8.2 ลำดับที่สี่ คือ การบอกต่อจากคนรู้จัก คิดเป็นร้อยละ 5.9 ลำดับที่ห้า คือ แผ่นพับ คิดเป็นร้อยละ 4.7 และลำดับสุดท้าย จากบริษัททัวร์ คิดเป็นร้อยละ 3.5

4.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

4.2.1 ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงนักท่องเที่ยวด้านอันตรายจากยานพาหนะ

ตารางที่ 4.9 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงนักท่องเที่ยวด้านอันตรายจากยานพาหนะ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ	<i>M</i> <i>N</i> = (170)	<i>SD</i>	ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยง
1. บรรทุกเกินอัตรา	2.93	1.13	ความเสี่ยงปานกลาง
2. เรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน	2.86	1.06	ความเสี่ยงปานกลาง
3. พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว	2.72	1.07	ความเสี่ยงปานกลาง
4. ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน	2.70	1.44	ความเสี่ยงปานกลาง
5. ไม่มีแผนผังของเรือแสดงทางเข้าออกที่ชัดเจน	2.53	1.03	ความเสี่ยงต่ำ
ผลรวมด้านอันตรายจากยานพาหนะ	2.74	0.91	ความเสี่ยงปานกลาง

จากตารางที่ 4.9 ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในภาพรวมอยู่ในความเสี่ยงระดับปานกลาง ($M = 2.74$, $SD = 0.91$) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยง อยู่ในระดับปานกลาง เช่น การบรรทุกเกินอัตรา ($M = 2.93$, $SD = 1.13$) รองลงมา คือ เรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน ($M = 2.86$, $SD = 1.06$) พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว ($M = 2.72$, $SD = 1.07$) ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน ($M = 2.70$, $SD = 1.44$) และลำดับสุดท้าย ไม่มีแผนผังของเรือแสดงทางเข้าออกที่ชัดเจน มีความเสี่ยงอยู่ในระดับต่ำ ($M = 2.53$, $SD = 1.03$)

4.2.2 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ

ตารางที่ 4.10 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ	<i>M</i> N = (170)	<i>SD</i>	ความคิดเห็นต่อปัจจัย ความเสี่ยง
1. ไม่มีความพร้อมที่เพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุทางทะเลที่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายคนเจ็บ	3.10	1.24	ความเสี่ยงปานกลาง
2. ไม่มีระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุฉุกเฉิน	2.96	1.23	ความเสี่ยงปานกลาง
3. การแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน	2.81	1.20	ความเสี่ยงปานกลาง
4. เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ	2.79	1.16	ความเสี่ยงปานกลาง
5. ขาดการให้ข้อมูลและเตรียมตัวก่อนเดินทางจากมัคคุเทศก์	2.79	0.98	ความเสี่ยงปานกลาง
6. ไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว	2.66	1.25	ความเสี่ยงต่ำ
ผลรวมด้านอันตรายจากการจัดการ	2.84	0.93	ความเสี่ยงปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ด้านอันตรายจากการจัดการในภาพรวมอยู่ในความเสี่ยงระดับปานกลาง ($M = 2.84, SD = 0.93$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงปัจจัยต่างๆ มีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง เช่น ไม่มีความพร้อมที่เพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุทางทะเลที่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายคนเจ็บ ($M = 3.10, SD = 1.24$) รองลงมาคือ ไม่มีระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุฉุกเฉิน ($M = 2.96, SD = 1.23$) การแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน ($M = 2.81, SD = 1.20$) เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ ($M = 2.79, SD = 1.16$) ขาดการให้ข้อมูลและเตรียมตัวก่อนเดินทางจากมัคคุเทศก์ ($M = 2.76, SD = 0.98$) และลำดับสุดท้าย ไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยวมีความเสี่ยงอยู่ในระดับต่ำ ($M = 2.66, SD = 1.25$)

4.2.3 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทาง

ทะเล

ตารางที่ 4.11 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	M N = (170)	SD	ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยง
1.การจอดเรือในแนวปะการังส่งผลอันตรายแก่นักท่องเที่ยว เช่น เหยียบปะการังได้รับบาดเจ็บ	2.67	1.15	ความเสี่ยงปานกลาง
2.ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง	2.64	1.22	ความเสี่ยงปานกลาง
3.การรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว	2.61	1.18	ความเสี่ยงปานกลาง
4.อันตรายจากสัตว์ทะเล เช่น เม่นทะเล แมงกะพรุน	2.59	1.09	ความเสี่ยงต่ำ
ผลรวมด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	2.62	0.97	ความเสี่ยงปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมในภาพรวมอยู่ในความเสี่ยงระดับปานกลาง ($M = 2.62$, $SD = 0.97$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงส่วนใหญ่ มีระดับความเสี่ยงปานกลาง เช่น การจอดเรือในแนวปะการังส่งผลอันตรายแก่นักท่องเที่ยว เช่น เหยียบปะการังได้รับบาดเจ็บ ($M = 2.67$, $SD = 1.15$) รองลงมา คือ ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง ($M = 2.64$, $SD = 1.22$) ตามด้วยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว ($M = 2.61$, $SD = 1.18$) และ อันตรายจากสัตว์ทะเล เช่น เม่นทะเล แมงกะพรุน มีความเสี่ยงอยู่ในระดับต่ำ ($M = 2.59$, $SD = 1.09$)

4.2.4 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวดูปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.12 ความคิดเห็นนักท่องเที่ยวดูปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยว

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	M N = (170)	SD	ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยง
1. อันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ	2.84	1.20	ความเสี่ยงปานกลาง
2. อุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น	2.81	1.20	ความเสี่ยงปานกลาง
3. ขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแลระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ ว่ายน้ำ หรือดำน้ำตื้น	2.75	1.11	ความเสี่ยงปานกลาง
4. อาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด	2.73	1.07	ความเสี่ยงปานกลาง
5. การเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย	2.58	1.16	ความเสี่ยงต่ำ
6. ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว	2.55	1.03	ความเสี่ยงต่ำ
ผลรวมด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.70	0.89	ความเสี่ยงปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในความเสี่ยงระดับปานกลาง ($M = 2.70, SD = 0.89$) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงส่วนใหญ่ มีระดับความเสี่ยงปานกลาง เช่น อันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ ($M = 2.84, SD = 1.20$) รองลงมา คือ อุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น ($M = 2.81, SD = 1.20$) ตามด้วย ขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแลระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ ว่ายน้ำ หรือดำน้ำตื้น ($M = 2.75, SD = 1.11$) อาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด ($M = 2.73, SD = 1.07$) การเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย ($M = 2.58, SD = 1.16$) และไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว ($M = 2.55, SD = 1.03$) ทั้งหมดมีความเสี่ยงอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 4.13 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ในภาพรวม

ผลรวมความเสี่ยงในแต่ละด้าน	<i>M</i> N = (170)	<i>SD</i>	ความคิดเห็นต่อปัจจัย ความเสี่ยง
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ	2.84	0.93	ความเสี่ยงปานกลาง
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ	2.74	0.91	ความเสี่ยงปานกลาง
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและ กิจกรรมการท่องเที่ยว	2.70	0.89	ความเสี่ยงปานกลาง
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทาง ทะเล	2.62	0.97	ความเสี่ยงปานกลาง
ผลรวมในภาพรวม	2.73	0.82	ความเสี่ยงปานกลาง

ภาพรวมของการรับรู้เกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ทั้ง 4 ด้านของนักท่องเที่ยวขณะเดินทางมาท่องเที่ยวในวันส่วนใหญ่มีการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการขณะเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่มากที่สุด ($M = 2.84$, $SD = 0.93$) รองลงมาคือ การรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ ($M = 2.74$, $SD = 0.91$) ลำดับที่สามคือ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ($M = 2.70$, $SD = 0.89$) และอันดับสุดท้ายคือ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ($M = 2.62$, $SD = 0.97$) โดยมีผลรวมในทุกๆด้านมีปัจจัยความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.73$, $SD = 0.82$)

4.3 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่

ตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล	<i>M</i> N = (170)	<i>SD</i>	ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล
1. ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.85	0.96	ผลกระทบปานกลาง
2. ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.65	0.93	ผลกระทบปานกลาง
3. ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.65	1.00	ผลกระทบปานกลาง
4. ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	2.62	0.98	ผลกระทบปานกลาง
5. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.56	0.99	ผลกระทบน้อย
ผลรวมในภาพรวม	2.66	0.80	ผลกระทบปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 ผลการศึกษา พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.66, SD = 0.80$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล อยู่ในระดับปานกลาง เช่น ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ($M = 2.85, SD = 0.96$) รองลงมา คือ ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ($M = 2.65, SD = 0.93$) ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ($M = 2.65, SD = 1.00$) ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ($M = 2.62, SD = 0.98$) และ ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ($M = 2.56, SD = 0.99$) มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลน้อย

4.4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

ตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยง ของนักท่องเที่ยว	M N = (170)	SD	ความคิดเห็นต่อ พฤติกรรมการป้องกัน ความเสี่ยง
1.การปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ	3.69	1.03	การป้องกันความเสี่ยงสูง
2.มีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	3.45	1.14	การป้องกันความเสี่ยงสูง
3.มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	3.44	0.96	การป้องกันความเสี่ยงสูง
4.มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	3.42	0.96	การป้องกันความเสี่ยงสูง
5.ได้ศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	3.19	1.17	การป้องกันความเสี่ยงปานกลาง
6.มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี	3.04	1.02	การป้องกันความเสี่ยงปานกลาง
ผลรวมในภาพรวม	3.30	0.82	การป้องกันความเสี่ยงปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมนักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่มีอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.30, SD = 0.82$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ในบางปัจจัยอยู่ในระดับสูง เช่น การปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ ($M = 3.69, SD = 1.03$) มีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน ($M = 3.45, SD = 1.14$) มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ($M = 3.44, SD = 0.96$) มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ($M = 3.42, SD = 0.96$) รองลงมา คือ ได้ศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์ ($M = 3.19, SD = 1.17$) และมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี ($M = 3.04, SD = 1.02$) โดยนักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของปัจจัยทั้งสองปัจจัยนี้อยู่ในระดับปานกลาง

4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) เพื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรศาสตร์ (T-Test)

4.5.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติ Independent Samples T -Test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติน้อยกว่า 0.05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

4.5.1.1 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ด้านอันตรายจากยานพาหนะ

ตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้านอันตรายจากยานพาหนะ โดยจำแนกตามเพศ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ	เพศ	N (170)	M	SD	t-value (df=168)	p-value
1. เรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน	ชาย	74	2.77	1.141	-1.015	0.312
	หญิง	96	2.94	1.003		
2. บรรทุกเกินอัตรา	ชาย	74	2.85	1.201	-0.784	0.434
	หญิง	96	2.99	1.091		
3. พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว	ชาย	74	2.72	1.104	-0.078	0.938
	หญิง	96	2.73	1.051		
4. ไม่มีแผนผังของเรือแสดงทางเข้า-ออกที่ชัดเจน	ชาย	74	2.39	1.044	-1.521	0.130
	หญิง	96	2.64	1.027		
5. ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพ ที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน	ชาย	74	2.59	1.461	-0.836	0.405
	หญิง	96	2.78	1.431		
ผลรวมความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ	ชาย	74	2.66	0.943	-1.054	0.293
	หญิง	96	2.81	0.897		

จากตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลด้านอันตรายจากยานพาหนะจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าP-value เท่ากับ 0.312, 0.434, 0.938, 0.130, 0.405 และ 0.293 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะไม่แตกต่างกัน

4.5.1.2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ด้านอันตรายจากการจัดการ

ตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้านอันตรายจากการจัดการ โดยจำแนกตามเพศ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ	เพศ	N (170)	M	SD	t-value (df=168)	p-value
1.เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ความชำนาญ	ชาย	74	2.66	1.174	-1.298	0.196
	หญิง	96	2.90	1.156		
2.ไม่มีระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุฉุกเฉิน	ชาย	74	2.82	1.264	-1.304	0.194
	หญิง	96	3.07	1.207		
3.ไม่มีความพร้อมที่เพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุทางทะเลที่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายคนเจ็บ	ชาย	74	2.96	1.318	-1.296	0.197
	หญิง	96	3.21	1.178		
4.การแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน	ชาย	74	2.69	1.227	-1.107	0.270
	หญิง	96	2.90	1.192		
5.ไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว	ชาย	74	2.58	1.271	-0.711	0.478
	หญิง	96	2.72	1.237		
6.ขาดการให้ข้อมูลและเตรียมตัวก่อนเดินทางจากมัคคุเทศ	ชาย	74	2.72	0.958	-0.565	0.573
	หญิง	96	2.80	1.001		
ผลรวมด้านอันตรายจากการจัดการ	ชาย	74	2.73	0.944	-1.355	0.184
	หญิง	96	2.93	0.931		

จากตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลด้านอันตรายจากการจัดการจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.196, 0.194,

0.197, 0.270, 0.478, 0.573 และ 0.184 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการไม่แตกต่างกัน

4.5.1.3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม

ตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมโดยจำแนกตามเพศ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม	เพศ	N (170)	M	SD	t-value (df=168)	p-value
1.การรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว	ชาย	74	2.57	1.148	-0.370	0.712
	หญิง	96	2.64	1.215		
2.ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง	ชาย	74	2.46	1.113	-1.709	0.089
	หญิง	96	2.78	1.291		
3.การจอดเรือในแนวปะการังส่งผลอันตรายแก่นักท่องเที่ยว เช่น เหยียบปะการังได้รับบาดเจ็บ	ชาย	74	2.76	1.120	0.853	0.395
	หญิง	96	2.60	1.183		
4.อันตรายจากสัตว์ทะเล เช่น เม่นทะเล แมงกะพรุน	ชาย	74	2.58	0.979	-0.136	0.892
	หญิง	96	2.60	1.174		
ผลรวมด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม	ชาย	74	2.59	0.838	-0.445	0.657
	หญิง	96	2.65	1.065		

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.712, 0.089, 0.395, 0.892, และ 0.657 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงอันตรายจากสิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกัน

4.5.1.4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวด้าน
อันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยจำแนกตามเพศ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่ง ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	เพศ	N (170)	M	SD	t-value (df=168)	p-value
1.อันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำใน แหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดน ใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอด ในบริเวณให้จอดเรือ	ชาย	74	2.88	1.227	0.634	0.527
	หญิง	96	2.76	1.185		
2. อุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มี การชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำ ตื้น	ชาย	74	2.69	1.097	-0.429	0.668
	หญิง	96	2.76	1.054		
3.ขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแล ระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ ว่ายน้ำ หรือดำน้ำตื้น	ชาย	74	2.65	1.103	-1.015	0.311
	หญิง	96	2.82	1.114		
4.อาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่ง แปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหาร ถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด	ชาย	74	2.45	1.136	-1.290	0.199
	หญิง	96	2.68	1.174		
5.การเดินทางระหว่างขนส่งผู้โดยสาร ลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มี ความปลอดภัย	ชาย	74	2.42	0.907	-1.525	0.129
	หญิง	96	2.66	1.122		
6.ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็น อันตรายในแหล่งท่องเที่ยว	ชาย	74	2.73	1.242	-1.007	0.315
	หญิง	96	2.92	1.167		
ผลรวมด้านอันตรายจากแหล่ง ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	ชาย	74	2.63	0.837	-0.947	0.345
	หญิง	96	2.76	0.930		

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการ
ทัวร์ทางทะเลด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวจำแนกตามลักษณะส่วน
บุคคลด้านเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่ง
ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.527, 0.668, 0.311, 0.199, 0.129 , 0.315 และ
0.345 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็น
เกี่ยวกับความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

**4.5.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มี
ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ**

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติ Independent Samples T-Test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า 0.05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันจะมีความคิดเห็นปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันจะมีความคิดเห็นปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยด้านความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	เพศ	N (170)	M	SD	t-value (df=168)	p-value
1. ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ชาย	74	2.73	1.024	-1.393	0.166
	หญิง	96	2.94	0.916		
2. ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ชาย	74	2.54	0.982	-1.311	0.192
	หญิง	96	2.73	0.888		
3. ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	ชาย	74	2.47	0.982	-1.700	0.091
	หญิง	96	2.73	0.968		
4. ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ชาย	74	2.61	1.108	-0.498	0.619
	หญิง	96	2.69	0.921		
5. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ชาย	74	2.51	0.940	-0.587	0.558
	หญิง	96	2.60	1.041		

จากตารางที่ 4.20 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่เพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่า T-Test ของความแตกต่างของประชากรศาสตร์ที่แนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ ในการทดสอบ พบว่า

1. ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.166 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความ

เสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน

2. ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.192 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน

3. ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.091 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน

4. ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.619 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน

5. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.558 จึงยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน

4.5.3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามเพศ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติ Independent Samples T-Test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติน้อยกว่า 0.05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แทน

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามเพศ

การป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	เพศ	N (170)	M	SD	t-value (df=168)	p-value
1.ศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	ชาย	74	3.20	1.147	0.140	0.889
	หญิง	96	3.18	1.205		
2.มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี	ชาย	74	3.11	1.080	0.816	0.415
	หญิง	96	2.98	0.973		
3.ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ	ชาย	74	3.73	0.955	0.459	0.647
	หญิง	96	3.66	1.094		
4.มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	ชาย	74	3.42	0.993	-0.195	0.846
	หญิง	96	3.45	0.939		
5.มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	ชาย	74	3.57	0.938	1.718	0.088
	หญิง	96	3.31	0.977		
6.มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	ชาย	74	3.42	1.147	-0.339	0.735
	หญิง	96	3.48	1.151		
	ชาย					
	หญิง					

จากตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นต่อการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามเพศ พบว่า

1. นักท่องเที่ยว เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ในเรื่องการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.889 จึงยอมรับ

สมมุติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ในเรื่องการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน

2. นักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่อง การมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.415 จึงยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการเดินทางในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

3. นักท่องเที่ยว เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัดในการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.647 จึงยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัดในการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

4. นักท่องเที่ยว เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.846 จึงยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

5. นักท่องเที่ยว เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่อง การมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.088 จึงยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

6. นักท่องเที่ยว เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจนระหว่างเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.735 จึงยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจนระหว่างเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

4.6 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากร (One Way ANOVA)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติของการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรโดยจำแนกตาม อายุ และภูมิภาค

4.6.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามอายุ

การศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และ การทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น การศึกษาจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 แทนโดยนำไปเปรียบเทียบกับเชิงซ้อน (Multiple Comparison) และได้ทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Post hoc) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

4.6.1.1 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ

ตารางที่ 4.22 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวดูการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่โดยรวมจำแนกตามอายุ

การรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวดูการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	20ปี-30ปี	31ปี-40ปี	41ปี-50ปี	51ปีขึ้นไป	F-value	P-value
	M	M	M	M		
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ	2.84	2.73	2.73	2.60	2.242	.085
2. ความเสี่ยงด้านการจัดการ	3.01	2.73	2.74	2.27	2.602	.054
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	2.80	2.56	2.27	2.28	2.503	.061
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.83	2.68	2.52	2.22	1.953	.123
รวม	2.87	2.67	2.57	2.20	2.631	.052

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุของนักท่องเที่ยวที่มีต่อปัจจัย ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One way Anova) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.052 นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเล จังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ ความเสี่ยงด้านการจัดการ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล และ ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว มีค่า P เท่ากับ 0.085, 0.054, 0.061 และ 0.123 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.23 ค่าเฉลี่ยการจัดการความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดย จำแนกตามอายุ (รายชื่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ									
ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
ทะเลจังหวัดกระบี่									
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ									
1.1 เรือนำเที่ยวไม่ได้ มาตรฐาน	20ปี - 30ปี	86	2.95	1.062	Between	3			
	31ปี - 40ปี	52	2.75	1.007	Groups	166			
	41ปี - 50ปี	22	3.09	1.192	Within		2.066	.107	
	51ปีขึ้นไป	10	2.20	0.919	Groups				
	Total	170	2.86	1.066			169		
1.2 บรรทุกเกินอัตรา	20ปี - 30ปี	86	3.00	1.074	Between	3			
	31ปี - 40ปี	52	3.02	1.180	Groups	166			
	41ปี - 50ปี	22	2.82	1.296	Within		2.096	.103	
	51ปีขึ้นไป	10	2.10	0.876	Groups				
	Total	170	2.93	1.139			169		
1.3 พื้นเรือมีความลื่น ไม่มี แผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว	20ปี - 30ปี	86	2.77	1.134	Between	3			
	31ปี - 40ปี	52	2.69	1.076	Groups	166			
	41ปี - 50ปี	22	2.82	0.853	Within		.637	.592	
	51ปีขึ้นไป	10	2.30	1.071	Groups				
	Total	170	2.72	1.071			169		
1.4 ไม่มีแผนผังของเรือ แสดงทางเข้า - ออกที่ ชัดเจน	20ปี - 30ปี	86	2.63	1.063	Between	3			
	31ปี - 40ปี	52	2.56	1.074	Groups	166			
	41ปี - 50ปี	22	2.32	0.839	Within		1.451	.230	
	51ปีขึ้นไป	10	2.00	0.943	Groups				
	Total	170	2.53	1.039			169		

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ								
ท้องเกี่ยวข้องการทัวร์ทาง	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
ทะเลจังหวัดกระบี่								
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ								
1.5 ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต	20ปี - 30ปี	86	2.87	1.501	Between	3		
เช่น หางช่วยชีวิต ถัง	31ปี - 40ปี	52	2.65	1.426	Groups	166		
ดับเพลิง เสื้อชูชีพที่	41ปี - 50ปี	22	2.59	1.333	Within		2.110	.101
เพียงพอกากเกิด	51ปีขึ้นไป	10	1.70	0.823	Groups			
สถานการณ์ฉุกเฉิน	Total	170	2.70	1.443		169		
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ								
2.1 เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ	20ปี - 30ปี	86	3.01	1.173	Between	3		
ขาดความรู้ ความชำนาญ	31ปี - 40ปี	52	2.46	1.075	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.91	1.231	Within		2.956	.034*
	51ปีขึ้นไป	10	2.40	1.075	Groups			
	Total	170	2.79	1.166		169		
2.2 ไม่มีระบบเตือนภัยหาก	20ปี - 30ปี	86	3.10	1.158	Between	3		
เกิดเหตุฉุกเฉิน	31ปี - 40ปี	52	2.83	1.354	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	3.05	1.214	Within		1.597	.192
	51ปีขึ้นไป	10	2.30	1.160	Groups			
	Total	170	2.96	1.235		169		
2.3 ไม่มีความพร้อมที่	20ปี - 30ปี	86	3.21	1.189	Between	3		
เพียงพอกากเกิดอุบัติเหตุ	31ปี - 40ปี	52	3.00	1.358	Groups	166		
ทางทะเลที่จำเป็นต้อง	41ปี - 50ปี	22	3.23	1.193	Within		1.479	.222
เคลื่อนย้ายคนเจ็บ	51ปีขึ้นไป	10	2.40	1.075	Groups			
	Total	170	3.10	1.243		169		
2.4 การแบ่งเขตเล่นน้ำที่	20ปี - 30ปี	86	2.94	1.192	Between	3		
ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่	31ปี - 40ปี	52	2.83	1.216	Groups	166		
เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่น	41ปี - 50ปี	22	2.59	1.221	Within		2.126	.099
น้ำสำหรับนักท่องเที่ยว	51ปีขึ้นไป	10	2.00	1.054	Groups			
และเขตจอดเรือที่ชัดเจน	Total	170	2.81	1.208		169		
2.5 ไม่มีประกันอุบัติเหตุ	20ปี - 30ปี	86	2.88	1.305	Between	3	3.236	.024*
ให้นักท่องเที่ยว	31ปี - 40ปี	52	2.63	1.205	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.09	0.971	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.10	1.101	Groups			
	Total	170	2.66	1.250		169		

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ									
ท้องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
ทะเลจังหวัดกระบี่									
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ									
2.6 ขาดการให้ข้อมูลและเตรียมตัวก่อนเดินทางจาก	20ปี - 30ปี	86	2.87	0.968	Between	3	1.360	.257	
มัคคุเทศ	31ปี - 40ปี	52	2.63	1.010	Within	166			
	41ปี - 50ปี	22	2.59	0.734	Groups				
	51ปีขึ้นไป	10	2.40	0.966					
	Total	170	2.74	0.958		169			
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม									
3.1 การรั่วไหลของน้ำมัน	20ปี - 30ปี	86	2.87	1.235	Between	3	3.562	.016*	
เรือทำให้มีอันตรายกับ	31ปี - 40ปี	52	2.44	1.127	Groups	166			
นักท่องเที่ยว	41ปี - 50ปี	22	2.23	0.973	Within				
	51ปีขึ้นไป	10	2.00	0.943	Groups				
	Total	170	2.61	1.183		169			
3.2 ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับ	20ปี - 30ปี	86	2.85	1.260	Between	3	2.247	.085	
นักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุน	31ปี - 40ปี	52	2.56	1.227	Groups	166	2.247	.085	
ในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง	41ปี - 50ปี	22	2.18	0.958	Within				
	51ปีขึ้นไป	10	2.30	1.160	Groups				
	Total	170	2.64	1.224		169			
3.3 การจอดเรือในแนวปะการังส่งผลอันตรายแก่	20ปี - 30ปี	86	2.77	1.155	Between	3	.602	.614	
นักท่องเที่ยว เช่น เหยียบ	31ปี - 40ปี	52	2.63	1.155	Groups	166			
ปะการังได้รับบาดเจ็บ	41ปี - 50ปี	22	2.41	1.182	Within				
	51ปีขึ้นไป	10	2.60	1.174	Groups				
	Total	170	2.67	1.155		169			
3.4 อันตรายจากสัตว์ทะเล	20ปี - 30ปี	86	2.72	1.134	Between	3	1.472	.224	
เช่น เม่นทะเล แมงกะพรุน	31ปี - 40ปี	52	2.60	0.975	Groups	166			
	41ปี - 50ปี	22	2.27	1.120	Within				
	51ปีขึ้นไป	10	2.20	1.135	Groups				
	Total	170	2.59	1.091		169			

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ								
ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
ทะเลจังหวัดกระบี่								
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว								
4.1 อันตรายจากการเล่นน้ำ	20ปี - 30ปี	86	2.93	1.225	Between	3	2.006	.115
ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว					Groups			
เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัด	31ปี - 40ปี	52	2.85	1.227	Within	166		
เรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยว	41ปี - 50ปี	22	2.64	1.002	Groups			
ไม่ได้จอดในบริเวณให้จอด	51ปีขึ้นไป	10	2.00	1.054				
เรือ	Total	170	2.81	1.202		169		
4.2 อุปกรณ์ดำน้ำที่ขึ้นไม่ได้	20ปี - 30ปี	86	2.78	1.078	Between	3	.472	.703
มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น	31ปี - 40ปี	52	2.67	1.115	Groups	166		
เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำที่ขึ้น	41ปี - 50ปี	22	2.82	0.958	Within			
					Groups			
	51ปีขึ้นไป	10	2.40	1.075				
4.3 ขาดเจ้าหน้าที่คอย	20ปี - 30ปี	86	2.79	1.007	Between	3	.659	.579
สอดส่องดูแลระหว่าง	31ปี - 40ปี	52	2.83	1.264	Groups	166		
นักท่องเที่ยวทำกิจกรรม	41ปี - 50ปี	22	2.50	0.964	Within			
เช่น เล่นน้ำ ว่ายน้ำ หรือ	51ปีขึ้นไป	10	2.50	1.434	Groups			
ดำน้ำที่ขึ้น	Total	170	2.75	1.110		169		
4.4 อาหารไม่ถูกสุขอนามัย	20ปี - 30ปี	86	2.74	1.210	Between	3	1.977	.119
เช่น มีสิ่งแปลกปลอม	31ปี - 40ปี	52	2.54	1.128	Groups	166		
ปนเปื้อนในอาหาร อาหาร	41ปี - 50ปี	22	2.27	0.985	Within			
ถูกประกอบไว้นานจนเย็น	51ปีขึ้นไป	10	2.00	1.054	Groups			
ขีด	Total	170	2.58	1.160		169		
4.5 การเดินทางระหว่างชน	20ปี - 30ปี	86	2.71	1.105	Between	3	1.552	.203
ถ่ายผู้โดยสารลงเรือ	31ปี - 40ปี	52	2.35	0.988	Groups	166		
ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็ก	41ปี - 50ปี	22	2.55	0.800	Within			
ไม่มีความปลอดภัย	51ปีขึ้นไป	10	2.30	1.059	Groups			
	Total	170	2.55	1.038		169		
4.6 ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำใน	20ปี - 30ปี	86	3.05	1.197	Between	3	3.413	.019*
จุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายใน	31ปี - 40ปี	52	2.83	1.232	Groups	166		
แหล่งท่องเที่ยว	41ปี - 50ปี	22	2.36	0.953	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.10	1.101	Groups			
	Total	170	2.84	1.200		169		

จากตารางที่ 4.23 ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

1. ด้านอันตรายจากการจัดการ ในปัจจัย “เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ”, $F(3,166) = 2.956, p = 0.034$ และ; “ปัจจัยไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว”, $F(3,166) = 3.236, p = 0.024$

2. ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม ในปัจจัย “การรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว”, $F(3,166) = 3.562, p = 0.016$

3. ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ในปัจจัย “ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว” $F(3,166) = 3.413, p = 0.019$.

จากตารางที่ 4.23 ผลการศึกษาพบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% ($p \leq 0.05$) ดังนั้นการศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ Fisher's Least Significant Difference (LSD) ผลการศึกษาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ 4.24)มีดังนี้

1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ

1.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 2.95, SD = 1.062$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.20, SD = 0.919$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยเรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน

1.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50 ปี ($M = 3.09, SD = 1.192$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.20, SD = 0.919$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยเรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน

1.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 3.00, SD = 1.074$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.10, SD = 0.876$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยบรรทุกเกิน

1.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40 ปี ($M = 3.02, SD = 1.180$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.10, SD = 0.876$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยบรรทุกเกิน

1.5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 2.87, SD = 1.501$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 1.70, SD = 0.823$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน

2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ

2.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 3.01$, $SD = 1.173$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40 ปี ($M = 2.46$, $SD = 1.075$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ

2.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 2.94$, $SD = 1.192$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00$, $SD = 1.054$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน

2.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40 ปี ($M = 2.83$, $SD = 1.216$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00$, $SD = 1.054$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน

2.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.88$, $SD = 1.305$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50ปี ($M = 2.09$, $SD = 0.971$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว

3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม

3.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.87$, $SD = 1.235$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี- 40ปี ($M = 2.44$, $SD = 1.127$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

3.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.87$, $SD = 1.235$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี- 50ปี ($M = 2.23$, $SD = 0.973$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

3.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.87$, $SD = 1.235$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00$, $SD = 0.943$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

3.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.85$, $SD = 1.260$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50ปี ($M = 2.18$, $SD = 0.958$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง

4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว

4.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.93, SD = 1.225$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 1.054$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ

4.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40ปี ($M = 2.85, SD = 1.227$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 1.054$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ

4.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.71, SD = 1.105$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40ปีขึ้นไป ($M = 2.35, SD = 0.988$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย

4.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 3.05, SD = 1.197$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50ปี ($M = 2.36, SD = 0.953$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว

4.5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 3.05, SD = 1.197$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.10, SD = 1.101$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว

ดังนั้นผลการศึกษาก็ยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน คือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ในบางปัจจัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องต่อการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวทางทะเล
จังหวัดกระบี่ จำแนกตามอายุโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อกร ท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่	Mean อายุ (I)	Mean อายุ (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ				
1.1 เรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน	20ปี-30ปี (2.95)	51ปีขึ้นไป (2.20)	.753	.034*
	41ปี-50ปี (3.09)	51ปีขึ้นไป (2.20)	.891	.028*
1.2 บรรทุกเกินอัตรา	20ปี-30ปี (3.00)	51ปีขึ้นไป (2.10)	.900	.018*
	31ปี-40ปี (3.02)	51ปีขึ้นไป (2.10)	.919	.019*
1.3 ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วง ช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอ หากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน	20ปี-30ปี (2.87)	51ปีขึ้นไป (1.70)	1.172	.015*
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ				
2.1 เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ	20ปี-30ปี (3.01)	31ปี-40ปี (2.46)	.550	.007*
2.2 การแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของ เจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำ	20ปี-30ปี (2.94)	51ปีขึ้นไป (2.00)	.942	.020*
	31ปี-40ปี (2.83)	51ปีขึ้นไป (2.00)	.827	.047*
2.3 ไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว	20ปี-30ปี (2.88)	41ปี-50ปี (2.90)	.793	.008*
3 ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม				
3.1 การรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มี อันตรายกับนักท่องเที่ยว	20ปี-30ปี (2.87)	31ปี-40ปี (2.44)	.430	.036*
		41ปี-50ปี (2.23)	.645	.021*
		51ปีขึ้นไป (2.00)	.872	.025*
3.2 ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับ นักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง	20ปี-30ปี (2.85)	41ปี-50ปี (2.18)	.667	.022*

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการท้องเทียมต่อการ ทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	Mean อายุ (I)	Mean อายุ (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท้องเทียมและกิจกรรมการท้องเทียม				
4.1 อันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำใน แหล่งท้องเทียม เช่น นักท้องเทียมโดน ใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอด ในบริเวณให้จอดเรือ	20ปี-30ปี (2.93)	51ปีขึ้นไป (2.00)	.930	.021*
	31ปี-40ปี (2.85)	51ปีขึ้นไป (2.00)	.846	.041*
4.2 การเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสาร ลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มี ความปลอดภัย	20ปี-30ปี (2.71)	31ปี-40ปี (2.35)	.363	.047*
4.3 ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็น อันตรายในแหล่งท้องเทียม	20ปี-30ปี (3.05)	41ปี-50ปี (2.36)	.683	.016*
		51ปีขึ้นไป (2.10)	.947	.017*

หมายเหตุ* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ 0.05

4.6.1.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อการ รับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตามภูมิภาค

การศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น การศึกษาจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 แทนโดยนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) และได้ทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Post hoc) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามภูมิภาค (รายข้อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง ทะเลจังหวัดกระบี่		ภูมิภาค	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ									
1.1 เรือนำเที่ยวไม่ได้ มาตรฐาน	ยุโรป	63	2.63	0.885	Between	4	1.402	0.236	
	อเมริกา	15	3.07	0.799					
	ออสเตรเลีย	12	3.25	1.357	Within				
	เอเชีย	78	2.95	1.183	Groups				
	แอฟริกา	2	3.00	0.000					
	Total	170	2.86	1.066	Total	169			
1.2 บรรทุกเกินอัตรา	ยุโรป	63	2.67	1.078	Between	4	2.139	0.078	
	อเมริกา	15	3.07	1.033					
	ออสเตรเลีย	12	3.58	1.443	Within				
	เอเชีย	78	3.00	1.128	Groups				
	แอฟริกา	2	3.50	0.707					
	Total	170	2.93	1.139	Total	169			
1.3 พื้นเรือมีความลื่น ไม่มี แผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว	ยุโรป	63	2.37	1.052	Between	4	3.191	0.015*	
	อเมริกา	15	2.87	1.060					
	ออสเตรเลีย	12	2.75	1.055	Within				
	เอเชีย	78	2.99	1.038	Groups				
	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
	Total	170	2.72	1.071	Total	169			
1.4 ไม่มีแผนผังของเรือ แสดงทางเข้า - ออกที่ ชัดเจน	ยุโรป	63	2.33	1.016	Between	4	1.156	0.332	
	อเมริกา	15	2.40	0.986					
	ออสเตรเลีย	12	2.67	1.155	Within				
	เอเชีย	78	2.69	1.048	Groups				
	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
	Total	170	2.53	1.039	Total	169			
1.5 ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถัง ดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอ หากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน	ยุโรป	63	2.35	1.334	Between	4	2.474	0.046*	
	อเมริกา	15	2.87	1.407					
	ออสเตรเลีย	12	3.58	1.676	Within				
	เอเชีย	78	2.83	1.454	Groups				
	แอฟริกา	2	2.00	0.000					
	Total	170	2.70	1.443	Total	169			

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ									
ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง ภูมิภาค									
ทะเลจังหวัดกระบี่									
		N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ									
2.1	เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ	ยุโรป	63	2.41	1.087	Between	4	3.218	0.014*
	ขาดความรู้ ความชำนาญ	อเมริกา	15	3.07	1.033	Groups			
		ออสเตรเลีย	12	3.33	1.231	Within	165		
		เอเชีย	78	2.95	1.183	Groups			
		แอฟริกา	2	3.50	0.707				
		Total	170	2.79	1.166	Total	169		
2.2	ไม่มีระบบเตือนภัยหาก	ยุโรป	63	2.63	1.222	Between	4	2.016	0.094
	เกิดเหตุฉุกเฉิน	อเมริกา	15	2.93	1.387	Groups	165		
		ออสเตรเลีย	12	3.25	1.138	Within			
		แอฟริกา	2	3.50	0.707	Groups			
		เอเชีย	78	3.18	1.203				
		Total	170	2.96	1.235	Total	169		
2.3	ไม่มีความพร้อมที่	ยุโรป	63	2.89	1.193	Between		0.945	0.440
	เพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุ	อเมริกา	15	3.07	1.335	Groups	4		
	ทางทะเลที่จำเป็นต้อง	ออสเตรเลีย	12	3.50	1.168	Within	165		
	เคลื่อนย้ายคนเจ็บ	เอเชีย	78	3.22	1.286	Groups			
		แอฟริกา	2	3.00	0.000				
		Total	170	3.10	1.243	Total	169		
2.4	การแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่	ยุโรป	63	2.65	1.124	Between	4	1.360	0.250
	ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น	อเมริกา	15	3.00	1.000	Groups	165		
	ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำ	ออสเตรเลีย	12	3.42	1.311	Within			
	สำหรับนักท่องเที่ยวและ	เอเชีย	78	2.82	1.287	Groups			
	เขตจอดเรือที่ชัดเจน	แอฟริกา	2	2.00	0.000				
		Total	170	2.81	1.208	Total	169		
2.5	ไม่มีประกันอุบัติเหตุให้	ยุโรป	63	2.48	1.255	Between	4	1.092	0.362
	นักท่องเที่ยว	อเมริกา	15	3.07	1.335	Groups	165		
		ออสเตรเลีย	12	3.08	1.240	Within			
		เอเชีย	78	2.67	1.234	Groups			
		แอฟริกา	2	2.50	0.707				
		Total	170	2.66	1.250	Total	169		

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ									
ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง ภูมิภาค									
ทะเลจังหวัดกระบี่									
		N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ									
2.6	ขาดการให้ข้อมูลและยุโรป	63	2.56	0.929	Between	4	1.156	0.322	
	เตรียมตัวก่อนเดินทางจากอเมริกา	15	2.80	0.862	Groups	165			
	มีคฤหาสน์				Within				
	ออสเตรเลีย	12	3.08	0.669					
	เอเชีย	78	2.82	1.029	Groups				
	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
	Total	170	2.74	0.958	Total	169			
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล									
3.1	การรั่วไหลของน้ำมันยุโรป	63	2.40	1.115	Between	4	2.002	0.097	
	เรือทำให้มีอันตรายกับอเมริกา	15	2.73	1.100	Groups	165			
	นักท่องเที่ยว				Within				
	ออสเตรเลีย	12	3.33	1.073					
	เอเชีย	78	2.62	1.240	Groups				
	แอฟริกา	2	3.50	0.707					
	Total	170	2.61	1.183	Total	169			
3.2	ภัยธรรมชาติที่	ยุโรป	63	2.30	1.010	Between	4	3.660	0.007*
	ก่อให้เกิดอันตรายกับ	อเมริกา	15	2.40	0.986	Groups	165		
	นักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุน	ออสเตรเลีย	12	3.50	1.168	Within			
	ในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง	เอเชีย	78	2.81	1.349	Groups			
		แอฟริกา	2	3.50	0.707				
	Total	170	2.64	1.224	Total	169			
3.3	การจอดเรือในแนว	ยุโรป	63	2.46	1.255	Between	4	1.162	0.329
	ปะการังส่งผลอันตรายแก่	อเมริกา	15	2.53	0.834	Groups	165		
	นักท่องเที่ยว เช่น เหยียบ	ออสเตรเลีย	12	3.00	0.853	Within			
	ปะการังได้รับบาดเจ็บ	เอเชีย	78	2.82	1.159	Groups			
		แอฟริกา	2	2.50	0.707				
	Total	170	2.67	1.155	Total	169			
3.4	อันตรายจากสัตว์ทะเล	เอเชีย	78	2.74	1.167	Within	165	1.002	0.408
	เช่น เม่นทะเล แมงกะพรุน				Groups				
		แอฟริกา	2	2.50	0.707				
	Total	170	2.59	1.091	Total	169			

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ									
ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง ภูมิภาค									
ทะเลจังหวัดกระบี่									
		N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว									
4.1 อันตรายจากการเล่นน้ำยุโรป									
ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว	อเมริกา	15	3.00	1.254	Between	4	2.728	0.031*	
เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัด	ออสเตรเลีย	12	3.67	1.303	Within	165			
เรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยว	เอเชีย	78	2.88	1.217	Groups				
ไม่ได้จอดในบริเวณให้จอด	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
เรือ	Total	170	2.81	1.202	Total	169			
4.2 อุปกรณ์ดำน้ำดำน้ำไม่ได้ยุโรป									
มาตรฐาน มีการชำรุด	เช่นอเมริกา	15	2.53	1.125	Between	4	3.811	0.005*	
เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำดำน้ำ	ออสเตรเลีย	12	3.50	0.798	Within	165			
	เอเชีย	78	2.90	1.112	Groups				
	แอฟริกา	2	3.00	0.000					
	Total	170	2.73	1.070	Total	169			
4.3 ขาดเจ้าหน้าที่คอย									
สอดส่องดูแลระหว่าง	ยุโรป	63	2.49	1.061	Between	4	1.828	0.126	
นักท่องเที่ยวทำกิจกรรม	อเมริกา	15	2.67	0.900	Groups	165			
เช่น เล่นน้ำ ว่ายน้ำ หรือ ดำ	ออสเตรเลีย	12	3.25	0.866	Within				
น้ำดำน้ำ	เอเชีย	78	2.88	1.195	Groups				
	แอฟริกา	2	3.00	0.000					
	Total	170	2.75	1.110	Total	169			
4.4 อาหารไม่ถูกสุขอนามัย									
เช่น มีสิ่งแปลกปลอม	ยุโรป	63	2.54	1.133	Between	4	2.544	0.042*	
ปนเปื้อนในอาหาร อาหาร	อเมริกา	15	3.40	1.298	Groups	165			
ถูกประกอบไว้นานจนเย็น	ออสเตรเลีย	12	2.83	0.718	Within				
ขีด	เอเชีย	78	2.41	1.167	Groups				
	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
	Total	170	2.58	1.160	Total	169			
4.5 การเดินทางระหว่างชน									
ถ่ายผู้โดยสารลงเรือ	ยุโรป	63	2.24	0.979	Between	4	3.344	0.012*	
ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็ก	อเมริกา	15	2.47	0.743	Groups	165			
ไม่มีความปลอดภัย	ออสเตรเลีย	12	3.08	1.084	Within				
	เอเชีย	78	2.72	1.068	Groups				
	แอฟริกา	2	3.50	0.707					
	Total	170	2.55	1.038	Total	169			

ตารางที่ 4-25 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการ ท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทาง ทะเลจังหวัดกระบี่	ภูมิภาค	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว								
4.6 ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำใน จุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายใน แหล่งท่องเที่ยว	ยุโรป	63	2.67	1.218	Between	4	1.753	0.141
	อเมริกา	15	2.67	0.976	Within	165		
	ออสเตรเลีย	12	3.58	1.165	Groups			
	เอเชีย	78	2.87	1.210				
	แอฟริกา	2	3.50	0.707				
	Total	170	2.84	1.200	Total	169		

จากตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภูมิภาคของนักท่องเที่ยวที่มีต่อปัจจัยความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One way Anova) เมื่อพิจารณาในภาพรวม นักท่องเที่ยวที่มีภูมิภาคแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน โดยผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิภาคแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

1.ด้านอันตรายจากยานพาหนะ ในปัจจัย “พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว”, $F(4,165) = 3.191, p = 0.015$, “ปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน”, $F(4,165) = 2.474, p = 0.046$

2.ด้านอันตรายจากการจัดการ ในปัจจัย “เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ”, $F(4,165) = 3.218, p = 0.014$

3.ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ในปัจจัย “ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพัดแรง”, $F(4,165) = 3.660, p = 0.007$

4.ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ในปัจจัย “อันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ”, $F(4,165) = 2.728, p = 0.031$, “ปัจจัยอุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น”, $F = 3.811, p = 0.005$, “ปัจจัยอาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด”, $F(4,165) = 2.544, p = 0.042$, และ “ปัจจัยการเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย”, $F(4,165) = 3.344, p = 0.012$

จากตารางที่ 4.25 ผลการศึกษาพบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95 % ($p \leq 0.05$) ดังนั้นการศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่

ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ Fisher's Least Significant Difference (LSD) ผลการศึกษาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ 4-26)มีดังนี้

1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ

1.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 1.443$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.67, SD = 1.078$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยบรรทุกิน

1.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.99, SD = 1.038$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.37, SD = 1.052$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยพื้นเรือมีความสิ้น ไม่มีแผ่นกันคลื่นให้นักท่องเที่ยว

1.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.69, SD = 1.048$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.33, SD = 1.016$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีแผนผังของเรือแสดงทางเข้า - ออกที่ชัดเจน

1.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 1.676$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.35, SD = 1.334$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน

1.5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากยานพาหนะของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.83, SD = 1.454$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.35, SD = 1.334$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน

2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ

2.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.07, SD = 1.033$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 1.087$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ

2.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.33, SD = 1.231$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 1.087$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ

2.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.95, SD = 1.183$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 1.087$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ

2.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.18, SD = 1.203$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.63, SD = 1.222$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุฉุกเฉิน

2.5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.42, SD = 1.311$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.65, SD = 1.124$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน

3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม

3.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.33, SD = 1.073$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.40, SD = 1.115$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

3.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.33, SD = 1.073$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.62, SD = 1.240$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

3.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจาก ออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 1.168$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.30, SD = 1.010$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง

3.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 1.168$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.40, SD = 0.986$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง

3.5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากการจัดการของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.81, SD = 1.349$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.30, SD = 1.010$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง

4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว

4.1 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.303$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.52, SD = 1.090$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอันตรายจากการเล่นน้ำ วายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรื่อนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ

4.2 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.303$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.88, SD = 1.217$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอันตรายจากการเล่นน้ำ วายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือแหล่ง

4.3 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 0.798$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 0.961$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น

4.4 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 0.798$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.53, SD = 1.125$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น

4.5 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.90, SD = 1.112$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 0.961$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น

4.6 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.25, SD = 0.866$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.49, SD = 1.061$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแลระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ วายน้ำ หรือ ดำน้ำตื้น

4.7 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.88, SD = 1.195$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.49, SD = 1.061$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแลระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ วายน้ำ หรือ ดำน้ำตื้น

4.8 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.40, SD = 1.298$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.54, SD = 1.133$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยอาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด

4.9 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.40, SD = 1.298$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.41, SD = 1.167$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 ในปัจจัยอาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด

4.10 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.08$, $SD = 1.084$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.24$, $SD = 0.979$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการเดินทางระหว่างชนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย

4.11 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.72$, $SD = 1.068$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.24$, $SD = 0.979$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการเดินทางระหว่างชนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย

4.12 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58$, $SD = 1.165$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.67$, $SD = 1.218$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว

4.13 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58$, $SD = 1.165$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.67$, $SD = 0.976$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว

ดังนั้นผลการศึกษาก็จึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน คือ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ในบางปัจจัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเล จังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิลำเนาโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

การรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยว ต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	Mean ภูมิลำเนา (I)	Mean ภูมิลำเนา (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ				
1.1 บรรทุกเกินอัตรา	ออสเตรเลีย (3.58)	ยุโรป (2.67)	.917	.010*
1.2 พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่น ให้นักท่องเที่ยว	เอเชีย (2.99)	ยุโรป (2.37)	.622	.001*
1.3 ไม่มีแผนผังของเรือแสดงทางเข้า – ออกที่ชัดเจน	ยุโรป (2.33)	เอเชีย (2.69)	.359	.043*
1.4 ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วง ช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่ เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน	ออสเตรเลีย (3.58)	ยุโรป (2.35)	1.234	.006*
	ยุโรป (2.35)	เอเชีย (2.83)	.484	.045*
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ				
2.1 เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ	อเมริกา (3.07)	ยุโรป (2.41)	.654	.047*
	ออสเตรเลีย (3.33)	ยุโรป (2.41)	.921	.011*
	เอเชีย (2.95)	ยุโรป (2.41)	.536	.006*
2.2 ไม่มีระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุ ฉุกเฉิน	เอเชีย (3.18)	ยุโรป (2.41)	.545	.009*
2.3 การแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของ เจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำ สำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ ชัดเจน	ออสเตรเลีย (3.42)	ยุโรป (2.65)	.766	.045*
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม				
3.1 การรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มี อันตรายกับนักท่องเที่ยว	ออสเตรเลีย (3.33)	ยุโรป (2.40)	.937	.012*
		เอเชีย (2.62)	.718	.049*

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยว ต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	Mean ภูมิภาค (I)	Mean ภูมิภาค (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม				
3.2 ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตราย กับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพัดแรง	ออสเตรเลีย (3.50)	ยุโรป (2.30)	1.198	.002*
		อเมริกา (2.40)	1.100	.018*
	เอเชีย (2.81)	ยุโรป (2.30)	.506	.013*
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว				
4.1 อันตรายจากการเล่นน้ำ วายน้ำใน แหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดน ใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้ จอดในบริเวณให้จอดเรือ	ออสเตรเลีย (3.67)	ยุโรป (2.52)	1.143	.002*
		เอเชีย (2.88)	.782	.034*
4.2 อุปกรณ์ดำน้ำที่ชำรุดไม่ได้มาตรฐาน มี การชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำ ที่ชำรุด	ออสเตรเลีย (3.50)	ยุโรป (2.41)	1.087	.001*
		อเมริกา (2.53)	.967	.017*
	เอเชีย (2.90)	ยุโรป (2.41)	.485	.006*
4.3 ขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแล ระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ วายน้ำ หรือ ดำน้ำตื้น	ออสเตรเลีย (3.25)	ยุโรป (2.49)	.758	.030*
	เอเชีย (2.88)	ยุโรป (2.49)	.393	.036*
4.4 อาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่ง แปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหาร ถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด	อเมริกา (3.40)	ยุโรป (2.54)	.860	.009*
		เอเชีย (2.41)	.990	.002*

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อ การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	Mean ภูมิลำเนา (I)	Mean ภูมิลำเนา (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว				
4.5 การเดินทางระหว่างชนถ่าย ผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือ เล็กไม่มีความปลอดภัย	ออสเตรเลีย (3.08)	ยุโรป (2.24)	.845	.009*
	เอเชีย (2.72)	ยุโรป (2.24)	.480	.006*
4.6 ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่ เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว	ออสเตรเลีย (3.58)	ยุโรป (2.67)	.917	.015*
		อเมริกา (2.67)	.917	.048*

หมายเหตุ* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ 0.05

4.6.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และภูมิลำเนา

การศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น การศึกษาจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 แทนโดยนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) และได้ทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Post hoc) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

6.2.1. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ

ตารางที่ 4.27 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่โดยรวมจำแนกตามอายุ

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัด กระบี่	20ปี-30ปี	31ปี-40ปี	41ปี-50ปี	51ปีขึ้นไป	F- value	ค่า P- value
	M	M	M	M		
1. ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยว ทัวร์ทะเล	3.05	2.71	2.68	2.20	3.40	.019
2. ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยว ทัวร์ทะเล	2.74	2.58	2.59	2.30	0.89	.444
3. ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	2.72	2.62	2.36	2.30	1.16	.324
4. ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม การท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.74	2.60	2.68	2.10	1.31	.271
5. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของ นักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภ ยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.76	2.44	2.18	2.40	2.55	.057
รวม	2.81	2.59	2.50	2.26	2.29	.080

จากตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One way Anova) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.080 นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล และความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ค่า P เท่ากับ 0.444, 0.324, 0.271 และ 0.057 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน

ส่วนความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล พบว่า ค่า P เท่ากับ 0.019 ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า

นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.28 ค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ (รายชื่อ)

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลใน จังหวัดกระบี่	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F- value	p- value
1. ความเสี่ยงจายานพาหนะในการ ท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	20ปี - 30ปี	86	3.05	0.981	Between	3	3.406	.019*
	31ปี - 40ปี	52	2.71	0.915	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.68	0.945	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.20	0.789	Groups			
	Total	170	2.85	0.967		169		
2. ความเสี่ยงจากการจัดการในการ ท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	20ปี - 30ปี	86	2.74	0.972	Between	3	.897	.444
	31ปี - 40ปี	52	2.58	0.915	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.59	0.796	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.30	0.949	Groups			
	Total	170	2.65	0.932		169		
3. ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทาง ทะเล	20ปี - 30ปี	86	2.72	1.013	Between	3	1.166	.324
	31ปี - 40ปี	52	2.62	1.013	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.36	0.658	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.30	1.059	Groups			
	Total	170	2.62	0.980		169		
4. ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวในการ ท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	20ปี - 30ปี	86	2.74	1.076	Between	3	1.315	.271
	31ปี - 40ปี	52	2.60	0.913	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.68	0.839	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.10	1.101	Groups			
	Total	170	2.65	1.004		169		
5. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อ ต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการ ท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	20ปี - 30ปี	86	2.76	1.062	Between	3	2.559	.057
	31ปี - 40ปี	52	2.44	0.958	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.18	0.733	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	2.40	0.843	Groups			
	Total	170	2.56	0.996		169		

จากตารางที่ 4.28 ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ ในปีจจัย “ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล”, $F(3,166) = 3.406, p = 0.019$.

จากตารางที่ 4.29 ผลการศึกษาพบว่าความแตกต่างของความคิดเห็นปีจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ95% ($p \leq 0.05$) ดังนั้นการศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ Fisher's Least Significant Difference (LSD) ผลการศึกษาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ 4-30) มีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ20-30ปี ($M = 3.05, SD = 0.981$)และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ31ปี-40ปี ($M = 2.71, SD = 0.915$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปีจจัยความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

2. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ20-30ปี ($M = 3.05, SD = 0.981$)และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ51ปีขึ้นไป ($M = 2.20, SD = 0.789$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปีจจัยความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

3.ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีอายุ20-30ปี ($M = 2.76, SD = 1.062$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ41ปี-50ปี ($M = 2.18, SD = 0.733$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปีจจัยความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

ดังนั้นผลการศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน คือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปีจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ในบางปีจจัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อปีจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำแนกตามอายุโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

ปีจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัด กระบี่	Mean อายุ (I)	Mean อายุ (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
1.ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยว ทัวร์ทะเล	20ปี-30ปี (3.05)	31ปี-40ปี (2.71)	.335	.046*
		51ปีขึ้นไป (2.20)	.847	.008*
5.ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของ นักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัย ธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	20ปี-30ปี (2.76)	41ปี-50ปี (2.18)	.574	.016*

หมายเหตุ* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิลำเนา

การศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น การศึกษาจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 แทนโดยนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) และได้ทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Post hoc) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.30 ค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยรวมจำแนกตามภูมิลำเนา

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลใน จังหวัดกระบี่	ยุโรป	อเมริกา	ออสเตรเลีย	เอเชีย	แอฟริกา	F- value	P- value
	M	M	M	M	M		
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจาก ยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.54	2.93	3.58	2.96	3.00	3.89	.005*
2. ความเสี่ยงด้านการจัดการในการ ท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.40	2.53	3.17	2.78	3.00	2.70	.032*
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจาก สิ่งแวดล้อมทางทะเล	2.48	2.73	3.00	2.63	3.50	1.25	.291
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่ง ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวใน การท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.46	2.40	3.17	2.78	2.50	1.98	.100
5. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับ ภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	2.37	2.53	3.08	2.64	3.00	1.68	.156
รวม	2.45	2.63	3.20	2.77	3.00	3.03	.019*

จากตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภูมิภาคของนักท่องเที่ยวที่มีต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One way Anova) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.019 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล และความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล มีค่า P เท่ากับ 0.005 และ 0.032 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานหมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ส่วนความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล และ ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล มีค่า P เท่ากับ 0.291, 0.100 และ 0.156 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.31 ค่าเฉลี่ยปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา (รายชื่อ)

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบ									
ต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่	ภูมิภาค	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ยุโรป	63	2.54	0.858	Between Groups	4	3.896	.005*	
	อเมริกา	15	2.93	0.799					
	ออสเตรเลีย	12	3.58	0.900	Within Groups				
	เอเชีย	78	2.96	1.025					
	แอฟริกา	2	3.00	0.000					
Total	170	2.85	0.967	Total	169				
2. ความเสี่ยงด้านการจัดการในยุโรปการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ยุโรป	63	2.40	0.871	Between Groups	4	2.709	.032*	
	อเมริกา	15	2.53	0.640					
	ออสเตรเลีย	12	3.17	1.030	Within Groups				
	เอเชีย	78	2.78	0.976					
	แอฟริกา	2	3.00	0.000					
Total	170	2.65	0.932	Total	169				

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบ									
ต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่	ภูมิภาค	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value	
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล	ยุโรป	63	2.48	0.948	Between	4	1.253	.291	
	อเมริกา	15	2.73	1.100	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.00	1.044	Within				
	เอเชีย	78	2.63	0.968	Groups				
	แอฟริกา	2	3.50	0.707					
	Total	170	2.62	0.980	Total	169			
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ยุโรป	63	2.46	0.913	Between	4	1.980	.100	
	อเมริกา	15	2.40	0.737	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.17	1.115	Within				
	เอเชีย	78	2.78	1.077	Groups				
	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
	Total	170	2.65	1.004	Total	169			
5 ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ยุโรป	63	2.37	0.989	Between	4	1.685	.156	
	อเมริกา	15	2.53	1.125	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.08	0.900	Within				
	เอเชีย	78	2.64	0.967	Groups				
	แอฟริกา	2	3.00	1.414					
	Total	170	2.56	0.996	Total	169			

จากตารางที่ 4.31 ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

1. ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล ในปัจจัย “ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการทัวร์ทะเล”, $F(4,165) = 3.896, p = 0.005$

2. ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล ในปัจจัย “. ความเสี่ยงด้านการจัดการในการทัวร์ทะเล”, $F(4,165) = 2.709, p = 0.032$

จากตารางที่ 4.31 ผลการศึกษาพบว่าความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% ($p \leq 0.05$) ดังนั้นการศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ Fisher’s Least Significant Difference (LSD) ผลการศึกษาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ 4.32) มีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 0.900$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนา

จากยุโรป ($M = 2.54, SD = 0.858$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

2. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 0.900$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.96, SD = 1.025$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

3. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.96, SD = 1.025$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.54, SD = 0.858$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

4. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.17, SD = 1.030$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.40, SD = 0.871$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

5. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.78, SD = 0.976$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.40, SD = 0.871$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

6. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.17, SD = 1.115$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.46, SD = 0.913$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

7. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.17, SD = 1.115$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.40, SD = 0.737$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

8. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.08, SD = 0.900$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.37, SD = 0.989$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

ดังนั้นผลการศึกษานี้จึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน คือ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงต่อการท่องเที่ยวทะเลจังหวัดกระบี่ในบางปัจจัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวต่อของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิภาค โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่	Mean ภูมิภาค (I)	Mean ภูมิภาค (J)	Mean Difference (I- J)	p-value
1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ออสเตรเลีย (3.58)	ยุโรป (2.54)	1.044	.001*
		เอเชีย (2.96)	.622	.034*
	เอเชีย (2.96)	ยุโรป (2.54)	.422	.009*
2. ความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ออสเตรเลีย (3.17)	ยุโรป (2.40)	.770	.008*
		ยุโรป (2.40)	.385	.014*
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ออสเตรเลีย (3.17)	ยุโรป (2.46)	.706	.025*
		อเมริกา (2.40)	.767	.048*
4. ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล	ออสเตรเลีย (3.08)	ยุโรป (2.37)	.718	.022*

หมายเหตุ* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ 0.05

4.6.3 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ

6.3.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ

การศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น การศึกษาจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 แทนโดยนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) และได้ทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Post hoc) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.33 ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยรวมจำแนกตามอายุ

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	20ปี-30ปี	31ปี-40ปี	41ปี-50ปี	51ปีขึ้นไป	F-value	P-value
	M	M	M	M		
1.มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	3.22	3.15	3.23	3.00	.128	.943
2.มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี	2.99	3.12	2.95	3.20	.297	.828
3.ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ	3.80	3.62	3.59	3.30	.971	.408
4.มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	3.44	3.38	3.55	3.40	.148	.931
5.มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	3.31	3.63	3.45	3.20	1.394	.246
6.มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	3.50	3.46	3.32	3.30	.207	.891
รวม	3.38	3.39	3.35	3.23	.119	.949

จากตารางที่ 4.33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุของนักท่องเที่ยวที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One way Anova) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.949 นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า การศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์ มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว และมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน มีค่า P เท่ากับ 0.943, 0.828, 0.408, 0.931, 0.246 และ 0.891 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.34 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ (รายชื่อ)

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
1.มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	20ปี - 30ปี	86	3.22	1.089	Between	3	.128	.943
	31ปี - 40ปี	52	3.15	1.227	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	3.23	1.378	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	3.00	1.333	Groups			
	Total	170	3.19	1.177		169		
2.มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี	20ปี - 30ปี	86	2.99	0.939	Between	3	.297	.828
	31ปี - 40ปี	52	3.12	1.003	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	2.95	1.327	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	3.20	1.135	Groups			
	Total	170	3.04	1.020		169		
3.ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ	20ปี - 30ปี	86	3.80	.968	Between	3	.971	.408
	31ปี - 40ปี	52	3.62	1.051	Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	3.59	1.182	Within			
	51ปีขึ้นไป	10	3.30	1.160	Groups			
	Total	170	3.69	1.033		169		

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	อายุ	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	20ปี - 30ปี	86	3.44	.965	Between Groups	3	.148	.931
	31ปี - 40ปี	52	3.38	.932	Within Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	3.55	1.057	Groups			
	51ปีขึ้นไป	10	3.40	.966				
	Total	170	3.44	.960		169		
5. มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	20ปี - 30ปี	86	3.31	1.009	Between Groups	3	1.394	.246
	31ปี - 40ปี	52	3.63	.864	Within Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	3.45	1.011	Groups			
	51ปีขึ้นไป	10	3.20	.919				
	Total	170	3.42	.965		169		
6. มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	20ปี - 30ปี	86	3.50	1.196	Between Groups	3	.207	.891
	31ปี - 40ปี	52	3.46	1.075	Within Groups	166		
	41ปี - 50ปี	22	3.32	0.995	Groups			
	51ปีขึ้นไป	10	3.30	1.494				
	Total	170	3.45	1.146		169		

จากตารางที่ 4.34 ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

1. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในปัจจุบัน “การศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์”, $F(3,166) = 0.128, p = 0.943$

2. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในปัจจุบัน “มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี”, $F(3,166) = 0.297, p = 0.828$

3. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในปัจจุบัน “ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ”, $F(3,166) = 0.971, p = 0.408$

4. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล
ในปัจจุบัน “มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว”, $F(3,166) = 0.148, p = 0.931$

5. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล
ในปัจจุบัน “มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว”, $F(3,166) = 1.394, p = 0.246$

6. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล
ในปัจจุบัน “มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน”, $F(3,166) = 0.207, p = 0.891$

จากตารางที่ 4.34 ผลการศึกษาไม่พบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อ
พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ระหว่างกลุ่มอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% ($p \leq 0.05$)

4.6.3.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่มประชากรต่อ พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิลำเนา

การศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว
(One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความ
เชื่อมั่น 95% ดังนั้น การศึกษาจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่าง
กัน และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 แทนโดยนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) และ
ได้ทำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ LSD (Post hoc) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ 0.05

H_0 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการ
ป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

H_1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการ
ป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.35 ค่าเฉลี่ยต่อพฤติกรรมกำบังความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยรวมจำแนกตามภูมิภาค

พฤติกรรมกำบังความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	ยุโรป	อเมริกา	ออสเตรเลีย	เอเชีย	แอฟริกา	F-value	P-value
	M	M	M	M	M		
1.มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	2.90	2.73	3.67	3.45	2.50	3.263	.013*
2.มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี	2.89	2.80	3.17	3.19	2.50	1.179	.322
3.ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ	3.60	3.40	3.75	3.83	2.50	1.471	.213
4.มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	3.24	3.13	3.75	3.62	3.00	2.208	.070
5.มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	3.40	3.40	3.83	3.42	2.00	1.668	.160
6.มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	3.37	3.73	3.50	3.51	1.50	1.863	.119
รวม	3.23	3.20	3.61	3.50	2.33	2.37	.055

จากตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภูมิภาคของนักท่องเที่ยวที่มีต่อพฤติกรรมกำบังความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One way Anova) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.055 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกำบังความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า การมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว และมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน มีค่า P เท่ากับ 0.322, 0.213, 0.070, 0.160 และ 0.119 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

ส่วนการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์ มีค่า P เท่ากับ 0.013 ซึ่งมีค่าระดับนัยสำคัญน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.36 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา (รายข้อ)

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยง								
ในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่								
ในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	ภูมิลำเนา	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
1. มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	ยุโรป	63	2.90	1.103	Between Groups	4	3.263	.013*
	อเมริกา	15	2.73	1.100	Within Groups	165		
	ออสเตรเลีย	12	3.67	1.155	Within Groups	165		
	เอเชีย	78	3.45	1.191	Within Groups	165		
	แอฟริกา	2	2.50	0.707	Within Groups	165		
	Total	170	3.19	1.177	Total	169		
2. มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี	ยุโรป	63	2.89	0.935	Between Groups	4	1.179	.322
	อเมริกา	15	2.80	1.014	Within Groups	165		
	ออสเตรเลีย	12	3.17	0.937	Within Groups	165		
	เอเชีย	78	3.19	1.094	Within Groups	165		
	แอฟริกา	2	2.50	0.707	Within Groups	165		
	Total	170	3.04	1.020	Total	169		

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

พฤติกรรมกำบังกันความเสี่ยง									
ในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่		ภูมิภาค	N	M	SD	Variances	df	F-value	p-value
3.ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือ การเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ	ยุโรป	63	3.60	1.086	Between	4	1.471	.213	
	อเมริกา	15	3.40	1.056	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.75	1.215	Within				
	เอเชีย	78	3.83	0.945	Groups				
	แอฟริกา	2	2.50	0.707					
	Total	170	3.69	1.033	Total	169			
4.มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	ยุโรป	63	3.24	0.946	Between	4	2.208	.070	
	อเมริกา	15	3.13	0.915	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.75	1.288	Within				
	เอเชีย	78	3.62	0.901	Groups				
	แอฟริกา	2	3.00	0.000					
	Total	170	3.44	0.960	Total	169			
5.มีความพร้อมในการดูแลตนเอง เพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิด ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	ยุโรป	63	3.40	1.040	Between	4	1.668	.160	
	อเมริกา	15	3.40	0.828	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.83	0.937	Within				
	เอเชีย	78	3.42	0.919	Groups				
	แอฟริกา	2	2.00	0.000					
	Total	170	3.42	0.965	Total	169			
6.มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	ยุโรป	63	3.37	1.067	Between	4	1.863	.119	
	อเมริกา	15	3.73	0.799	Groups	165			
	ออสเตรเลีย	12	3.50	1.314	Within				
	เอเชีย	78	3.51	1.214	Groups				
	แอฟริกา	2	1.50	0.707					
	Total	170	3.45	1.146	Total	169			

จากตารางที่ 4.36 ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกำบังกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

พฤติกรรมกำบังกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล ในปัจจัย “มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์” $F(4,165) = 3.263, p = 0.013$

จากตารางที่ 4.36 ผลการศึกษาพบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อพฤติกรรมกำบังกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 95% ($p \leq 0.05$) ดังนั้นการศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ Fisher's Least Significant Difference (LSD) ผลการศึกษาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ 4.37) มีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.155$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.90, SD = 1.10$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์

2. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.155$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.73, SD = 1.100$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์

3. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.45, SD = 1.191$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.90, SD = 1.10$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์

4. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.45, SD = 1.191$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.73, SD = 1.100$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์

5. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.62, SD = 0.901$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 3.24, SD = 0.946$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

6. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 3.40, SD = 1.040$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 2.00, SD = 0.000$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

7. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.83, SD = 0.937$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 2.00, SD = 0.000$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

8. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.42, SD = 0.919$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 2.00, SD = 0.000$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

9. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 3.37, SD = 1.067$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน

10. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.73, SD = 0.799$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน

11. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 1.314$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน

12. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.51, SD = 1.214$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัยมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน

ดังนั้นผลการศึกษาก็ยังยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน คือ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันการความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ในบางปัจจัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.37 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิภาคโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่	Mean ภูมิภาค (I)	Mean ภูมิภาค (J)	Mean Difference (I-J)	p-value
1.มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์	ออสเตรเลีย	ยุโรป	.762	.036*
	(3.67)	(2.90)		
		อเมริกา	.933	.037*
		(2.73)		
	เอเชีย	ยุโรป	.544	.006*
	(3.45)	(2.90)		
		อเมริกา	.715	.028*
		(2.73)		
2.มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	เอเชีย	ยุโรป	.377	.020*
	(3.62)	(3.24)		
3.มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอ หากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว	ยุโรป	แอฟริกา	1.397	.044*
	(3.40)	(2.00)		
	ออสเตรเลีย	แอฟริกา	1.833	.013*
	(3.50)	(2.00)		
	เอเชีย	แอฟริกา	1.423	.040*
	(3.42)	(2.00)		
	ยุโรป	แอฟริกา	1.865	.023*
	(3.37)	(1.50)		
4.มีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน	อเมริกา	แอฟริกา	2.233	.010*
	(3.73)	(1.50)		
	ออสเตรเลีย	แอฟริกา	2.000	.022*
	(3.50)	(1.50)		
	เอเชีย	แอฟริกา	2.013	.014*
	(3.51)	(1.50)		

หมายเหตุ* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทะเลจังหวัดกระบี่ โดยผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยที่ได้ศึกษามาทำการวิเคราะห์สรุปข้อมูลที่ได้มาทำการสรุปผลอภิปรายและมีข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่
3. เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ จำนวน 170 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่นในระดับ 0.94 และนำมาวิเคราะห์สถิติด้วยโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ตลอดจนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้อง และรับข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขจนเสร็จสิ้น

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปด้านประชากรศาสตร์

จากผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นผู้หญิงเป็นร้อยละ 56.5 มีช่วงอายุระหว่าง 20 ปี - 30 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.6 มีสถานภาพ โสด คิดเป็นร้อยละ 61.2 ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีภูมิลำเนาจากเอเชีย คิดเป็นร้อยละ 45.9 มีการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 41.8 โดยส่วนใหญ่มีเงินเดือนเฉลี่ยอยู่ที่น้อยกว่า 30,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 37.6 การรับรู้และติดตามข่าวสารของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่ปลอดภัย พบว่า นักท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่ไม่ติดตามข่าวสาร คิดเป็นร้อยละ 65.3 และมีการรับรู้ข่าวสารผ่านหลายช่องทาง โดยเฉพาะจากสื่อออนไลน์

5.1.2 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

ภาพรวมการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ การรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.73$, $SD = 0.82$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้

1. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ มีความเสี่ยงในระดับปานกลาง ($M = 2.74, SD = 0.91$)
2. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการ มีความเสี่ยงในระดับปานกลาง ($M = 2.84, SD = 0.93$)
3. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล มีความเสี่ยงในระดับปานกลาง ($M = 2.62, SD = 0.97$)
4. ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว มีความเสี่ยงในระดับปานกลาง ($M = 2.70, SD = 0.89$)

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทะเลจังหวัดกระบี่ทั้ง 4 ด้านพบว่า มีการให้ความสำคัญของการจัดการความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการมาเป็นอันดับ 1 และมีการให้ความสำคัญของการจัดการความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเลมาเป็นอันดับสุดท้าย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ผลการศึกษาพบว่า

ผลการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ

ภาพรวมการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.74, SD = 0.91$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ เรื่อง บรรทุกเกินอัตรา นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญอยู่เป็นลำดับที่ 1 มีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.93, SD = 1.13$)

ผลการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงด้านการจัดการ

ภาพรวมการรับรู้ความเสี่ยงด้านการจัดการ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.84, SD = 0.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงด้านการจัดการ เรื่อง ไม่มีความพร้อมที่เพียงพอหากเกิดอุบัติเหตุทางทะเลที่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายคนเจ็บ นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญอยู่ในลำดับที่ 1 มีความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.10, SD = 1.24$)

ผลการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล

ภาพรวมการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล พบว่า ระดับการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.62, SD = 0.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล เรื่องการจอดเรือในแนวปะการังส่งผลกระทบต่อแก่นักท่องเที่ยว เช่น เหยียบปะการังได้รับบาดเจ็บ นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญเป็นอันดับ 1 มีความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.67, SD = 1.15$)

ผลการศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว

ภาพรวมการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.70, SD = 0.89$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว เรื่องอันตรายจากการเล่นน้ำ วัยน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ

เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญเป็นอันดับ1 มีความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.84, SD = 1.20$)

5.1.3 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่

ภาพรวมปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่อยู่ในระดับ ปานกลาง ($M = 2.66, SD = 0.80$) เมื่อพิจารณารายด้าน ความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล อยู่ในระดับปานกลาง เช่น ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ($M = 2.85, SD = 0.96$) รองลงมา คือ ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ($M = 2.65, SD = 0.93$)

5.1.4 ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ในภาพรวมมีการป้องกันความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.30, SD = 0.82$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ในบางปัจจัยอยู่ในระดับสูง เช่น การปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ ($M = 3.69, SD = 1.03$) มีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน ($M = 3.45, SD = 1.14$) มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ($M = 3.44, SD = 0.96$) มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ($M = 3.42, SD = 0.96$)

5.1.5 ผลการศึกษาข้อมูลโดยการทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรศาสตร์(T-test) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ข้อดังนี้

1. การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จากผลการศึกษาค่าเฉลี่ยของลักษณะประชากรศาสตร์ โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่า ภาพรวม เพศชายและเพศหญิง มีการรับรู้ปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะ ด้านอันตรายจากการจัดการ ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม และด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.293, 0.184, 0.657 และ 0.345 ตามลำดับ จึงยอมรับสมมติฐานกล่าวคือ เพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จากผลการศึกษาค่าเฉลี่ยของลักษณะประชากรศาสตร์ โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่า ภาพรวม เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลด้าน ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว

ในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล และความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆ เกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลโดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.166, 0.192, 0.091, 0.619 และ 0.558 ตามลำดับ จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จากผลการศึกษาค่าเฉลี่ยของลักษณะประชากรศาสตร์ โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศ พบว่าภาพรวม เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่อง ศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์ มีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว และมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน โดยมีค่า P-value เท่ากับ 0.889, 0.415, 0.647, 0.846, 0.088 และ 0.735 ตามลำดับ จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือเพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.1.6 ผลการศึกษาข้อมูล 2 กลุ่มประชากรโดยใช้สถิติของการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ข้อดังนี้

1. จากการศึกษาความแตกต่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่โดยจำแนกตาม อายุ และภูมิสำเนา พบว่า

1.1 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จำแนกตามอายุ ผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

1. ด้านอันตรายจากการจัดการ ในปัจจัย “เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ”, $F(3,166) = 2.956, p = 0.034$; “ปัจจัยไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว”, $F(3,166) = 3.236, p = 0.024$

2. ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม ในปัจจัย “การรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว”, $F(3,166) = 3.562, p = 0.016$

3. ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ในปัจจัย “ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว” $F(3,166) = 3.413, p = 0.019$.

นอกจากนี้การศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ค่าสถิติ Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ด้านอันตรายจากยานพาหนะ จำนวน 5 คู่ อาทิต

คู่อุที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20 ปี - 30 ปี ($M = 2.95, SD = 1.062$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป ($M = 2.20, SD = 0.919$)

คู่อุที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50 ปี ($M = 3.09, SD = 1.192$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.20, SD = 0.919$) ในปัจจัยเรื่อนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน

คู่อุที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 3.00, SD = 1.074$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.10, SD = 0.876$),

คู่อุที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40 ปี ($M = 3.02, SD = 1.180$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.10, SD = 0.876$)ในปัจจัยบรรทุกิน

คู่อุที่ 5 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 2.87, SD = 1.501$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป ($M = 1.70, SD = 0.823$) ในปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น หวงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน

ด้านอันตรายจากการจัดการ จำนวน 4 คู่ อาทิต

คู่อุที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 3.01, SD = 1.173$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40 ปี ($M = 2.46, SD = 1.075$) ในปัจจัยเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ

คู่อุที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30 ปี ($M = 2.94, SD = 1.192$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 1.054$)

คู่อุที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40 ปี ($M = 2.83, SD = 1.216$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 1.054$) ในปัจจัยการแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน

คู่อุที่ 4. นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.88, SD = 1.305$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50ปี ($M = 2.09, SD = 0.971$) ในปัจจัยไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว

ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อม จำนวน 4 คู่ อาทิต

คู่อุที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.87, SD = 1.235$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี- 40ปี ($M = 2.44, SD = 1.127$),

คู่อุที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.87, SD = 1.235$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี- 50ปี ($M = 2.23, SD = 0.973$)

คู่อุที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.87, SD = 1.235$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 0.943$) ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

คู่อุที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.85, SD = 1.260$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50ปี ($M = 2.18, SD = 0.958$) ในปัจจัยภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง

ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว จำนวน 5 คู่ อาทิ

คู่ที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.93, SD = 1.225$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 1.054$)

คู่ที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40ปี ($M = 2.85, SD = 1.227$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.00, SD = 1.054$) ในปัจจัยอันตรายจากการเล่นน้ำ วายน้ำใน แหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ

คู่ที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 2.71, SD = 1.105$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31ปี-40ปีขึ้นไป ($M = 2.35, SD = 0.988$) ในปัจจัยการเดินทางระหว่างขนำถ่าย ผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย

คู่ที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 3.05, SD = 1.197$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41ปี-50ปี ($M = 2.36, SD = 0.953$) และ คู่ที่ 5. นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20ปี-30ปี ($M = 3.05, SD = 1.197$) และนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51ปีขึ้นไป ($M = 2.10, SD = 1.101$) ในปัจจัยไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นผลการศึกษาก็จึงยอมรับสมมติฐาน เพียงบางส่วน

1.2 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จำแนกตามภูมิสำเนา ผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

1.ด้านอันตรายจากยานพาหนะ ในปัจจัย “พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว”, $F(4,165) = 3.191, p = 0.015$, “ปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถึงดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน”, $F(4,165) = 2.474, p = 0.046$

2.ด้านอันตรายจากการจัดการ ในปัจจัย “เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ”, $F(4,165) = 3.218, p = 0.014$

3.ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ในปัจจัย “ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง”, $F(4,165) = 3.660, p = 0.007$

4.ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ในปัจจัย “อันตรายจากการเล่นน้ำ วายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ”, $F(4,165) = 2.728, p = 0.031$, “ปัจจัยอุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น”, $F = 3.811, p = 0.005$, “อาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด”, $F(4,165) = 2.544, p = 0.042$, “ปัจจัยการเดินทางระหว่างขนำถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย”, $F(4,165) = 3.344, p = 0.012$

นอกจากนี้การศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ค่าสถิติ Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ด้านอันตรายจากยานพาหนะ จำนวน 5 คู่ อาทิต

คู่อที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 1.443$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.67, SD = 1.078$) ในปัจจัยบรรทุกเกิน

คู่อที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.99, SD = 1.038$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.37, SD = 1.052$) ในปัจจัยพื้นเรือมีความสั่น ไม่มีแผ่นกันสั่นให้นักท่องเที่ยว

คู่อที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.69, SD = 1.048$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.33, SD = 1.016$) ในปัจจัยไม่มีแผนผังของเรือแสดงทางเข้า - ออกที่ชัดเจน

คู่อที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 1.676$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.35, SD = 1.334$)

คู่อที่ 5 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.83, SD = 1.454$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.35, SD = 1.334$) ในปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน

ด้านอันตรายจากการจัดการ จำนวน 5 คู่ อาทิต

คู่อที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.07, SD = 1.033$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 1.087$)

คู่อที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.33, SD = 1.231$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 1.087$)

คู่อที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.95, SD = 1.183$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 1.087$) ในปัจจัยเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ,

คู่อที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.18, SD = 1.203$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.63, SD = 1.222$) ในปัจจัยไม่มีระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุฉุกเฉิน

คู่อที่ 5 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.42, SD = 1.311$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.65, SD = 1.124$) ในปัจจัยการแบ่งเขตเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจนของเจ้าหน้าที่ เช่น ไม่มีการแบ่งเขตเล่นน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวและเขตจอดเรือที่ชัดเจน

ด้านอันตรายจากสิ่งแวดลอม จำนวน 5 คู่ อาทิต

คู่อที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.33, SD = 1.073$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.40, SD = 1.115$)

คู่อที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.33, SD = 1.073$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.62, SD = 1.240$) ในปัจจัยการรั่วไหลของน้ำมันเรือทำให้มีอันตรายกับนักท่องเที่ยว

คู่ที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจาก ออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 1.168$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.30, SD = 1.010$)

คู่ที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 1.168$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.40, SD = 0.986$)

คู่ที่ 5 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.81, SD = 1.349$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.30, SD = 1.010$) ในปัจจัยภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพัดแรง

ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว จำนวน 13 คู่
อาทิ

คู่ที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.303$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.52, SD = 1.090$),

คู่ที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.303$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.88, SD = 1.217$) ในปัจจัยอันตรายจากการเล่นน้ำ วายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือแหล่ง

คู่ที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 0.798$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 0.961$),

คู่ที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 0.798$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.53, SD = 1.125$),

คู่ที่ 5 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.90, SD = 1.112$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.41, SD = 0.961$) ในปัจจัยอุปสรรคด้านน้ำดื่มไม่ได้มาตรฐาน มีการชำระ เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำดื่ม

คู่ที่ 6 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.25, SD = 0.866$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.49, SD = 1.061$)

คู่ที่ 7 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.88, SD = 1.195$) และ นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.49, SD = 1.061$) ในปัจจัยขาดเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแลระหว่างนักท่องเที่ยวทำกิจกรรม เช่น เล่นน้ำ วายน้ำ หรือ ดำน้ำตื้น

คู่ที่ 8 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.40, SD = 1.298$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.54, SD = 1.133$)

คู่ที่ 9 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.40, SD = 1.298$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.41, SD = 1.167$) ในปัจจัยอาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นชืด

คู่ที่ 10 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.08, SD = 1.084$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.24, SD = 0.979$)

คูที่ 11 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.72, SD = 1.068$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.24, SD = 0.979$) ในปัจจัยการเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสารลงเรือ ระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย

คูที่ 12 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 1.165$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.67, SD = 1.218$)

คูที่ 13 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 1.165$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.67, SD = 0.976$) ในปัจจัยไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นผลการศึกษาก็จึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

2. ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และภูมิลำเนา พบว่า

2.1 ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ ผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.080 นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในปัจจัย “ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล”, $F(3,166) = 3.406, p = 0.019$.

นอกจากนี้การศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ค่าสถิติ Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ด้านปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล จำนวน 3 คู่ อาทิ

คูที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-30 ปี ($M = 3.05, SD = 0.981$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31-40 ปี ($M = 2.71, SD = 0.915$)

คูที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-30 ปี ($M = 3.05, SD = 0.981$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป ($M = 2.20, SD = 0.789$) ในปัจจัยความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

คูที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20-30 ปี ($M = 2.76, SD = 1.062$) และ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41-50 ปี ($M = 2.18, SD = 0.733$) ในปัจจัยความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลดังนั้นผลการศึกษาก็จึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

2.2 ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา ผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.019 หมายถึง นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อ

ภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันในบางปัจจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ปัจจัย “ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล”, $F(4,165) = 3.896, p = 0.005$ และปัจจัย “ความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล”, $F(4,165) = 2.709, p = 0.032$

นอกจากนี้การศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ค่าสถิติ Fisher’s Least Significant Difference (LSD) พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ด้านปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล จำนวน 8 คู่ อาทิ

คู่ที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 0.900$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.54, SD = 0.858$)

คู่ที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.58, SD = 0.900$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.96, SD = 1.025$)

คู่ที่ 3 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.96, SD = 1.025$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.54, SD = 0.858$) ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

คู่ที่ 4 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.17, SD = 1.030$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.40, SD = 0.871$)

คู่ที่ 5 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 2.78, SD = 0.976$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.40, SD = 0.871$) ในปัจจัยความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

คู่ที่ 6 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.17, SD = 1.115$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.46, SD = 0.913$)

คู่ที่ 7 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.17, SD = 1.115$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 2.40, SD = 0.737$) ในปัจจัยความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

คู่ที่ 8 นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.08, SD = 0.900$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 2.37, SD = 0.989$) ในปัจจัยความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล

ดังนั้นผลการศึกษานี้จึงยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

3. พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ กระบี่ โดยจำแนกตามอายุ และภูมิลำเนา พบว่า

3.1 พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยจำแนกตามอายุ เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.949 หมายถึง

นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ผลการศึกษาไม่พบความแตกต่างของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95% ($p \leq 0.05$) เช่นกัน ดังนั้นผลการศึกษาจึงปฏิเสธสมมติฐาน คือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

3.2 พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ กระบี่ โดยจำแนกตามภูมิสำเนา เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า มีค่า P เท่ากับ 0.055 หมายถึง นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน เพียงปัจจัยเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ปัจจัย “มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์” $F(4,165) = 3.263, p = 0.013$

นอกจากนี้การศึกษาได้ทดสอบ post hoc test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว โดยใช้ค่าสถิติ Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ด้านความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ จำนวน 12 คู่ อาทิ

คู่ที่ 1. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.155$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากยุโรป ($M = 2.90, SD = 1.10$), คู่ที่ 2. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.67, SD = 1.155$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากอเมริกา ($M = 2.73, SD = 1.100$), คู่ที่ 3. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากเอเชีย ($M = 3.45, SD = 1.191$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากยุโรป ($M = 2.90, SD = 1.10$) และ คู่ที่ 4. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากเอเชีย ($M = 3.45, SD = 1.191$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากอเมริกา ($M = 2.73, SD = 1.100$) ในปัจจัยการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์

คู่ที่ 5. ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากเอเชีย ($M = 3.62, SD = 0.901$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากยุโรป ($M = 3.24, SD = 0.946$) ในปัจจัยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

คู่ที่ 6. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากยุโรป ($M = 3.40, SD = 1.040$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากแอฟริกา ($M = 2.00, SD = 0.000$), คู่ที่ 7. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.83, SD = 0.937$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากแอฟริกา ($M = 2.00, SD = 0.000$) และ คู่ที่ 8. คักท่องเที่ยวที่มีภูมิสำเนาจากเอเชีย ($M = 3.42, SD = 0.919$) และ

นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 2.00, SD = 0.000$) ในปัจจัยมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

คู่ที่9. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากยุโรป ($M = 3.37, SD = 1.067$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$), คู่ที่10. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากอเมริกา ($M = 3.73, SD = 0.799$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$), คู่ที่11. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากออสเตรเลีย ($M = 3.50, SD = 1.314$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$) และ คู่ที่12. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากเอเชีย ($M = 3.51, SD = 1.214$) และนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาจากแอฟริกา ($M = 1.50, SD = 0.707$) มี ในปัจจัยมีโรคประจำตัวแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน

5.1.7 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่1 นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ด้านเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ และพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบมีดังนี้

5.1.7.1 ยอมรับสมมติฐาน

1. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากการจัดการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงอันตรายจากสิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

7. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

8. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

9. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

10. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ในเรื่องการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวในการทัวร์ทางทะเลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

11. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการเดินทางในการท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

12. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัดในการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

13. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

14. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

15. นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงในเรื่องการมีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจนระหว่างเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2. นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ด้าน อายุ และภูมิฐานะ แตกต่างกัน มีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่ และพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบมีดังนี้

5.1.7.2 ยอมรับสมมติฐานเป็นจริงเพียงบางส่วน

1. นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ด้านอันตรายจากการจัดการเพียงบางปัจจัย ได้แก่ปัจจัย “เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ และ “ปัจจัยไม่มีประกันอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ที่แตกต่างกันเพียงบางด้าน ในรายชื่อย่อย คือ

- ด้านอันตรายจากยานพาหนะ ในปัจจัย “พื้นเรือมีความลื่น ไม่มีแผ่นกันลื่นให้นักท่องเที่ยว และ “ปัจจัยไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

- ด้านอันตรายจากการจัดการ ในปัจจัย “เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

- ด้านอันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล ในปัจจัย “ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว เช่น พายุหมุนในทะเล กระแสน้ำพลัดแรง” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

- ด้านอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ในปัจจัย “อันตรายจากการเล่นน้ำ ว่ายน้ำในแหล่งท่องเที่ยว เช่น นักท่องเที่ยวโดนใบพัดเรือ เนื่องจากเรือนำเที่ยวไม่ได้จอดในบริเวณให้จอดเรือ”, “ปัจจัยอุปกรณ์ดำน้ำตื้นไม่ได้มาตรฐาน มีการชำรุด เช่น เสื้อชูชีพ หน้ากากดำน้ำตื้น”, “อาหารไม่ถูกสุขอนามัย เช่น มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อนในอาหาร อาหารถูกประกอบไว้นานจนเย็นซีด” และ “ปัจจัยการเดินทางระหว่างขนถ่ายผู้โดยสารลงเรือระหว่างเรือใหญ่ไปเรือเล็กไม่มีความปลอดภัย” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้าน ในรายชื่อย่อย คือ ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ ในปัจจัย “ความเสี่ยงจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันบางด้าน คือ ผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล ในปัจจัย “ความเสี่ยงด้านอันตรายจากยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรม การป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่แตกต่างกันเพียงบางด้าน คือ พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเล ในปัจจัย “มีการศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.1.7.3 ปฏิเสธสมมติฐาน

นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงการท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษา เรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ โดยภาพรวมมีการรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ความเสี่ยงในระดับปานกลาง ในด้าน ความเสี่ยงอันตรายจากการจัดการ ความเสี่ยงอันตรายจากยานพาหนะ ความเสี่ยงอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว และให้ความสำคัญกับความเสี่ยงอันตรายจากสิ่งแวดล้อมมาเป็นลำดับสุดท้าย อภิปรายผลได้ว่าการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวทัวร์ทะเลของนักท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ ดังนั้นการให้ความสำคัญต่อความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในด้านต่างๆมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องตระหนักถึง เพราะปัจจัยความเสี่ยงเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และพฤติกรรมการป้องกันของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวทัวร์ทะเลด้วย เช่น การบรรเทาทุกเกินอันตราย เรือนำเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน ไม่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น หางช่วยชีวิต ถังดับเพลิง เสื้อชูชีพที่เพียงพอหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพขาดความรู้ความชำนาญ อุปกรณ์ดำน้ำไม่ได้มาตรฐาน ไม่มีป้ายห้ามเล่นน้ำในจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยว หรือแม้กระทั่งภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยว หากทางภาครัฐและเอกชนไม่มีความพร้อมที่เพียงพอที่จะส่งผลกระทบเชิงลบอย่างแน่นอน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิทยายาม่วง (2559) เรื่องการศึกษาความเสี่ยงในการเดินเรือในแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำป่าสักบริเวณจังหวัดพระนครศรีอยุธยา การศึกษาพบว่า สาเหตุและลักษณะการเกิดอุบัติเหตุทางน้ำส่วนใหญ่มาจากการควบคุมเรือ เสียจังหวะหรือเสียการทรงตัวของเรือ นอกจากนั้น ยังเกิดจาก เรือรั่ว เรือกระแทกวัตถุ เรือชนตอม่อสะพาน และการบรรเทาผู้โดยสารจำนวนมากเป็นต้น และยังสอดคล้องกับ ดนัย บวรกิติคุณ (2561) เรื่อง งานอนามัยกับสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยว กล่าวว่า ความปลอดภัยประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินที่สำคัญเช่น มีการจัดการระบบความปลอดภัยบนเรือ ต้องมีการแนะนำขั้นตอนการโดยสารอย่างปลอดภัย มีบุคลากรที่เชี่ยวชาญและมีการเตรียมความพร้อมหากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินอยู่เสมอ และยังสอดคล้องกับ กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว (2560) กล่าวว่า อุบัติภัยทางน้ำที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวส่งผลให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตมากเป็นอันดับหนึ่ง คือการจมน้ำ ส่วนสาเหตุอื่นๆเช่น เรือล่ม เรือนำเที่ยวชนกัน สอดคล้องกับผลการศึกษานาวานัย ยุวนะเดมิย์ (2559) เรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ว่า การรับรู้ความเสี่ยงอันตรายจากธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น น้ำท่วม พายุ แผ่นดินไหว ดินถล่มและคลื่นยักษ์ (สึนามิ) ผลการวิจัยคือ นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญของความเสี่ยงอันตรายจากธรรมชาติอยู่ในระดับน้อยที่สุด สอดคล้องกับ ดนัย บวรกิติคุณ (2561) เรื่อง งานอนามัยกับสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยว เรื่อง กล่าวว่า มาตรฐานการบริการด้านอาหารทางการท่องเที่ยวเป็นกิจการที่สร้างความประทับใจให้แก่

นักท่องเที่ยวทั้งด้าน รูปลักษณ์ รสชาติ และคุณค่าทำโภชนาการ ยังเป็นกิจการที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของนักท่องเที่ยวและผู้บริโภคอาหารโดยตรง สิ่งสำคัญและเป็นองค์ประกอบหลังในการจัดการด้านอาหารคือ ความสะอาด และถูกสุขลักษณะ และยิ่งสอดคล้องกับสำนักวิชาการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร(2562) เรื่อง มาตราการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว กล่าวว่า การจัดอบรมบุคลากรทางการท่องเที่ยวในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวผู้ประสมภัยทางน้ำอย่างถูกต้องและเหมาะสมเป็นหัวใจสำคัญในการรักษาความปลอดภัยทางทะเล (Sonmez และ Graefe, 1998) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงได้รับผลกระทบจากลักษณะเฉพาะของบุคคลที่มาจากบทบาทประสบการณ์การเดินทางครั้งก่อน บุคลิกภาพ หรือแม้กระทั่ง อายุ เพศ สัญชาติก็ส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของคน (Roehl และ Fesenmaier, 1992) กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงจากอุปกรณ์หรือแหล่งท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบรวมของแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด หากไม่เป็นไปตามที่คาดหวังเอาไว้จะส่งต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจไปเยือนของนักท่องเที่ยว เช่น แหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงยาก ไม่มี ความสะอาด เป็นต้น

ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเลในจังหวัดกระบี่ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อความเสี่ยงด้านยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ต่อการทัวร์มากที่สุด รองลงมาคือความเสี่ยงด้านการจัดการในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ความเสี่ยงจากแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมทางทะเล และ ความเสี่ยงจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวจากสื่อต่างๆเกี่ยวกับภัยธรรมชาติในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเล มีผลกระทบน้อย เห็นได้ว่าปัจจัยความเสี่ยงในทุกๆด้านส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การทัวร์ทางทะเล หากนักท่องเที่ยวรับรู้ภาพลักษณ์ในเชิงบวก เช่น การเดินทางมาท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่มีระบบความปลอดภัยที่ดีมีมาตรฐาน มีระบบสาธารณสุขที่เพียงพอ การคมนาคมสะดวกสบาย ปัจจัยต่างๆเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการประเมินพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวนี้ได้ ในทางตรงข้าม หากนักท่องเที่ยวรับรู้ภาพลักษณ์ในเชิงลบ เช่นการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดกระบี่เกิดความไม่ปลอดภัย เกิดอุบัติเหตุทางทะเลบ่อยครั้งและไม่ได้รับการแก้ไข หรือการเดินทางที่ยังไม่สะดวกสบาย ไม่มีป้ายบอกทางที่ชัดเจน เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ก็ส่งผลกระทบต่อตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่อาจจะไม่เลือกเดินทางมาท่องเที่ยวได้เช่นกัน สอดคล้องกับ เลิศพร ภาระสกุล (2556)การตัดสินใจที่จะเลือกเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับคุณสมบัติในด้านภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวและความสามารถในการตอบสนองความต้องการต่างๆของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด หากแหล่งท่องเที่ยวนั้นมีภาพลักษณ์ในด้านที่ดีมากที่สุดก็จะเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะไปเยือน สอดคล้องกับนรเศรษฐ์ คำสี (2560) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการรับรู้เรื่องความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อสังคมออนไลน์ที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ในประเทศไทย พบว่า ปัจจัยด้านภัยธรรมชาติและปัจจัยด้านการเกิดอุบัติเหตุมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับ วันทนี ศรีนวน (2560) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า

การรับรู้ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ด้านอารยธรรมขอมและด้านกีฬาอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านวัฒนธรรม และด้านกิจกรรมที่น่าสนใจส่งผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับบุตติชาติ สุนทรสมัย (2551) กล่าวว่า ปัจจัยด้านภาพลักษณ์มีผลต่อการท่องเที่ยวด้านชื่อเสียง โดยประสบการณ์และความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวได้รับรู้สามารถนำมาบอกกล่าวต่อคนที่รู้จักได้ (Burns และ Novelli, 2008) การบริการที่ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีการเอาใจใส่ดูแลนักท่องเที่ยวเมื่อเข้ารับบริการส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของนักท่องเที่ยว และก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในสายตานักท่องเที่ยว (Baloglu & McCleary, 1999) บุคลิกภาพของนักท่องเที่ยว (Personality) สะท้อนถึงทัศนคติ รูปแบบพฤติกรรม และการรับข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกันของตัวบุคคล ส่งผลทำให้การเลือกรูปแบบและสถานที่ท่องเที่ยวแตกต่างกันออกไป ปัจจัยด้านสังคม (Social Factors) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ความรู้สึกที่มีต่อภาพลักษณ์ ประกอบไปด้วย อายุ ระดับการศึกษา ภูมิฐานะ หรือปัจจัยอื่นเช่น อาชีพและรายได้ ปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวแปรที่สำคัญในการสะท้อนภาพลักษณ์ที่มีของแหล่งท่องเที่ยวในมุมมองที่ต่างกัน และสอดคล้องกับ วิวัฒน์ จันทรกึ่งทอง (2555) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของปัจจัยภาพลักษณ์การท่องเที่ยวกับความภักดีของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติทางทะเลในภาคใต้ของประเทศไทย พบว่า ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวส่งผลทางตรงต่อความภักดีของนักท่องเที่ยว ซึ่งหมายความว่าภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติทางทะเลในภาคใต้ของประเทศไทยส่งผลให้นักท่องเที่ยวเดินทางกลับมาเที่ยวซ้ำและมีการแนะนำและบอกต่อในทางบวก

พฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ พบว่าในภาพรวมมีการป้องกันความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญในบางปัจจัยอยู่ในระดับสูง เช่น การปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ มีโรคประจำตัว และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับ กฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว รongลงมา ได้ศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดีก่อนการเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่ เช่น สภาพอากาศ ภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทัวร์ และมีความรู้ความเข้าใจเส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี โดยนักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของปัจจัยทั้งสองปัจจัยนี้อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ พิมพ์ ศรีรุ่งเรือง (2563) เรื่อง พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการป้องกันตนเองให้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในเมืองพัทยา พบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติในเมืองพัทยามีการเตรียมตัวในการป้องกันตนเองให้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการไม่เข้าไปอยู่ในสถานที่ล่อแหลมต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีการตื่นตัวต่อสภาพแวดล้อมไม่ประมาท สนใจหาความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเอง ไม่ทำตนเองให้เป็นตนเหตุ ยั่วยุหรือกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Wilkinson, 2001) การแบ่งปันข้อมูลและประสบการณ์ขณะท่องเที่ยวมีส่วนช่วยความพึงพอใจในการท่องเที่ยว วรภัทร์ ธรรมเกรียงไกร (2563) เรื่อง อิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อพฤติกรรม การแบ่งปันข้อมูลและประสบการณ์การท่องเที่ยวผ่านสมาร์ทโฟนของนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศ

ไทย พบว่า อิทธิพลจากแรงจูงใจการท่องเที่ยวที่มีต่อความพึงพอใจในการท่องเที่ยว พฤติกรรมและความตั้งใจในการแบ่งปันทั้งในขณะและภายหลังการเดินทางจะแตกต่างกันออกไปตามสัญชาติของนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถาม สอดคล้องกับจันทร์เพ็ญ มินคร (2555) ศึกษาเรื่อง การประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวร้อยละ 50 ของนักท่องเที่ยวปฏิบัติตามคำแนะนำของอุทยานเพื่อความปลอดภัยของตนเอง

5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การศึกษาเรื่องการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ ทำให้ทราบถึงการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวในแต่ละด้านจากการตอบแบบสอบถาม ดังที่ได้มีการนำเสนอและอภิปรายผล ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. จากผลการศึกษาทำให้ทราบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ในด้านการจัดการนั้น นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องเจ้าหน้าที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ ความชำนาญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนควรตระหนักถึงระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพและสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่องค์กรและแหล่งท่องเที่ยวของตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เช่น การเลือกบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถที่เพียงพอและตรงกับหน้าที่ที่รับผิดชอบ รวมทั้งการจัดอบรมบุคลากรอย่างสม่ำเสมอให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่งานของตนเอง

2. จากผลศึกษาทำให้ทราบว่า ความเสี่ยงด้านยานพาหนะในการท่องเที่ยวทัวร์ทะเลมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ต่อการทัวร์มากที่สุด ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หน่วยงานภาครัฐที่มีความเกี่ยวข้องต่อการทัวร์ทางทะเล เช่น กรมเจ้าท่า ตำรวจท่องเที่ยว หรือตำรวจทางน้ำ ควรมีมาตรการที่เข้มงวด และการบังคับใช้กฎหมายที่ชัดเจนเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยว รวมถึงบริษัทนำเที่ยวหรือหน่วยงานต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องควรตระหนักและให้ความสำคัญต่อการเดินทางทางทะเลด้วยความระมัดระวัง รวมทั้งการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของสถานที่ท่องเที่ยวโดยกำหนดเป็นนโยบายหรือแผนการดำเนินงานร่วมกันของภาครัฐและเอกชนรวมถึงชุมชนหรือคนในท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวข้องด้วย

3. จากผลการศึกษาพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่อการทัวร์ทางทะเลจังหวัดกระบี่ นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญในบางปัจจัยที่สูง เช่น การปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เช่น การสวมใส่เสื้อชูชีพอย่างถูกต้อง หรือการเปลี่ยนย้ายยานพาหนะ มีโรคประจำตัวและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบอย่างชัดเจน มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ และข้อห้ามในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีความพร้อมในการดูแลตนเองเพียงพอหากเกิดเหตุไม่คาดคิดระหว่างเดินทางท่องเที่ยว เห็นได้ว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญในการเตรียมความพร้อมและทำความเข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวการทัวร์ทางทะเล ควรมีการประสานงานร่วมกันในการให้ความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในทุกๆด้าน โดยจะต้องมีการตระหนักถึงด้านความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก เช่น การประสานงาน การให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวเมื่อเกิดอุบัติเหตุทางทะเล ควร

จัดให้มีการฝึกอบรม หรือแผนการอพยพผู้คนในพื้นที่ ผู้ที่เกี่ยวข้องและนักท่องเที่ยวให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้เบื้องต้นหากเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดผู้ประกอบการในสถานที่ท่องเที่ยว ต้องจัดหาข้อมูลให้นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ เช่น ข้อควรปฏิบัติในสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ควรแนะนำด้านความปลอดภัย และเตือนให้นักท่องเที่ยวระวังในพื้นที่ที่เป็นอันตรายเป็นต้น รวมทั้งผู้ประกอบการนำเที่ยวควรจัดให้มีการอบรมคนในองค์กรเพื่อให้ตระหนักและเร่งเห็นความสำคัญต่อความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวมาเป็นอันดับหนึ่งให้แก่บุคลากรได้รับทราบเพื่อให้บุคลากรของตนเองมีความพร้อมในการรับมือในทุกสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น เช่น การให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวจากมัคคุเทศก์ก่อนการเดินทางทุกครั้ง การตรวจสอบความพร้อมก่อนออกเรือ และการตรวจเช็คอุปกรณ์ช่วยชีวิตมีเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวหรือไม่เป็นต้น

5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการต่อยอดงานวิจัยในอีกหลายมุมมอง เช่น ความเสี่ยงในด้านเศรษฐกิจ การเมือง อาจส่งผลให้มีการรับรู้ความเสี่ยงที่มากยิ่งขึ้น และควรจัดทำในรูปแบบงานวิจัยเชิงคุณภาพร่วมด้วยจะได้เห็นมุมมองความคิดเห็นในตัวผู้ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างมากขึ้น

2. ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวทางทะเลควรมีการศึกษาในรายภูมิภาค เช่น ภาคใต้ หรือ ภาคกลาง เพื่อที่หน่วยงานภาครัฐและเอกชนจะได้นำสิ่งที่ได้ศึกษามานี้ไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว. (2557). *มาตรฐานการท่องเที่ยวประเภทเกาะ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.
- กรมการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). *คู่มือการตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแห่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์
- กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง. (2556). *ระบบฐานข้อมูลกลางและมาตรฐานข้อมูลทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง*. ค้นเมื่อ 5 เมษายน 2563 จาก https://km.dmcr.go.th/th/c_52
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2557). *มาตรฐานความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว*. ค้นเมื่อ 1 พฤษภาคม 2563 จาก https://secretary.mots.go.th/ewtadmin/ewt/tourist/download/article/article_20171128144640.pdf
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). *ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2560-2564*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2561). *สถิติด้านการท่องเที่ยวปี2560*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). *สถานการณ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ไตรมาสที่ 3/2562*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว. (2558). *มาตรการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2561). *สถานการณ์ท่องเที่ยวระหว่างประเทศของไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2556-2559*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). *รายงานการศึกษาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยวทางทะเลและชายหาด*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- การเตรียมความพร้อมเมื่อเดินทางท่องเที่ยวทางทะเล*. (2018). ค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2562 จาก <https://sportlifeonline.com/>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2561). *ปีการท่องเที่ยววิถีไทยรายงานประจำปี2561*. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการข่าวสารการท่องเที่ยว.
- กุลวดี ตระการพูลทรัพย์. (2557). การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทยความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก่อนและหลังการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย. *วารสาร (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 8(3), 86-94.
- ข่าวไทยพีบีเอส. (2563). *เตือนอย่ามุ่งแต่โปรโมทการท่องเที่ยว-เร่งแก้ปัญหาอุบัติเหตุทางเรือ*. ค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2563 จาก <https://news.thaipbs.or.th/content/7738>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- คณะเทคโนโลยีทางทะเล. (2553). *โครงการศึกษาเหตุผลการเลือกชายหาดท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวบริเวณชายฝั่งอ่าวไทย*. มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี.
- จันทร์เพ็ญ มินคร. (2555). *การประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- จารีรัตน์ ดาวสวย. (2555). *การเปรียบเทียบทัศนคติและความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในพหุภาคีกับหัวหน้าของนักท่องเที่ยวชาวไทย*. *วารสารการบริการและการท่องเที่ยว*. 7(2), 45 - 46.
- ชัยวัฒน์ อัยคำ. (2563). *ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน*. *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 5(10). 15 - 17.
- ณัฐิกา ขวัญแก้ว. (2557). *การรับรู้ความเสี่ยงและแผนการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในอำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. *วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการจัดการสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- ไทยรัฐออนไลน์. (2559). *ผู้ว่าฯ กระบี่ เรียกประชุมด่วน ออกกฎเหล็กรับมืออุบัติเหตุทางทะเล*. ค้นเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2563 จาก <https://www.thairath.co.th/content/575373>
- นรเศรษฐ์ คำสี. (2560). *อิทธิพลของการรับรู้เรื่องความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวผานสื่อสังคมออนไลน์ที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ในประเทศไทย*. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- นิมิตร หงษ์ยิ้ม. (2559). *การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อความไม่สงบในประเทศไทย*. *วิทยานิพนธ์ ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปีปีซินิวส์. (2561). *เรือล่มภูเก็ตโคลกนาฏกรรมทางน้ำที่เกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า*. ค้นเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2563 จาก <https://www.bbc.com/thai/thailand-44734152>
- บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์ และคณะ. (2557). *การท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในจังหวัดชุมพร : สถานะ ความต้องการ ปัญหา และแนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- เบญจรัตน์ อติชาตananนท์. (2548). *เที่ยวแบบไม่เสียเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาริน
- พงศธร เกษสำลี. (2530). *ท่องเที่ยวไทยใครรับผิดชอบ*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- พงษ์เทพ วรกิจโกคาทร. (2537). *ภาพพจน์กับการประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พิมพ์มาดา วิชาศิลป์. (2555). การรับรู้ด้านความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้. *วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย*, 7(2), 15 -26.
- โพสต์ทูเดย์. (2559). สปีดโบ๊ทชนกลางทะเลกระบี่นักท่องเที่ยวเจ็บหลายราย. ค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2563 จาก <https://www.posttoday.com/social/local/436249>
- ภราเดช พยัฒวิเชียร. (2537). *การวางแผนตลาดการท่องเที่ยว*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มานิตย์ รัตนสุวรรณ. (2527). *โฆษณาเพื่อการประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: พิษณุ.
- รัจรี นพเกตุ. (2548). *จิตวิทยาเพื่อการรับรู้*. กรุงเทพฯ: ประกายพริก
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2556*. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2558). *การรู้คิด*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เลิศพร ภาระสกุล. (2555). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวิฑูร์ ชินทรเดชา. (2555). *การท่องเที่ยวประเภทดำน้ำลึก*. ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2563 จาก <http://etatjournal.com/mobile/index.php/23-cate-read-tat/cate-2012/cate-2012-apr-jun/53-22555-diving>
- วรรณัย ยูณะเดมิย์. (2559). การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วัชรพงษ์ ปิยะภาณี และ พรเทพ จันทวานิช. (2555). *เวชศาสตร์การเดินทางและท่องเที่ยว Travel Medicine*. กรุงเทพฯ: คลินิกเวชศาสตร์ท่องเที่ยวและการเดินทางโรงพยาบาล.
- วันทนี ศรีนวล. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วันทิกา หิรัญเทศ. (2554). *ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อการให้บริการของต.ร.ว.จ.ท่องเที่ยวถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร (รายงานการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- วาริชต์ มัชยมบุรุษ. (2554). *รูปแบบการท่องเที่ยว*. ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2563 จาก <https://tourismatbuu.wordpress.com>
- วิทยา ยาม่วง. (2559). *การศึกษาความเสี่ยงในการเดินเรือในแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำป่าสักบริเวณจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่2.
- วิวัฒน์ จันทร์กิงทอง. (2555). ความสัมพันธ์ของปัจจัยภาพลักษณ์การท่องเที่ยวกับความภักดีของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติทางทะเลในภาคใต้ของประเทศไทย. *วารสารมหาวิทยาลัย* 34(1), 38 -44.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วีระรัตน์ กิจเลิศไพโรจน์. (2547). *การตลาดธุรกิจบริการ*. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- วุฒิพันธ์ สันติมิตร. (2557). การจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด. *วิทยานิพนธ์. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน. มหาวิทยาลัยบูรพา กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- เวิร์คพอยท์นิวส์. (2561). *เรือสปีดโบ๊ทระเบิดที่กระบี่นักท่องเที่ยวจีนบาดเจ็บ 11 ราย*. ค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2563 จาก <https://workpointtoday.com/%E0%B8%99%E0%B8%97%E0%B8%97-%E0%B8%88%E0%B8%B5%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%88%E0%B9%87%E0%B8%9A11/>
- ศรัณย์ เพ็ชรพิรุณ. (2549). *สมุทรภรณ์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศลิษา อีรานนท์ และ เจริญชัย เอกไพศาล. (2559). ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยวซ้ำในกรุงเทพมหานครของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ. *กรณีศึกษาภายหลังการเกิดวิกฤติการณ์ทางการเมืองพ.ศ.2556-2557. วารสารเศรษฐศาสตร์และนโยบายสาธารณะ, 7 (13), 38 - 55.*
- ศุภร เสรีรัตน์. (2544). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ : เออาร์ บีซีเนสเพรส.
- เศรษฐพงษ์ ปุจฉาการ และคณะ. (2556). *สถานภาพการท่องเที่ยวทางทะเลของนักท่องเที่ยวบริเวณเกาะเสม็ดสาร จังหวัดชลบุรี*. ค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2563 จาก <http://dspace.lib.buu.ac.th/xmlui/handle/1234567890/1736>
- สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์. (2561). *แผนยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ*. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.
- สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ. (2557). *คู่มือแนวทางปฏิบัติการฉุกเฉินทางน้ำและทะเล*. นนทบุรี : ม.ป.พ.
- สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ. (2557). *รายงานประจำปี 2557*. กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข
- สถิตย์ วงศ์สุวรรณค์. (2525). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : บารุงสาสน์
- สมทิพย์ ด่านธีรวินิชย์. (2551). *มูลเสียและของเสียที่เป็นภัย*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่. (2562). *ข้อมูลทั่วไปและบทวิเคราะห์ของแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันพ.ศ.2562-2564*. ค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2562 จาก https://krabi.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=553
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. (2561). *ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน 2561-2564*. ค้นจาก <http://www.osmsouth-w.moi.go.th/submenu.php?page=162&l=th>
- สำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2561). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564)*. กรุงเทพฯ : สำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สำนักพัฒนาบริการการท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). *มาตรฐานเรือรับจ้างนำเที่ยว*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดไอเดียสแควร์
- สำนักวิชาการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2562) *มาตรการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สุปानी สนธิรัตน์. (2545). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์
- เสรี วงษ์มณฑา. (2541). *ภาพพจน์นั้นสำคัญไฉน*. กรุงเทพฯ: ซีระฟิล์ม และโซเท็กซ์.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2548). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ : A.N.การพิมพ์.
- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยเส็ง.
- อรจันทร์ ศิริโชติ. (2555). *การพัฒนาโมเดลสมการโครงสร้างภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว คุณค่าใน ความรับรู้ ความพึงพอใจ และความตั้งใจเชิงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคใต้เขต 1 (จังหวัดสงขลาและสตูล)*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- อิทธิรัฐ สีนารักษ์. (2548). *การศึกษาคความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติสึนามิ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังสุมา เทียงประเทศและคณะ. (2563). *ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวประเทศไทยในมุมมองของชาวอเมริกัน*. *วารสารนิเทศศาสตร์ปริทัศน์*, 24(3), 15 - 19.
- อิสระพงษ์ พลธานี และ อุมภาพร บุญเพชรแก้ว. (2563). *ภาพลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวยุโรป*. *วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ*. 27(1), 45 - 49.
- Aaker, D. A. (1996). Measuring brand equity across products and markets. *California Management Review*, 38(3), 102-120.
- Anita Mendiratta. (2010). Taking Care of Tourists: Beyond Safety & Security. CNN's TASK Group. Retrieved February 9, 2018 from <http://commercial.cnn.com/resources/task/compass/15.pdf>,
- Baloglu, S. and McCleary, K.W. (1999) A Model of Destination Image Formation. *Annals of Tourism Research*, 26, 868-897.
- Berli, A., & Martin, J. D. (2004). Factors influencing destination image. *Annals of Tourism Research*, 31(3), 657-681. doi: 10.1016/j.annals.2004.01.010
- Bernstein. (1999). *Essentials of Psychology*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Boo, Elizabeth. (1991). *Ecotourism: The Potentials and Pitfalls*. Washington D.C.: World Wildlife Fund-US.
- Burns, P. and Novelli, M. (2008). *Tourism development: growth, myths, and inequalities*. Wallingford, UK.; Cambridge.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- C. Michael Hall , Dallen J. Timothy & David Timothy Duval. (2004). Security and Intention of Travelers to Thailand: The Moderating Effect of Perceived Risk, *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 30(3), 169-185.
- Calantone, Di Benetto, Hakam and Bojanic. (1989). Multiple Multinational Tourism positioning using correspondence analysis. *Journal of Travel Research* 28, (2), 25-32.
- Chen, C., & Tsai, D. (2007). How Destination Image and Evaluative Factors Affect Behavioral Intentions?. *Tourism Management*. 28, 1115-1122.
- Chon. (1990). *The Role of Destination Image in Tourism: A Review and Discussion*. USA. : The Tourist Review.
- Clare A Gunn. (1994). *Tourism Planning*. Taylor & Francis.
- Echtner, C. M. and Ritchie, J. R. B. (2003). The meaning and measurement of destination image. *The Journal of Tourism Studies*, 14(1), 37-48.
- Gensch. (1978). Testing the Consistency of Attribute Meaning in Empirical Concept Testing. *Journal of Marketing Research*, 348-54.
- George, R. (2003). Tourist's Perceptions of Safety and Security while Visiting Cape Town. *Tourism Management*, 24(5), 575-585.
- Greenberg and Cramer. (1991). *Risk Assessment and Risk Management for the Chemical Process Industry*. N/D.
- Hargie. (1986). *A Handbook of Communication Skill*. London : Routledge.
- Hosany, S., & Martin, D. (2005). Self-image congruence in consumer behavior. *Journal of Business Research*, 65(5), 685-691.
- Jeff wilks, Stew Moore. (2015). *Tourism Risk Management for The Asia Pacific Region: an authoritative guide for managing crises and disasters*. Retrieved February 9, 2019 from <https://sustain.pata.org/tourism-risk-management-for-the-asia-pacific-region-an-authoritative-guide-for-managing-crises-and-disasters/>
- Kotler, P. (1994). *Marketing management : Analysis planning implementation and control*. N/D.
- Kurez, B., & Prevorsek, B. (2015). Influence of Security Threats on Tourism Destination Development. *Fakultet za sport i turizam*, 9(1), 159-168.
- Lawson and Baud Bovy, (1977). *Tourism and Recreation Development*. N/D.
- Lepp, A., & Gibson, H. (2003). Tourist Roles, Perceived Risk and International Tourism. *Annals of Tourism Research*, 30(3), 606-624

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Mansfeld, Y., & Pizam, A. (Eds.). (2006). *Tourism, security and safety: from theory to practice*. Oxford: Elsevier Butterworth-Heinemann.
- McLelland and Foushee. (1983). Negative images of the United States as expressed by tour operators from other countries. *Journal of Travel Research*, 22(1), 2-5.
- Niemisalo, (2013). *Tourism Safety and Security: Finding Tourism Intensive Finnish Lapland. The Arctic Yearbook*. Retrieved May 9, 2019 from from <http://www.arcticyearbook.com/index.php/briefing-notes๒๐๑๔/๑๑๘-tourism-safety-and-securityfindings-from-tourism-intensive-finnish-lapland>
- Philip Kotler. (2005). *Marketing Management*. 12th edition. New Jersey: Prentice Hall.
- Pimtong Tavitiyaman & Hailin Qu. (2013). Destination Image and Behavior Tourism, *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 15(2-3), 1-18.
- Pizam, A., Neumann, Y. and Reichel, A. (1978) Dimensions of Tourist Satisfaction with a Destination Area. *Annals of Tourism Research*, 5, 314-322
- Richter, L. K., and W. L. Waugh, Jr. (1986). Terrorism and Tourism as Logical Companions. *Tourism Management*, 7(4), 230-238.
- Roehl, W. S., & Fesenmaier, D. R. (1992). Risk Perceptions and Pleasure Travel: An Exploratory Analysis. *Journal of Travel Research*, 30(4), 17-26.
- Sonmez, S. F., & Graefe, A. R. (1998). Influence of Terrorism Risk on Foreign Tourism Decisions. *Annals of Tourism Research*, 25(1), 112-144.
- Tsaur, S. H., Tzeng, G. H., & Wang, K. C. (1997). Evaluating Tourist Risks from Fuzzy Perspectives. *Annals of Tourism Research*, 24(4), 796-812.
- Taylor and Francis Group. (2006). *Tourism, security and safety*. New York. Maximiliano Korstanje. (2009). Re-visiting Risk Perception theory in the context of travel. Department of Economics University of Palermo. *Argentina*, 7(4), 112 -122.
- Woodside and Lysonski. (1989). A General Model of Traveler Destination Choice. *Journal of Travel Research*, 27(4), 8-14.
- William H. Reynolds. (1965). The Role of the Consumer in Image Building. *California Management Review*, 7(3), 69-76.
- World Tourism Organization. (1996). *Tourist safety and security: practical Measures for destinations*. Madrid: World Tourism Organization.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

Research Questionnaire

Risk perception of tourists towards Sea based excursion: A case study of Krabi Province

This questionnaire was created to be used for data collection in thesis study. Thesis is a part of The Master of Business Administration in Hospitality and Tourism Management (Thai Program), Faculty of Hospitality and Tourism, Prince of Songkla University, Phuket Campus. The information you have answered in this survey is considered confidential. There will be no individual data analysis but the study uses the method as a whole for educational purposes only.

This questionnaire is divided into 4 parts:

- Part 1. General information about respondents
- Part 2. Tourist's perception towards risks of a Sea based excursion in Krabi Province
- Part 3. Opinions on risk factors that affect the image of a Sea based excursion in Krabi Province
- Part 4. Opinions on the risk prevention of tourists for a Sea based excursion in Krabi Province

Thank you.
Miruntee Pirstl
Researcher

Part 1. General Information

Please mark (✓) in the box.

1. Gender
 - Male
 - Female
2. Age
 - 20 – 30 years old
 - 31- 40 years old
 - 41 – 50 years old
 - Above 51 years old
3. Marital Status
 - Single
 - Married
 - Divorced
 - Separated
4. Region of your resident country
 - Europe
 - America
 - Australia
 - Asia
 - Africa
 - Other.....
5. Education Background
 - Primary school
 - High school
 - Bachelor degree
 - Above Bachelor degree
 - Other.....
6. Monthly Income (Exchange rate 1 USD = 30.00 Baht)
 - Less than 30,000 Baht (less than 1,000 USD)
 - 30,001 – 60,000 Baht (1,000 – 2,000 USD)
 - Over than 60,000 Baht (Over than 2,000 USD)
7. Following the news about risks and unsafety of Sea based excursion in Krabi.
 - Not following news (Skip to part2)
 - Follow news every day
 - Follow news every week
 - Follow news every month
8. Information channels to receive the news about risks and unsafety of Sea based excursion in Krabi. (More than 1 answer is allowed.)
 - Radio/ Television
 - Online media
 - Newspaper
 - Tour Company
 - Word of mouth

Part 2. Tourist's perception towards risks of a Sea based excursion in Krabi Province

Please mark (✓) in your comment box about risks of a Sea based excursion in Krabi. The level of risks in each area is perceived as follows: 5 very high risk, 4 high risk, 3 medium risk, 2 low risk, and 1 very low risk.

Risk factors of a Sea based excursion in Krabi Province	Level of risk perception				
	Very high (5)	High (4)	Medium (3)	Low (2)	Very low (1)
1. Danger from transportation					
1.1. Tour boat lacks of standard.					
1.2. Tour boat overloads passengers.					
1.3. Tour boat's floor is slippery. No anti slip sheet is provided.					
1.4. There is no map of the boat showing the clear entry and exit.					
1.5. No life-saving equipment (such as lifebuoy, life jackets, fire-extinguishers) is provided in case of emergency.					
2. Dangers from management					
2.1. The staff lack of quality, knowledge and expertise.					
2.2. There is no alarm system in case of emergency.					
2.3. There is no adequate readiness to transfer the injured persons in case of Sea based accident.					
2.4. There is no clear zoning managed by the staff such as the swimming area and the mooring area.					
2.5. There is no accident insurance for tourists.					
2.6. Lack of information and self-preparation are briefed by tour guide before the trip.					

Risk factors of a Sea based excursion in Krabi Province	Level of risk perception				
	Very high (5)	High (4)	Medium (3)	Low (2)	Very low (1)
3. Dangers from the marine environment					
3.1. Boat oil spill causes tourists danger.					
3.2. Natural hazards cause Tourists danger such as cyclones at sea, strong currents.					
3.3. Tour boat is mooring in coral reefs which cause tourists danger such as getting hurt when stepping on corals.					
3.4. Sea animals cause tourist danger such as sea urchins and jelly fish.					
4. Danger from tourist attractions and Tourists activities.					
4.1. Dangers from swimming at tourist attractions such as tourists getting hurt by boat propellers because the tour boat is not moored at the anchorage area					
4.2. Lack of quality and worn out snorkeling equipment such as such as life jacket, snorkeling mask and fins					
4.3. Lack of staff to look after tourists during activities of swimming and snorkeling					
4.4. Unhygienic food such as contaminated food and cold food					
4.5. Unsafe transfer of passengers from the big tour boat to small boat					
4.6. No signs to prohibiting swimming in dangerous spots at tourist attractions					

Part 3. Opinions on risk factors that affect the image of a Sea based excursion in Krabi Province

Please mark (√) in your comment box about the risk factors that affect the image of a Sea based excursion as follows: 5 very high, 4 high, 3 medium, 2 low, and 1 very low.

Risk factors that affect the image of sea tours in Krabi Province	Impact on the image				
	Very high (5)	High (4)	Medium (3)	Low (2)	Very low (1)
1. Risks from transportation used in sea based excursion					
2. Risks from management in sea based excursion					
3. Risks from the marine environment					
4. Risks from tourist attractions and tourism activities in sea based excursion					
5. Risks from tourists' perception about the news of natural disasters in sea based excursion from various media					

Part 4. Opinions on the risk prevention of tourists for a sea based excursion in Krabi Province

Please mark (√) in your comment box about the risk prevention of tourists for a sea based excursion as follows: 5 most agree, 4 strongly agree, 3 agree, 2 strongly disagree, and 1 most disagree.

Risk prevention of tourists for a sea based excursion in Krabi Province	Risk management opinions				
	Most agree (5)	Strongly Agree (4)	Agree (3)	Strongly Disagree (2)	Most disagree (1)
1. You have studied information well before a sea based excursion at Krabi such as weather and dangers that may occur during the tour.					

2. You have good knowledge and understanding of traveling routes and activities of a sea based excursion at Krabi.					
3. You follow the staff's instructions strictly, such as wearing properly a life jacket or changing boat.					
4. You have knowledge and understanding about regulations and prohibitions in the tourist area.					
5. You are well prepared to take care of yourself if there is an unexpected incident while traveling.					
6. You have a health condition and clearly inform staff.					

Comments and Suggestion

.....

.....

.....

Thank you

ภาคผนวก ข

Certification

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล	นาง มິรันตี เพียร์ชเทอเลอ		
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5930122020		
วุฒิการศึกษา	วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
	ศิลปศาสตร์บัณฑิต	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	2556

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

กรรมการผู้จัดการ บริษัททัวร์ เดอะลัคกี้กระบี่ทราเวล

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....